

Giới thiệu Phục Bất Tiểu Miêu Ly

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* của tác giả Meo TML trên website đọc truyện online. Nàng là con sót của con sót đầu đầu phát tiết của ngành cục công an Đà Bắc... tên gọi... Tiểu Miêu Ly... thường gọi Hắc Miêu nữ... Là một siêu trộm thuê các bảo vật quý giá... Nàng bắt đắ dĩ phải cải trang người hầu xâm nhập Vương gia trang hồng trộm lấy bảo vật quý “Ngọc Bảo Sứ” mà khi sinh thời, lão phụ thân nàng vô cùng quý trọng... Kế hoạch hoàn mỹ đã định, vậy mà lại bị tên cầu nam nhân chủ nhân Vương trang – Vương Tử Phong nghìn lần bắ thấy ko há đập đồ sạch... Hắ biết nàng tìm đến nhà hắ để trộm đồ, nhưng lại ko vạch trần thân phận mà còn há ý giữ lại con dắ miêu bắ tuân ko phục bên cạnh, thuần phục làm sủng vật... Dám to gan đùa bỡn nàng, thật là tức chết nàng mà... “Tên hỏn đản, đồ cầu nhân vô sỉ, dám ấ vụng ta, ta mà lấy được Ngọc Bảo Sứ thì ta lột ra người làm đệm lót mông ngồi, không được, không khéo bắ mông ta, đem làm tấm lót cho A Cầu nằm...” Quả hắ là thật vô sỉ, dám dùng Ngọc Bảo sứ thỏa thuận dùng chính nàng để đổi lấy... Nàng cũng ko thêm thua kém gắ cầu nhân như hắ... Sau 1 đêm cùng hắ giao dịch... nàng cư nhiên to gan dám biến mất rồi khỏi hắ cùng Ngọc Bảo sứ... chỉ để lại 1 chỉ phiếu cùng dấu son chọc tức hắ “Tiểu dắ miêu, em chọc nhảm người rồi...” Hắ quyết mạng nàng trở về... vì nàng ko những trộm lấy bảo vật mà còn trộm cả tim hắ mang đi... nhất định phải mang về háo háo dạy dỗ nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

...Bịch...bịch...bịch...rầm...rầm...

_Bắ lấy!!!! Nhanh lên

_Tản ra!!! Bao vây bắ cho bằng được!!!

Trong màn đen, một gia trang to lớn vẫn còn rộn rịp với hàng trăm tiếng bước chân dồn dập như đang truy đuổi cái gì đó hay ai đó. Đèn trong trang gia được giăng kết sáng tỏa như ban ngày kèm theo tiếng hét thất kinh thiên địa

_Haaaaaaaaaaaaaaaaa

Từ trên mái nhà, một nhân ảnh đen tuyền, quần áo khoác trên người bó sát thân lộ rõ từng đường cong tuyệt mỹ, ánh mắt sắc sảo trong đen sáng lấp lánh tà tà ảo ảo như thể có thể hút hết hồn phách của vạn vật mà nó quét qua...Mái tóc dài cột cao đỉnh đầu dài tận eo vô lự tung thả trong gió tăng thêm thập phần vẻ mị hoặc của nàng dưới ánh trăng... Nhân ảnh cất một tiếng hi cười vang trong trẻo tà mị quyến rũ... Nghênh ngang dùng nhãn quang nhân hạ nhìn hàng trăm nhân mạng đang ráo riết vây bủa hồng bắ được nàng... Cánh môi mỏng đỏ thắm như cánh hoa hồng ngạo mạn nhếch lên thích thú...

_Để xem các người làm sao bắ được ta...haaaaaaaaaa – Nàng cất một giọng nói ngọt ngào nhẹ tựa gió thu thổi qua tai người ngông ngênh thách thức.

_Tiểu Miêu Ly đừng toan tính chạy, mau mau đưa tay chịu trời – Một viên sĩ quan từ phía dưới chỉ tay đồng dặc ra lệnh.

_Ta hiện tại không thể ở lại cùng các người chơi đùa thêm, đành tái kiến các người dịp khác – Nàng nhún mày bày tỏ huyền tiếc hộ.

_Người không thoát được đâu, mau để lại bảo vật, ngoan ngoãn phục hàng – Viên sĩ quan tức độ thổ huyết tăng thêm vài phần hướng nàng mà rống.

_Ta thật mong xem người làm thế nào a... cáo biệt...hẹn ngày tái ngộ – Nàng đưa tay bái biệt.

Trong nháy mắt, nhân ảnh yêu kiều ko biết hướng đi đằng nào tan biến như chưa từng xuất hiện, khoảnh khắc chỉ còn trăng thanh gió mát yên ắng lạ thường...

_Viên sĩ quân, xin hỏi bắ được ả không? Còn bảo vật “Kim lụa” đã lấy lại được chưa?- Một thân lão nhân béo ục như bà con họ Trư Giới chạy lạch bạch đến viên sĩ quan thờ hồng học, mặt mày kinh hãi hỏi.

Viên sĩ quan lúng túng như gà mắc tóc... trầm giọng xấu hổ nói:

_Trần lão, thực xin lỗi, cô ta thoát rồi

_Vậy còn bảo vật “Kim lụa”? Nó đâu? – Trần lão trợn mắt nhìn viên sĩ quan thất kinh thét lớn.

_Là...là...

_Là cái gì?

_Là bị nữ nhân kia mang đi cùng rồi

_ Cái gì? -Trần lão lão đảo, miệng sùi bọt, thả rơi trăm cân thịt trên người vật xuống đất ngất tức tưởi...

_Kìa, Trần lão...Trần lão...người đầu... mau cấp cứu – Người giúp việc xung quanh thấy chủ nhân ngã nhào vội kinh hô lớn tiếng cầu cứu.

...

Viên sĩ quan lác đầu khổ sở rời đi khỏi hiện trường đang bát nháo...

_Sĩ quan Tần Quân, ngài tính thế nào?- một viên thân cận của hắn cất bước theo sau dò hỏi.

_Đành đợi sự xuất hiện tiếp theo của ả thôi... Thật lợi hại, sao ả có thể biến mất trước mắt mọi người như không khí như vậy được chứ... Chúng ta đã bao phen vây bắt nhưng chưa từng động được đến một sợi tơ của ả... Thật không hổ danh siêu cấp thần trộm... Tiểu Ly Miêu – Tần Quan chau thành mày rậm thành một đường thẳng lăm lăm thâm phục...

...

Gần nơi hiện trường đang bát nháo, một thân ảnh đen lướt phong, phóng đi trên mái ngói rời đi, thân thủ nhanh nhẹn như một tiểu miêu, khéo môi đào mang theo sự kinh hi chiến thắng không ngừng cong lên.

Tại một tòa nhà cao lớn, bên ngoài nhìn vào là một công ty nhỏ chuyên về buôn bán hàng gia dụng không có gì đặc biệt nhưng thực chất, bên trong nơi cao nhất tòa nhà là nơi cư ngụ của một tổ chức ngầm chuyên về “trộm thuê”. Không giống với hạng trộm cướp đầu đường xó chợ, tổ chức này thuộc dạng siêu cấp, trộm những thứ được yêu cầu từ những người có quyền, có máu mặt trong thế giới thương mại cũng như giới ngầm... Chỉ cần thuận giá thì thỏa thuận...Nơi đây chứa đựng đầy đủ các tân thiết bị tiên tiến hàng đầu thế giới... Thực hiện phi vụ đứng đầu đang là con sói đầu đầu phát tiết của ngành cục công an Đài Bắc hiện nay chính là... Tiểu Miêu Ly...thường gọi Hắc Miêu nữ...

....

Tiểu Miêu Ly- Tên thật là Vũ Thu Ly ... Nhân vật chủ chốt trong hội... chuyên gia đột kích thực thi nhiệm vụ... Đội lột người mẫu tự do để hoạt động xã hội bên ngoài... Dù chỉ số IQ kém nhất hội nhưng so với người thường thì cũng được xem là siêu cấp nga 151/200

....

Một cô gái đáng người yêu kiều, từng đường cong cơ thể lộ ra trong chiếc áo bó sát người cùng chiếc quần bò và boots cao màu đen từng bước uyển chuyển bước vào trong trước bao con mắt thèm thuồng của các nam nhân mà cô lướt qua... ấn thanh máy lên tầng cao nhất... Dùng độ phân giải con người cùng vân tay và giọng nói để xâm nhập vào căn cứ bí mật... Cô thả người lên chiếc ghế sofa pha đen bọc da ni kali cao cấp siêu êm ái...

_Đã về?

_Uy, vừa tới

Từ phía góc phòng, một thân ảnh khác xinh đẹp không kém, khuôn mặt với ngũ quan tinh thông, nhất là đôi mắt sáng như tinh tú lấp lánh trong đêm, đôi môi mọng đỏ say lòng người tựa hồ chỉ cần nhovn lên có thể đem hết đàn ông trên thế giới cấp đến bệnh viện truy tìm, thông thả hướng người đẹp trên ghế sofa cười rạng rỡ nói...

_Đã giao dịch?

_Đã hoàn – Nàng một nhọc lười biếng trả lời.

_Thật vất vả cho người Ly Miêu.

_Người cũng vậy Rain...à không...Mỹ Dung – Nàng hí đôi mắt phượng, hai hàng mi dài cong vút đen rậm như hai cánh bướm dán vào nhau hờ hững – Hiện tại còn phi vụ nào không? – Nàng nhếch miệng hỏi, mi mắt vẫn lười biếng không mở ra nhìn người đối diện.

.....

Nhân vật đầu tiên trong tổ chức có vai trò không nhỏ chính là Mai Mỹ Dung – biệt hiệu: Rain... Chuyên gia về kỹ thuật vi tính siêu cấp của hội, nếu không muốn nói về chỉ số IQ 196/200 của nàng. Là người nhận giao dịch với khách hàng...Hiện tại sống dưới thân phận là một nữ thư kí tại một công ty chuyên ngành tin học.

...

_Hiện tại thì không... Nhưng có một công việc ngoài giờ dành cho người.

_Công việc ngoài giờ, trước giờ chưa từng nghe, người biết ta ko thích phí thời gian cho công ích từ thiện mà – Nàng nhún mày, cuối cùng hai tâm mi cũng chịu hé ra đôi mắt sáng tinh anh, sắc sảo như miêu miêu.

_Ta nghĩ người hảo đồng ý, lợi tức khiến người hài lòng – Mỹ Dung cong thanh môi ý cười liếc đôi mắt phượng chớp chớp quan sát biểu tình người đối

diện.

_ Là cái gì – Nàng chớp máy môi lộ vẻ ko hài lòng trước thái độ úp mở của Mỹ Dung.

_ Ngọc Bảo Sứ

Ba tiếng “Ngọc Bảo Sứ” vang lên như xé đôi thính giác của nàng...

_ Đó ko phải là bảo vật mà lão phụ thân đương thời lúc còn sống quý nhất sao? – Mỹ Dung quan sát biểu cảm thay đổi trên gương mặt kiều mỹ hài lòng với thông tin mình thu thập được, không uống công bao phen mệt nhọc.

_ Đã tìm được tung tích? – Nàng nhũ mày nghiêm mặt xác thực lại sự việc.

_ Ân

_ Hiện tại đang ở đâu?

_ Hiện tại đang nằm trong Vương gia trang – Mỹ Dung cong khóe miệng nói.

_ Vương gia trang? Là cái gì, chưa từng nghe qua? – Nàng lại nhũ thanh mày liễu chớp mắt nghi hoặc nhìn Mỹ Dung.

_ Vương gia trang là nơi ngụ của Vương Tử Phong, cũng là chủ nhân viên trang đó – Từ phía sau một giọng nói mật ngọt, yêu kiều cất lên, tiến đến thêm một mỹ nhân chấn động lòng người, mái tóc tự do tự tại buông dài chấm mông, thân hình đầy đặn từng đường cong duyên dáng trong chiếc đầm ngắn bó sát... mắt tinh mày liễu môi hồng nhu thuận quyến rũ bức người...

_ Sunny? – Nàng trầm giọng nêu tên kẻ đột ngột xuất hiện kia.

_ Tỷ tỷ, đã về nhà thì gọi tên ta – Nàng nũng nịu chạy đến ngồi kế Thu Ly nhả khuôn mặt xinh đẹp phản bát.

...

Nhân vật chủ đạo thứ hai của tổ chức – Lâm Vân Nhi- Biệt hiệu : Sunny... Chuyên gia về lĩnh vực hóa trang bậc thầy... Hiện sống trong vỏ bọc là chuyên viên trang điểm có tiếng trong làng giải trí.

...

_ Người thật lắm chuyện... vào vấn đề chính đi, tên Vương Tử Phong mà người nói, là cái gì? – Nàng lộ vẻ mặt bình tĩnh hẳn.

_ Tỷ tỷ, hình ảnh tỷ in đầy trên mặt báo, phải hay không người có thể lưu ý một chút về kẻ thường xuyên lộ mặt không kém người trên báo tờ chứ – Vân Nhi chau mày liễu nhìn nàng, thật ko thể chịu nổi.

_ Có sao... mà có thì người nghĩ ta rảnh rỗi lắm mà hảo hảo ôm một báo tờ lá cải chuyên chú xem mặt ai được cấp trên đó – Nàng nhũ mày thanh thanh gật gù phản bát.

_ Nha, nói gì thì hẳn cũng là siêu cấp đẹp trai đó, vừa soái lại vừa suất, hiện nay chỉ cần nhắc đến tên hẳn thì tiểu hài nhi 3 tuổi cũng biết, cả cái Đài Bắc này chắc cũng chỉ mỗi người còn sót lại không biết đến hẳn a – Vân Nhi vẫn không hài lòng lên tiếng phản bát cái biện hộ kia của tỷ nàng.

_ Nói đến cùng hẳn là người phương nào? – Nàng không thêm tiếp tục cãi lý thêm phí thời gian nên đánh sang vấn đề chính.

_ Thu Ly tỷ, vừa tới à?

_ Miêu Ly tỷ tỷ

Vừa vịn từ cửa phòng mở ra vang lên hai giọng nữ nhân khác hồ hởi gọi to. Một dáng nữ thướt tha yêu kiều trong chiếc váy đầm trắng, phong thái thực nữ tiểu thư danh giá, mái tóc dài búi non nửa đầu dịu dàng, gương mặt tròn trắng nõn, mắt ngài diễm lệ, miệng cánh đào e lệ, thập phần là mỹ nhân kiều sa đài các.

Bên cạnh nàng là một nữ nhân phong thái khác hẳn ba người trước, khuôn mặt baby với đôi mắt to long lanh như hồ nước đầy sóng, hai má diễm lúm đồng tiền đáng yêu, môi nhỏ đỏ như son, mái tóc nâu vàng uốn lộn cột lên cao tăng vọt phần năng động tràn đầy sức sống...

_ Ngọc Anh, Phi Uyên... Đúng lúc lắm, đến đây có việc cần nhờ đến các người.

....

Hai nhân vật đóng vai trò quan trọng chủ chốt ko kém trong tổ chức – Tuyên Ngọc Anh – Biệt hiệu: Na – Cao thủ lĩnh vực thông tin, cập nhật tình báo cấp kỳ chỉ có thể dùng hai từ siêu cấp... Bên ngoài xã hội là một phóng viên cho đài truyền hình lớn của cả nước.

Người thứ hai với vẻ ngoài xinh xắn, tính tình không khác gì tiểu hài tử chính là Liêu Phi Uyên – biệt hiệu: Boo – Bề ngoài có thể vô tư nhưng lại là một

nhà thiết kế bậc thầy, trang phục hoạt động phi vụ của Thu Ly là do một tay năng thiết kế, loại trang phục này dễ dàng hoạt động, chống đạn tốt lại nhẹ gọn cấp kỳ có thể thích ứng với mọi hoạt cảnh, chỉ e ngay cả y phục Spy hàng đầu thế giới cũng chưa chắc sánh được... Là một nhà thiết kế thời trang trong làng giải trí ngoài xã hội.

...

_Ngọc Anh, người cho ta thông tin về tên Vương Tử Phong – Nàng nhanh chóng vào đề.

_Oa, Miêu Ly tỷ, chuyện lạ nga, sao hôm nay lại hào quan tâm đến nam nhân vậy? – Ngọc Anh phỉếm môi cong lên ngập ý cười.

_Bớt có đùa nữa, ta là đang có chuyện quan trọng, mau cấp ta thông tin – Thu Ly nhủ mảy, giận dỗi ra mặt.

Ngọc Anh kéo ra một chiếc laptop to bằng quyển sách, cấp lên mắt ngọc một gọng kính bạc hai đầu nam vàng cang làm khuôn mặt nàng thêm thanh tú... Máy tính chạy lên một dọc những chữ đến hoa mắt, nàng nâng gọng kính, mắt thẳng trầm nghiêm nghị...

_Vương Tử Phong, 29 tuổi, là chủ tịch tập đoàn Đồng Vương thị, dựng nghiệp từ khi 22 tuổi, trong vòng 7 năm đã đưa tên tuổi Đồng Vương Thị không những cấp lên hàng nhất nhì cả nước mà còn vang ra nước ngoài. Tập đoàn ban đầu chuyên kinh doanh khai thác đá quý, sau 3 năm phát triển đã lấn sang lĩnh vực khai thác dầu mỏ, từ đó như điều gặp gió tiến tận mây xanh... Hấn trông rất thuận mắt a... Miêu tỷ, người xem – Ngọc Anh đưa nàng 1 tấm hình nam nhân tuần ngũ xuất chúng, gương mặt chữ điền, cằm nhọn môi cong nhếch lên đầy quyến rũ thật khiến người khác nhìn vào sinh ác, muốn mãnh liệt hôn lên, chiếc mũi thẳng cao cao tự tại, đôi nhãn quang chứa đầy mị lực khiến con mồi lọt vào cam đoan không thể thoát ra được.

_Oa!!! Thật là mỹ nam – cả bọn Vân Nhi, Mỹ Dung, Phi Uyên òa lên một tiếng cảm thán trầm trồ, mắt mê dại nhìn hấn.

_Bọn người nhìn đủ chưa, ta là còn có việc quan trọng a – Nàng thẳng tay đánh gãy tâm tình đang tốt của cả bọn.

_Miêu tỷ, người thật lạnh a – Vân Nhi cong vành môi nhỏ oán trách nàng.

_Thật là soái ca ngar, người như thế tìm đâu cho thấy chứ – Phi Uyên hí họa thêm.

_Chắc được bọn nữ nhân sùng như thần rồi, trông có vẻ ngạo mạn – Mỹ Dung khoanh tay trước ngực tựa người vào ghế liếc mắt thẩm định.

_Người chuẩn, hấn là thay bồ như thay y phục, nhưng vẫn chưa kết hôn, từng có lời đồn hấn là gay nữa a, họ kháo nhau hấn thay bồ chỉ để che mặt thiên hạ – Ngọc Anh lướt qua tài liệu góp vui.

_Thật hay giả vậy? Vừa soái vừa suất lại tiền nhiều đến có thể chôn chết người mà lại là gay, thật sock a – Vân Nhi tròn mắt chớp chớp kinh hô.

...Rầm...

_Bọn các người... Là ta đã nói có việc quan trọng cần các người hỗ trợ, vậy mà hiện tại vì một tên cầu nam nhân mà vút xó ta – Nàng đập bàn một chưởng mạnh bạo, thét lớn tức phun trào khiến cả bọn cúi đầu hối lỗi không dám phát một tiếng động nhỏ.

_Vì cái gì mà Miêu tỷ nóng giận thế?

Lại một tiếng cửa mở, xuất hiện một thiếu nữ giai nhân, thân hình bốc lửa không ngại ngần bày ra những đường cong gợi cảm, duyên dáng ẩn ẩn hiện hiện trong bộ đồ da bó sát đen bóng cùng bó tóc đen cao chững gổ, mái tóc hung đỏ dài ngang lưng kiểu hình đuôi cá cực cá tính nổi bật làn da tuyết, đôi mắt sắc sảo như chim phụng, cánh môi cong lên một đường bán nguyệt mê hồn... Nàng uyển chuyển khua gót giày trên nền gạch lạnh hướng ghế sofa cả bọn đang tụ tập vắt chân ngồi chiêm chệ...

...

Nhân vật cuối cùng trong hội – Trương Mẫn Thanh – Biệt hiệu: Sinz, biệt tài chế tạo thiết bị điện tử dùng cho các phi vụ, có thể nói, các công cụ do nàng chế tạo, điệp vũ 008 còn thua xa. Đầu là có chỉ số IQ không thua kém Mỹ Dung 196/200, các nàng có thể xem là đối thủ của nhau trong ngành điện tử... Hiện tại làm kỹ sư trong ngành thiết bị điện tử lớn nhất cả nước.

...

_Đã đến đủ?

_Ấn

_Ta cần các người hỗ trợ việc lần này.

_Phi vụ mới sao? Sao không nghe Mỹ Dung nói gì? – Mẫn Thanh neho ngài liễu khúc mắc

_Là việc làm thêm – Mỹ Dung hếch môi hồng cười cợt đáp.

_Làm thêm? Ta chưa từng nghe – Vân Nhi chớp chớp mắt ngọc sững sốt.

_ Là phi vụ siêu cấp đặc biệt – Mỹ Dung vẫn giữ nguyên nụ cười tràn ngập phấn khích.

_ Là cái gì? Lợi tức cao lắm à? – Mẫn Thanh nhăn quang lóe lên thích thú.

_ Ân, là vô giá – Mỹ Dung tỏ vẻ huyền bí.

_ Mỹ Dung, người có gì thì mau nói, ta thật tò mò chết được – Phi Uyên nũng nịu phồng đôi gò má hồng hồng khiêu nại.

_ Haaaaaaaa, vẫn là người không có kiên nhẫn – Mỹ Dung bật một tràng cười trong trẻo như tiếng suối chảy vào sơn cốc trêu ghẹo Phi Uyên.

_ Người là đang trêu ta, còn không mau nói – Phi Uyên bị chọc vào giận dỗi phồng mang trợn má như tiểu hải nhi làm cả bọn bật cười nghiêng ngả.

_ Uy, được rồi, ta nói, người mau cấp tốc cắt cái mặt cá đó vào trong đi – Mỹ Dung cười đến tận mang tai, hận là không bò được nằm dài trên đất mà lăn lộn.

_ Tỷ – Phi Uyên bị chọc mặt đỏ tía tai hét lên cầu cứu Thu Ly.

_ Uy, đừng đừng, ta nói – Mỹ Dung gạt giọt lệ ngấn khóe mắt bị tích tụ do cười quá nhiều nghiêm giọng vào đề – Là Ngọc Bảo Sứ.

_ Ngọc Bảo Sứ? – Cả bọn Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên, Mẫn Thanh ngưng mọi hoạt động, dùng giọng nghiêm trọng đồng loạt hô lên.

_ Đã tìm thấy sao? – Vân Nhi nhú mồm, mặt thất sắc hoài nghi.

_ Ân – Mỹ Dung nhẹ nhàng khẳng định.

_ Là ở Vương Gia Trang? – Ngọc Anh nhạy bén xác định.

_ Ân – Mỹ Dung vẫn giữ nguyên thái độ đáp lời.

_ Vì vậy ta cần các người hỗ trợ để xâm nhập Vương gia trang mang Ngọc Bảo Sứ về.

_ Tỷ tỷ, người muốn xâm nhập Vương gia trang? Điều này là không thể – Ngọc Anh cả kinh lập tức phản bác.

_ Sao không? – nàng hoài nghi nhú mồm nhìn Ngọc Anh.

_ Vương gia trang được sử dụng các mạng lưới bảo vệ nghiêm ngặt, thiết bị tối tân bậc nhất được đặt cách thiết kế riêng biệt, cả đến một con ruồi cũng không thể xâm nhập – Ngọc Anh lướt lên thông tin trên máy cá nhân, chỉnh chỉnh gong kính bạc nghiêm giọng nói.

_ Chính xác, vì vậy chúng ta cần có kế hoạch lâu dài, không thể vội vàng? – Mỹ Dung gạt đầu tán thành.

_ Kế hoạch dài lâu? Ý các người ta không có khả năng xâm nhập như các gia trang khác?

_ Ân, muội cũng từng được lĩnh giáo qua hệ thống Vương gia trang, muốn phá vỡ hệ thống an ninh nơi đó, chí ít cũng mất vài tháng – Mẫn Thanh đồng tình.

_ Lợi hại vậy sao? – Nàng có phần dao động.

_ Ân, ta cũng phải mất gần nửa năm nay mới thâm nhập được hệ thống camera Vương gia trang mới phát hiện ra Ngọc Bảo Sứ – Mỹ Dung tiếp lời.

_ Oa, hai siêu cấp máy móc điện tử của ta còn khó khăn xâm nhập như vậy thì quá là ko dễ nha, tỷ tỷ, sao người không tìm hân thỏa thuận giao dịch như trước? – Phi Uyên xoa cằm nhỏ nêu ý kiến.

_ Điều đó là ko thể – Mỹ Dung lập tức bác bỏ ý kiến Phi Uyên.

_ Tại sao?

_ Ngọc Bảo Sứ là vật vô giá, có vét hết của cải, tài sản cả bọn chúng ta cũng chưa chắc mua được, vả lại, Vương Tử Phong không phải là người muốn gặp là có thể gặp, muốn thỏa thuận là có thể thỏa thuận – Mỹ Dung trầm giọng giải thích.

Cả bọn nhìn nhau, lắc đầu rầu rĩ chán nản...

_ Vậy không còn cách nào sao?

_ Không hẳn là không có cách – Mỹ Dung mỉm cười tà tà lên tiếng, lập tức thu hết ánh nhìn về phía mình.

_ Mỹ Dung, người nói đi – Nàng ngoài mặt vẫn điềm tĩnh, nhưng trong lòng này giờ vẫn dậy sóng không yên.

Mỹ Dung thận trọng liếc nhìn biểu tình trên mặt Thu Ly mới ôn tồn lên tiếng.

_Hiện Vương gia trang đang tuyển nhân viên giúp việc, ta sẽ bố trí sắp xếp cho người 1 chân trong đó, còn lại do người hành động.

_Hào – Cả bọn không hẹn đồng thanh kinh hi hô vang.

_Nhưng... tỷ tỷ, người thường xuyên lên báo, trăm người cũng hết 90 biết người, làm sao người vào đó được, không khéo lại lộ thân phận Miêu nữ – Phi Uyên nghi ngờ nhắc nhở nàng.

_Chuyện đó người còn phải lo sao? Ta vì vậy mới nói cần các người hỗ trợ – nàng mỉm cười tà mị, đôi mắt đã miêu sáng lên sắc sảo đầy quyền rũ.

_Tỷ, người cứ nói – Mẫn Thanh trầm thấp cất giọng.

_Vân Nhi phiền toái người giúp ta cải trang... Phi Uyên, người giúp ta thiết kế phục trang thuận lợi hành động... Mẫn Thanh, cấp tốc thiết kế giúp ta thiết bị vô hiệu hóa thiết bị an ninh trong Vương gia trang tạm thời cũng được... Ngọc Anh, người cấp hết thông tin về Vương gia trang cho ta, nhất là sơ đồ thiết kế trang gia... Mỹ Dung, người ở lại hỗ trợ ta liên lạc cùng xâm nhập hệ thống vi tính nơi đó... Lần này sẽ phiền toái các người nhiều, thực xin lỗi, mong các người giúp đỡ – Nàng thành khẩn phân phó.

_Tỷ tỷ, người nói gì vậy, bọn ta là chịu ơn người suốt đời không quên, giúp người chuyện nhỏ này sao dám nhận ân huệ – Phi Uyên biểu môi nhỏ vờ hờn dỗi oán trách nàng.

_Phi Uyên nói đúng đó, tỷ hà cớ khách sáo như vậy? – Vân Nhi mỉm cười tiếp lời.

_Đúng đó, mạng chúng ta là do người cứu một mạng, giờ có chết vì người cũng không nữa lời oán trách – Mẫn Thanh đồng tình chắc nịch đáp.

_Người thật là, mồm thối, không được nói gỡ, mạng các người là do các người làm chủ, có hay không cũng không được vì ta mà đánh mất, nếu không đến cứu trùng gặp ta đừng trách ta vô tình – Nàng cảm động nghiêm miệng quả trách ý nghĩ hồ đồ của Mẫn Thanh.

_Ân – Cả bọn mỉm cười đồng thanh.

_Vậy thì cấp tốc hành động, hạn hai tuần nữa bắt đầu thực thi phi vụ.

_Ân, vậy bọn ta đi trước – Cả bọn nhận chỉ thị đồng loạt đứng dậy bắt tay vào công việc.

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Nàng nhẹ gật đầu hài lòng, đợi cả bọn giải tán mới lười biếng ngã người ra ghế sofa dài, đôi mi cánh bướm đen tuyền một lần nữa chớp chớp từ từ khép lại, mi tâm cũng dần giãn ra... Mỹ Dung nhìn nàng đã yên giấc mới mỉm cười ngồi vào ghế tiếp tục làm việc...

Cả bọn Mỹ Dung, Vân Nhi, Phi Uyên, Ngọc Anh, Mẫn Thanh thực đúng nợ nàng một mạng, không có nàng hẳn học ko có ngày hôm nay... Nàng trước vốn là một tiểu thư con nhà tài phiệt như những tiểu thư cùng giai cấp, nhưng nàng lại không vì thế mà ngạo mạn, hống hách... Năm ấy, là bọn Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên bị chính gia đình mình bán vào tù đày, cả bọn toan cùng nhau tự vẫn hồng giữ lại danh dự, nàng đã kịp ra tay cứu giúp, chuộc cả bọn ba người họ ra khỏi nơi đó, còn mang về nuôi dưỡng... Về sau mới cứu mạng Mỹ Dung cùng Mẫn Thanh khi các nàng bị tổ chức ngầm truy giết sau khi bắt ép các nàng chế tạo vũ khí nguy hiểm và xâm nhập phá hoại hệ thống máy chủ an ninh quốc gia, hồng phục vụ phi vụ ám sát bộ trưởng bộ an ninh quốc gia, phi vụ thất bại, bọn chúng truy kích các nàng hồng bị đầu mối, Thu Ly tình cờ tay cứu giúp 2 mạng bọn họ, đã thể không nghi ngại mà mang các nàng về nuôi dưỡng... Các nàng được Vũ Hàn Bá – cha ruột Vũ Thu Ly vui vẻ thu nhận làm con nuôi, ông không ép các nàng phải đổi họ thay tên theo ông hồng muốn các nàng không muốn mất đi nguồn cội, nhưng tận sâu trong tâm, các nàng sớm đã xem ông là cha ruột, Thu Ly không những không ganh ghét mỗi khi ông cưng chiều các nàng như mình mà còn một mực yêu thương các nàng như chị em ruột, cha con họ cấp cho các nàng không thiếu thứ gì...

Năm dài tháng rộng trôi qua, hạnh phúc như vậy cũng không kéo dài, Vũ Hàn Bá bị chính em trai mình là Vũ Hàn Sương *** hại, hẳn âm mưu ám sát anh trai ruột thịt bằng một tai nạn ngoài ý muốn, sau đó ngang nhiên chiếm đoạt, sang tên thay đổi di chúc đoạt lấy tập đoàn do một tay cha nàng vất vả gây dựng, xong lại vì ham mê cờ bạc, vàng chất thành núi cũng tiêu tan, hẳn bán tập đoàn Vũ Thị, còn trắng trợn chiếm đoạt ngôi nhà còn lại của các nàng, nhân tâm đuổi các nàng đi...

Đương thời lão phụ thân các nàng còn sống có niềm đam mê sưu tầm cổ vật hiếm có, ông đã một tay thu thập cho mình một bộ sưu tập đồ sộ, ông vô cùng yêu quý và nâng niu, bảo quản chúng, trong đó có Bảo Ngọc Sứ, là bình cổ nam ngọc châu, miệng bình dát vàng nguyên chất đính ba viên ngọc ngũ sắc tỏa hào quang mị mị đẹp hết mắt mèo, ông thường cười trừ nói nó giống với mắt nàng, là bảo vật quý giá nên ông đã bỏ ra gần nửa gia tài để mang được nó về, Bảo Ngọc Sứ đối với ông mà nói quý như sinh mệnh... Ấy vậy mà khi tên chủ ruột đem căn nhà bán đi, các di vật cổ của lão phụ thân bị

hắn đem đầu giả sạch sẽ.

Các nàng khi ấy trắng tay lại không đủ khả năng đành bất lực đứng nhìn từng món từng món kỉ vật đội nón ra đi... Thu Ly khi ấy ôm chặt các em mình, đôi mắt sắc như dao nhìn mọi thứ dần bị tiêu tán nghiêng rãng căm hận thề trước linh cửu lão phụ thân sẽ đem tất cả các di vật của người trở về. Từ đó, các nàng cùng nhau dựa vào nhau mà sinh tồn, dần dần xây dựng tổ chức vùng vàng có quy mô ngày càng lớn... Tất cả phí giao dịch các cuộc phi vụ cùng tiền kiếm đc ngoài xã hội đều đc các nàng dùng để thu mua lại các di vật, dù với khả năng các nàng có thể trộm lấy mà không cần phải vất vả, nhưng chắc chắn lão phụ thân dưới tuổi vàng hay được chắc chắn sẽ tức giận đến độ đội mồ sống lại trách phạt.

Sau hơn chục năm cực lực, các nàng đã thu về gần hết như là đủ... chỉ còn thiếu thứ quan trọng nhất... Ngọc Bảo Sứ... Món bảo ngọc quý giá này do cứ luân phiên đổi chủ khiến các nàng thực khó khăn trong việc tìm kiếm, đã vậy, gần nửa năm nay lại thất lạc không chút tung tích...

_Miêu tỷ, người ỏn chứ? Là người đang khóc à? – Mỹ Dung ngẩng nàng một lúc rồi hỏi.

Kỉ ức bỗng chốc ủa về khiến nàng ko khỏi đau lòng mà nhỏ một giọt lặn nóng...

_Ta không có – Nàng gạt vội khoe mi âm âm xoay người vào trong tránh đi ánh mắt Mỹ Dung.

Mỹ Dung đánh một hơi dài xót xa nhìn nàng...

_Miêu Ly, người đừng lo quá, chắc chắn chúng ta sẽ đem được Ngọc Bảo Sứ của lão phụ thân trở về.

_Àn, ta sẽ cố gắng – Nàng tiếp tục thiếp mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

2 tuần sau...

_A.....aaaaaaa, đây là cái gì?

_Miêu tỷ, người trong gương là người đó a, người cần gì hét lớn như vậy? – Vân Nhi nhúu mà liếc ngáp ý cười cợt.

_Phải hay không trông thật thảm sợ, có cấp thiết phải thảm như vậy không? Hừ chết ta a.

Nàng soi mình trong gương sau khi được Vân Nhi hóa trang mếu máo nhăn nhó không ra nước mắt... Mái tóc đen tuyền óng ả như suối mát chảy vào sơn cốc bị tết buộc cầu thả rối loạn, đôi mắt mềo sắc sảo quẩn rữ bức người bị Vân Nhi cấp cho một cái kính như hai *** chai coca, làn da trắng tựa tuyết đỉnh sơn giòn như sa mạc rậm nắng khô khan bởi kem giả da... Hình tượng một Tiểu Ly Miêu xinh đẹp xuất thần trong phút chốc bị đánh vỡ bằng một hình ảnh cô gái xấu xí, lồi thối lụm thụt...

_Người bốt lời một chút, không thể thì chưa vào được hang cộp e cộp đã ăn mất người – Vân Nhi nén cười bày bộ mặt nghiêm chỉnh khuyên nhủ.

_Ý gì?

_Không có gì – Vân Nhi tủm tỉm cười quay đi.

_Miêu Tỷ, đây là trang phục của người, bề ngoài che mắt là đồng phục người giúp việc Vương gia trang, nhưng được làm bằng loại vải siêu đàn hồi, giúp người hành động thoải mái, ngoài ra còn là loại áo giáp không đan được nào xuyên thủng được... còn đây là đôi giày người thường mang, ta đặc biệt thiết kế lại đồng bộ với trang phục, ngoài ra còn tăng thêm độ đàn hồi giúp người có thể bật cao hơn và thêm độ ma sát giúp người di chuyển được trên mọi địa hình ngay cả bờ tường, phía dưới chiếc tạp dề ta hỗ trợ thêm đôi gang tay miêu nữa người thường dùng để bám trụ, leo trèo.

_Hào, người vẫn là chu đáo – Nàng thích thú với tác phẩm mới của Phi Uyên, ngay cả phiên muộn vừa nãy cũng tiêu tán sạch.

_Đến lượt quà của ta – Mẫn Thanh chen lên không chịu thiệt – Miêu tỷ, đây là chiếc bông tai, giúp người cùng cả bọn liên lạc nhau, nhớ mỗi khi liên lạc xong phải tắt máy phòng có người khác bên cạnh nghe được sẽ lộ thân phận, sợi dây chuyền này là thiết bị mã hóa các thiết bị an ninh tạm thời, khi người sử dụng các camera không thể ghi hình của người và thiết bị an ninh cũng ko cảm nhận được người, hiệu nghiệm trong vòng 45 phút, chiếc đồng hồ này ta đã nói với máy tính Ngọc Anh, sẽ giúp người xác định phương hướng di chuyển.

_Hào, khá lắm, còn lại Mỹ Dung, Ngọc Anh, hai người ở lại hỗ trợ ta kịp lúc.

_Àn – Mỹ Dung và Ngọc Anh đồng loạt gật đầu nhận lệnh.

_Được, hành động...

...

Vương gia trang...

_Cô là Tiết Khả Lâm?

_Ân

_Ta là quản gia nơi đây, từ nay cô làm việc dưới sự phân phó của ta.

Nàng vừa bước đến cửa Vương gia trang đã bị một bụi mập béo đóng tận cửa, với một loạt ánh nhìn đánh giá nàng, chiếc mũi to như trái cà chua hết lên khinh khinh...

_Đi theo ta!

_Ồi mẹ ơi!

_Là cái gì – Mụ cau có quay lại hỏi.

Nàng choáng vấp nhìn gia trang rộng nghìn mét như một trang trại nuôi bò ko khỏi thấy choáng vấp...

_Không... không... không có gì – Nàng chân tình đầu óc giả vờ sợ sệt cúi đầu.

_Hừ, đúng là đồ ngốc – Mụ lẩm bẩm rửa thềm.

Từ cổng vào đến cửa nhà cũng đủ vắt hết nửa sức lực, người vận động nhũn như nàng mà còn thấy ngán, huống gì bọn người ở đây đi đi lại lại mỗi ngày như vậy sao? Thật đáng phục...

Tiến vào đến nơi, căn biệt thự như một tòa cung điện vua chúa xa hoa, đại sảnh hơn trăm mét có thể dùng để đãi tiệc chỉ ít hơn 50 bàn.

Nàng đảo mắt quan sát đánh giá địa hình để tiện bề hành động không ngừng rửa thềm vài tiếng...

_Này người có đang nghe ta nói không? – Giọng mụ quản gia lạnh lạnh đánh gãy suy nghĩ nàng.

_Ân, đã rõ – nàng gật đầu lấy lệ.

_VẬY mau đi làm việc.

_Ân

Nói xong mụ ngưng nguyền bỏ đi... Nàng thận trọng quan sát, đưa tay lên chiếc bông tai.

_Con mụ ấy kinh thật, dám mắng cả tỷ – Giọng Mỹ Dung từ chiếc hoa tai phát ra tiếng chầm chọc.

_Ít lời, hành động ngay đi, mau xác định nơi Ngọc Bảo Sứ... Ngọc Anh, cấp tốc gửi bản đồ di chuyển cho ta.

_Ân, đã rõ

Sau mệnh lệnh được phát ra nhanh chóng chưa đầy 3 phút, một bản đồ hiển thị rõ ràng chiếu ra hình ảnh 4D từ chiếc đồng hồ giúp nàng xác định hướng đi.

_Miêu tỷ, Ngọc Bảo Sứ nằm trong phòng làm việc của hần trên tầng 3, từ phía tây đi vào cửa thứ 2... Nhưng... Miêu tỷ, người ko phải là muốn lập tức hành động chứ? – Mỹ Dung kinh động hoài nghi.

_Ân, càng sớm càng tốt, ta tắt máy đây.

_Khoan đã, hiện tại không được... Miêu tỷ... Miêu tỷ – Mỹ Dung chưa kịp nói hết lời chỉ còn nghe 1 tiếng bíp rồi im lặng.

_Sao hiện tại không thể hành động? – Ngọc Anh nhìn Mỹ Dung thất sắc, vùng trán phủ một tầng sương cũng nghi ngại hỏi.

_Hôm qua thâm nhập máy tính cá nhân Vương Tử Phong, được biết lịch làm việc của hần hiện tại sẽ về nhà – Mỹ Dung nhay nhay thái dương âu lo.

_Cái gì... nguy rồi... Miêu tỷ thật nôn nóng quá... phải làm sao?... Mau liên lạc cho miêu tỷ... – Ngọc Anh như ngồi trên tổ kiến nhảy dựng lên hoảng hốt.

_Làm sao được chứ, nàng ta tắt mất máy liên lạc rồi – Mỹ Dung gương mặt trắng trẻo, lòng nhộn nhạo khôn nguôi.

_ Phải thế nào?

_ Đành cầu nguyện thôi

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Vương Gia Trang...

Với thân thủ nhanh nhẹn như một dã miêu, chỉ mất 10 phút đã tìm đến được cửa phòng làm việc của Vương Tử Phong... Dùng chiếc kẹp khóa đa năng của Mẫn Thanh sáng tạo cho, cánh cửa to lớn cũng ngoan ngoãn mở ra chỉ bằng một động tác xoay nhẹ của nàng...

_ Ôi mẹ ơi!

Nàng sững lại khi chiếc cửa mở ra, căn phòng làm việc rộng hơn cả trăm mét, một bên vách chất kệ sách cao vút xen kẽ những cánh cửa kính cao từ trần đựng sát chân đất, mặt còn lại toàn bộ là cửa kính, tại đó đặt một bàn gỗ mặt kính trong to dùng đặt một máy tính cá nhân, hồ sơ và bình hoa trang trí...

Bình hoa trang trí... khoan đã... có gì đó không ổn... nàng đến gần bàn làm việc tiện việc xem xét... Quả không thể qua khỏi đôi mắt mèo tinh anh của nàng, chính là Bảo Ngọc Sứ... Món bảo bối của lão phụ thân... lòng nàng thật sự chấn động... dường như bao nhiêu tình yêu thương đã rất lâu của lão phụ thân lại thiêu ngút trái tim nàng lúc này... nàng nhẹ nâng Bảo Ngọc Sứ, thân người run lên như đợt thủy triều, khóe mắt nóng ran...

Tâm tình dao động khiến nàng không cảm nhận được có người đang bước vào, chỉ đến khi nghe một tiếng ‘cạch’ mới đánh gãy cảm xúc đang dâng trào... nàng nhanh chóng phản xạ ôm Bảo Ngọc Sứ lùi lại mấy bước, lập tức hướng đến cửa thì chạm phải một ánh sắc nhãn quan tựa đại bàng kiêu hãnh cuốn lấy...

Bốn mắt giao nhau mãnh liệt ko rời nửa li, một nam nhân tuấn kiệt lịch lãm, khuôn mặt đến vóc dáng hoàn mỹ ko thừa ko thiếu một mẫu này chính là...

_ Vương Tử Phong

_ Người là ai?

Hắn là theo lịch hiện tại trở về nhà, lại không ngờ rằng vừa bước vào phòng lại bắt gặp một nữ nhân vóc dáng luộm thuộm, ngu ngu ngơ ngơ, nhưng nữ nhân này mang một đôi mắt sáng tinh anh như một miêu nữ, ánh quang từ đôi mắt ấy toát lên một khí thái bức người, vừa uy quyền lại vừa quyến rũ nặc dù đôi kính dày cộm kia cũng không tài nào che đi hết được đôi mắt tuyệt đẹp đó...

_ Ta... – Nàng sững sờ mấy giây mau chóng khôi phục đầu óc tỉnh ranh, lập tức sắm vai Tiết Khả Lâm nhút nhát – Xin lỗi chủ tịch, tôi mới đến làm nên không biết đây là phòng của ngài

_ Tiết Khả Lâm, sao người lại ở đây?

Từ phía sau cửa, cái thân hình phủ đầy thị mỡ đột ngột xuất hiện phát ra tiếng hét lạnh lạnh thật chói tai...

_ Bà quản gia, tôi đi lạc, thật xin lỗi.

_ Ta không phải vừa nói đây là tầng lầu của ông chủ, ngoài đích thân ta một tay dọn dẹp nơi đây thì không cho bất cứ ai nửa bước đến gần, sao người lại có thể cấp tốc quên đi như vậy? Hay người là cố tình ko hiểu đây hả?

_ Thật có lỗi, do không chú ý nên đi nhầm, xin bà thứ lỗi.

Hắn khoanh tay đứng một bên ngấm ngấm quan sát, ánh mắt sắc sảo quét một lượt lên nàng không bỏ sót một li, mặc dù không trực tiếp nhìn thấy, nhưng với giác quan nhạy bén của một Tiểu Ly Miêu cũng biết hắn đang quan sát nhất cử nhất động của nàng, vì vậy nàng càng phải thêm thận trọng...

_ Người là đang giữ cái gì trong tay? – Mục quản gia sau một hồi giáo huấn nàng mới để ý tay nàng đang ôm khư khư vật gì đó.

_ A... là... là... lọ hoa – Nàng giật mình nhìn xuống Bảo Ngọc Sứ đang ôm kịch liệt trong lòng.

_ Người dám cả gan động chạm đến vật của ngài chủ tịch? Thật quá lắm rồi, có phải hay không người muốn trộm đồ – Mục như phát tiết hét lên về phía

nàng.

_ Là không phải, do thấy dính vệt bẩn nên tôi định lau chùi thôi ạ

_ Ngài chủ tịch, xin lỗi ngài, là cô ta mới đến không biết nên xâm phạm phòng ngài, tôi lập tức đuổi việc cô ta

Mụ quản gia hét ầm ỹ với nàng xong lập tức quay sang Vương Tử Phong giờ giọng nhẹ nhàng như gió tươi cười nói... Vừa nghe mụ có ý định đuổi mình, lập tức thần thái căng thẳng... Làm sao có thể đi ngay được chứ... Nàng là vẫn chưa lấy đc Ngọc Bảo Sứ, khó khăn lắm mới xâm nhập được vào Vương gia trang, sao có thể nói là đi ngay được...

_ Thưa ngài chủ tịch, tôi mạo muội không biết phòng ngài nên bất cẩn mới vào, xin ngài rộng lòng đừng chấp nhặt kẻ mọn, tôi là còn có mẹ già và đàn em, nếu mất công việc này thì thực không biết ngày mai sẽ thế nào, xin các ngài thương cảm đừng đuổi việc tôi.

Từ trong hốc mắt nàng trào ra những giọt lệ, cứ thế mà thẳng tiến kéo nhau rơi xuống đáng thương...

_ Người đứng ở đó giờ trò nữa, từ trước đến giờ quy định ở đây là chưa được phép mà bước vào tầng phòng của chủ tịch lập tức đuổi việc không tha.

Nàng cố mực vận công rặn hết nước mắt đến khô người mà mụ ta không hề động lòng thương tâm khiến nàng thực tức chết “mụ già chết tiệt, sau khi lấy được Ngọc Bảo Sứ thì chết với ta”, nàng rủa thầm mụ, mặt vẫn nguyên vẹn như con chó nhỏ khóc suốt suốt cầu xin...

_ Người tên Tiết Khả Lâm?

Tình hình nóng như hỏa diệm sơn bỗng chốc như bị một quạt ba tiêu của Tôn Ngộ Không mà tắt ngấm, nàng quên cả khóc sững sờ ngược nhìn hắn...

_ Ngài chủ tịch hỏi, người còn không mau trả lời – Chính mụ cũng ngây người ra không hiểu sao hôm nay ông chủ lại có nhã hứng hỏi tên một kẻ hầu, lập tức cao giọng nhắc nàng...

_ Ân...ân

Hắn quan sát nàng 1 lượt nữa chậm rãi nói

_ Được, từ nay có chỉ thị của ta lập tức có mặt

_ Sao? – Mụ quản gia cùng nàng không hèn mà đồng thanh kinh hãi hô lên

Mụ vì là đàn ra, không hiểu nổi hôm nay ông chủ mình thế nào, không những không đuổi cô con nhỏ này đi mà có ý lưu lại bên mình, thật là chuyện chưa từng thấy... Còn nàng thì ngờ tai mình bị lãng, không hiểu hắn đang nói gì hay chính tai mình hỏng rồi, có phải hắn vừa bảo “có chỉ thị của hắn lập tức có mặt”?

_ Các người có gì không hiểu? – Hắn nheo mày rậm thanh tú liếc nhìn nàng.

_ Không...không thưa ngài... đã rõ... Cảm ơn ngài đã tha tội...

Mặc kệ là tai hỏng hay là chuyện gì, chỉ cần biết vẫn chưa lộ thân phận và có thể tiếp tục ở lại là được, chờ cơ hội đoạt Ngọc Bảo Sứ rồi hắn tính...

_ Được rồi, các người lui đi – Hắn phất tay ra hiệu bảo các nàng có thể đi

Nàng ngậm ngùi đặt lại Ngọc Bảo Sứ lên bàn lui đi, nhưng vẫn không quên lưu luyến quay lại nhìn ngắm một lần nữa... hành động này của nàng thật không ngờ lại được hắn thu hết vào đáy mắt...

Đôi khi nàng cùng mụ quản gia thực đã đi khuất, hắn mới ngồi vào bàn làm việc, khuôn mặt phút chốc trùng xuống, trầm mặc hẳn, hắn mở chiếc máy tính cá nhân, lưu loát lướt trên bàn phím, vào hệ thống an ninh kiểm tra... Điều hắn không ngờ đến là cả hệ thống an ninh cùng camera tân tiến của hắn rõ ràng mấy phút vừa qua là không hề có ghi nhận hình ảnh nàng khi bước vào phòng... sau 30 phút lại có hiệu ứng hoạt động trở lại, chỉ ghi lại hình ảnh từ lúc nàng và hắn đụng mặt nhau... Sau loạt quan sát cẩn thận, hắn trầm tư hẳn, đầu óc thông thái dường như nhận ra điều gì đó bất ổn... Hắn nhắc điện thoại, bấm phím đỏ trầm giọng phân phó...

_ Lập tức thay toàn bộ hệ thống an ninh cùng camera tại ở tầng 3

....

_ Hừ!!! Tức chết ta mà, Ngọc Bảo sứ vô giá nghìn vàng mà hắn đem làm bình cắm hoa, có phải hay không là tên gốc sao?

Nàng vừa đi vừa rửa, đến một góc khuất không người phía sau nhà kính trong vườn, sau hồi quan sát cùng nghe ngóng kỹ lưỡng, xác định chỉ riêng mình nàng ở đây mới đưa tay mở chiếc bông tai liên lạc...

Thấy dấu hiệu liên lạc của nàng bọn Mỹ Dung và Ngọc Anh lập tức cất tiếng.

_ Miêu tỷ, người có sao không? Không việc gì chứ? Là tên Vương Tử Phong trở về, người có bị bắt gặp không? Hắn làm gì người? – Mỹ Dung lo lắng

tuôn một tràng.

_Uy, ta là điệp mãt, người cắt bớt cái mồm họ ta, ta không sao, có bị phát hiện, nhưng xử lý kịp thời nên không sao cả?

_Người thật là nóng vội, làm bọn ta lo chết được, thế này thì phải cẩn thận hơn mới được, không thể tức thì hành động ngay được nữa rồi – Ngọc Anh biết nàng không sao thờ nhẹ một cái oán trách nàng.

_Uy, thực xin lỗi, ta sẽ bình tĩnh hơn.

_Không biết hần có nghi ngờ gì không? – Mỹ Dung bỗng chen ngang nghi hoặc lên tiếng.

_Phải, ta hiện tại cũng đang rất lo lắng – Nàng thờ dài hồi hận vì hành động nóng vội chính mình mà hòng hết kế hoạch.

_Miêu tỷ, người ở lại ta e cũng không an toàn, tốt nhất mau chóng lấy Ngọc Bảo Sứ để rồi đi càng nhanh càng tốt – Ngọc Anh nghe thấy tiếng thờ ra của nàng cũng lo lắng khôn nguôi cho nàng.

_Ấn, ta biết rồi, ta sẽ cẩn thận hành động, ta đi đây.

Nàng tắt máy liên lạc quay tờ vào nhà... đầu óc toan tính các bước hành động tiếp theo, đôi mắt đã miêu trầm trầm rồi lại lóe lên sắc sảo, khoe miệng cong lên hình bán nguyệt tà tà...

“Ngọc Bảo Sứ, đợi ta, ta sẽ sớm đem người trở về khô chữ”

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Từ nhỏ là tiểu thư, đến nay vẫn chưa bao giờ phải động tay đến việc nhà, vậy mà mấy ngày nay nàng hết dọn dẹp lại dọn dẹp, hết lau chùi lại lau chùi, lòng thực đã kiên nhẫn chịu nỗi nhưng hần không thể phát tiết ra ngoài... Đã vậy, dạo gần đây lại có cảm giác như ai đang theo dõi mình... Còn nói đến tên hôn đản Vương Tử Phong kia vì cớ gì mà lại xáo loạn hết lịch làm việc mà Ngọc Anh cùng Mỹ Dung cấp cho nàng, suốt ngày hần cứ ru rú xử lý công việc tại gia, hại nàng ko thể có lấy cơ hội hành động... Thực là bức bối quá a... Nàng hiện tại đang vật vã với cây lau nhà và đồng bật thang nhìn phát khiếp

_Chết tiệt, bọn nhà giàu này làm tiền không biết sử dụng việc gì sao mà cứ đem xây cái “chuồng” cho to vào rồi bắt người khác dọn dẹp thế này chứ – Nàng vừa qua loa dùng cây lau nhà những nước quẹt vài đường trên bậc thang, miệng lầm bầm rửa thắm, vẻ mặt phụng phịu đáng yêu...

Hần từ khi bắt gặp nàng trong thư phòng làm việc đến hôm nay vẫn luôn dùng camera trong nhà quan sát mọi nhất cử nhất động của nàng bằng máy tính cá nhân... Hần chắc chắn rằng nàng không phải tầm thường, hần chắc như vậy vì là có thể cho rằng hôm đó nàng ăn may khi hệ thống an ninh nhất thời trục trặc, nhưng còn việc nàng làm sao có thể vào phòng hần mà không để lại một chút dấu vết nào, rõ ràng phòng hần ngoài một mình bà quản gia giữ một chìa phụ đề ra vào lau dọn, còn lại không có bất cứ ai có thể xâm nhập vào đó... Nàng có phải hay không là gián điệp của công ty hay tổ chức nào đến đây ăn cắp tư liệu mật... Nhưng rõ ràng nàng lúc ấy chưa hề chạm qua máy tính hần... vậy nàng đến là vì cái gì... Hần hồi tưởng lại lúc nàng và hần chạm mặt nhau... lúc ấy nàng ôm khư khư chiếc bình hoa, thái độ rất mực quan tâm đến chiếc bình... Hần gõ nhịp tay lên mặt bàn, ngắm nhìn chiếc bình hoa đặt trên bàn do lão phụ thân hần trước lúc lâm chung đã giao lại... không lẽ mục tiêu của nàng là nó? Phải hay không cũng chỉ là một bình hoa vô tri thời mà...

Mấy ngày nay hần quan sát nàng không rời, không biết từ lúc nào tạo thành một thú vui, hần phát hiện nàng khá là thú vị, trước mặt hần luôn e dè kính nể, run rẩy sợ hãi, nhưng vừa khuất mặt liền dùng bộ mặt bất tuân, ngang ngạnh làm bằm rửa hần... mỗi lần nàng cúi giặt đôi mắt thường sắc nhọn sáng lên như một con mèo bị giẫm trúng đuôi, thật làm hần cao hứng... giống như lúc này, nhìn ánh mắt nàng có thể thấy rõ nàng đang rất ư bức tức... Khỏe môi quăn rũ bất giác cong lên đây vẻ thích thú, tay nâng tách trà nhấp một ngụm nhưng mắt vẫn ko rời khỏi màn hình một li.

Nàng lau qua lau lại đã hơn được nửa chiếc cầu thang... bỗng... không biết thất thần nghĩ cái gì mà giẫm lên chiếc cây lau nhà, chân nọ xọ chân kia ngã về phía sau... Hần giật hoảng, chiếc tách trà trên tay rơi thẳng xuống đất một tiếng khô khốc, hần bật dậy, trái tim một chốc ngưng đập, sắc thần lập tức biến đổi lộ nét thất kinh sợ hãi khi thấy thân hình bé nhỏ đang dần rơi xuống...

Nàng bất cẩn bị ngã, trong phút chốc thân thể đang trong tình trạng rơi tự do, nhưng gương mặt vẫn không chút biến đổi sợ hãi hay lo lắng, miệng không la lối, ánh mắt sắc sảo liếc nhanh một cái xác định không có người, lập tức xoay người nhip nhàng như vận động viên nhảy ván chuyên nghiệp lộn thành hai vòng đẹp mắt rồi tiếp đất nhẹ như lông vũ... nàng đứng dậy phui phui hai tay, môi đào xinh đẹp nhếch lên đắc ý, việc còn con này sao hại đến nàng nổi.

Ngược lại với sự nhàn nhã của nàng, hần bất động toàn thân, cảm giác như mọi giá quan đình chỉ hoạt động... mắt hoa tai ù, cái hần vừa nhìn thấy không biết đâu là thực đâu là ảo, hần còn hoài nghi có phải mắt hần hỏng rồi không... Thả người ngồi lại xuống ghế, người hần vẫn còn ngây ngốc dán chặt mắt trên màn hình, bạc môi co gập liên hồi...

... phi...

_Haaaaa – Hấn bỗng bật tràn một tiếng cười như đê vỡ, tay đưa lên vịn lấy trán cười ngất ngiu

Đáng lẽ sớm biết nàng sẽ không bị gì đối với hoàn cảnh còn con đó nhưng không ngờ hấn lại lo lắng đến vậy... mấy ngày qua quan sát nàng, hấn đã được chứng kiến một số phản xạ lạnh lẽ của nàng... như hôm trước, do bị va phải, khay ly cùng bình thủy tinh trên khay lay động, nguy cơ đổ vỡ trước mắt, ấy vậy mà nàng như có trăm tay không bằng, liền trong chớp mắt bắt lấy liên tục 5 chiếc ly mau chóng để vững lại lên khay cùng bình thủy tinh không sứt mẻ một li... lại nói về hôm trước nữa, nàng đang lấy quần áo khô phơi trong vườn sau, bỗng một cơn gió mạnh hung ác cuốn chiếc khăn bay tọt lên ngọn cây, chính mắt hấn thấy nàng như một tiểu miêu, phốc phốc mấy cái đã trèo lên đến đỉnh cây... Hấn không biết con dã miêu này còn có những tuyệt chiêu nào nữa chưa giờ ra hết... Thật là người ta cao hứng...

Hấn ngưng cười, vói tay nhấn thanh nút đỏ... khoe miệng tà một nụ cười nửa miệng...

_Bà quản gia, gọi Tiết Khả Lâm mang đến cho tôi một tách trà khác.

....

Mụ quản gia nhận lệnh mà ngơ ngẩn đến đần người, nhưng cũng mau chóng cấp tốc đi tìm nàng...

...

_Sao cơ? Muốn ta đem trà lên cho ngài chủ tịch? – Nàng tròn mắt kinh ngạc, cảm thấy chột dạ.

_Hỏi ta cái gì, còn ko mau đi

_Ấn

Quái lạ, sao hấn lại bảo nàng mang trà lên, không phải đây là việc của quản gia sao... hay hấn nghi ngờ gì nàng rồi chẳng... ôm một tảng lo lắng, nàng cúi đầu kêu khổ nặng nề hướng phòng hấn bước vào...

_Chủ tịch, trà của ngài, cung kính mời dùng

Nàng cúi mặt gằm xuống, cảnh giác đến gần đặt tách trà lên bàn rồi mau chóng rời đi...

Lòng thầm thở phào bởi mọi chuyện có vẻ ổn thì bất ngờ... một bàn tay to lớn kéo mạnh nàng một cái... không liệu trước tình hình, nàng ngã về phía sau... thoáng chốc trước mắt tối sầm... chỉ biết rằng người mình bị va đập và một thân hình khác to lớn, rắn chắc, chính xác là một khuôn ngực vững trãi...

He hé mở dần đôi mắt yêu kiều, nàng lắc đầu mấy cái lấy lại tỉnh táo thì phát hiện chính bản thân mình đang ngồi trên đùi Vương Tử Phong, tư thế đầy ám muội...

_Người... a... Chủ tịch, thật thất lễ, tôi vụng về quá – Nàng gượng cười khó khăn, mau cấp xoay người thoát khỏi hoàn cảnh đầy ám muội này... thật là sự may mắn hiếm a...

Nhưng vừa nhúc nhích một li thì phát hiện thân người đang bị một bàn tay to lớn khỏe khoắn kiềm cặp... Hấn thấy tiểu miêu trong lòng đang có ý định bỏ chạy liền dùng một chiêu trời nàng cố định trong lòng... mắt thích thú nhìn nàng cố vận vẹo, cực khổ như tiểu dã miêu ngang tàn không khuất phục...

_Chủ... chủ tịch... ngài... ngài buông tay, tôi cần đi làm việc – Nàng cười gượng, gương mặt như chảy xệ, nhưng ánh mắt tuyệt nhiên không giấu được cảm xúc mà sắc lên đầy tia chết chóc, thực muốn ăn tươi nuốt sống tên hỗn đản này...

_Ngồi yên, chưa có chỉ thị của ta thì không được đi đâu cả

Hấn cười gian trá cố tình kéo nàng sát vào người, phả hơi vào vành tai non mềm của nàng khiến nó đỏ rực như cánh hồng... mắt hấn nheo lại, dùng mũi hít thơm mùi hương trên người nàng...

_Chủ... chủ tịch, ngài mau buông tôi ra, người tôi làm việc nhiều nên hiện tại rất bẩn, sẽ làm bẩn người ngài...

_Ta ko ngại, người có gì phải ngại...

Hành động tiếp xúc trực tiếp với hấn khiến nàng toàn thân cứng đờ, nóng rực như ngọn hỏa diệm đang thiêu đốt... giác quan tinh nhạy báo cáo hoàn cảnh hiện tại đang rất nguy hiểm... hít một hơi lấy vững ý chí, nàng dùng cùi chỏ huyếch vào huyệt dương ở bụng hấn một cú, đúng như dự đoán, hấn nhăn mặt nhíu mày một cái, cánh tay sắt thép lập tức rời khỏi nàng, nàng khéo léo xoay người rời khỏi ma trận, còn giữ một khoảng cách an toàn với hấn...

_Chủ tịch, thực xin lỗi, có phải lúc cử động lỡ động chạm đến thân thể vàng ngọc của ngài chăng? – Nàng giả vờ thành khẩn lo lắng, nhưng ánh mắt miêu đã không giấu được ý cười, khó khăn lắm nàng mới không để lộ nụ cười đang co giật ở khóe môi.

_Ngươi – Hắn ôm lấy bụng xoa xoa, mặt nhăn nhó khó coi, đưa tay muốn bắt nàng lại trừng trị.

Người thấy nguy hiểm, mắt đột nhiên lóe lên, nàng cúi người vội cáo lui, chớp mắt một cái thân hình đã cấp ra đến cửa rồi biến mất... Hắn còn ngỡ mắt hắn một lần nữa lại hồng rồi, người mới ở đó đã biến mất không dấu vết, thực không biết nên khóc hay nên cười... Quả thật nàng không tầm thường...

_Thật tức chết ta mà, tên hỗn đản, đồ cầu nhân vô sỉ, dám ăn vụng ta, ta mà lấy được Ngọc Bảo Sứ thì ta lột ra ngươi làm đệm lót mông ngồi, không được, không khéo bần mông ta, đệm làm tấm lót cho A Cầu nằm – Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tay nắm thành đấm, miệng không ngừng nguyền rủa... đưa tay lên chiếc bông tai liên lạc

_Miêu tỷ, ngươi là đang có chuyện gì tức giận sao? – Mỹ Dung nghe tiếng thở phì phì cùng răng lợi nghiêng nhau ken kết mà lạnh gáy hoài nghi hỏi

_Ngươi không cần biết, đêm nay ta nhất định hành động lấy Ngọc Bảo sứ về, sau đó trừng trị tên hỗn đản Vương Tử Phong đó hảo hảo – Nàng giờ nắm đấm ngang mặt gầm gừ tuyên bố

_Vương Tử Phong? Hắn đắc tội với ngươi sao? – Ngọc Anh tóc gáy dựng lên cả, nuốt khan ngụm nước bọt tò mò hỏi lại

_Còn không, hắn dám ăn vụng đậu hủ ta... – Nàng bỗng nhận ra mình vừa nói hơi liền ngưng lại, nhưng không may, nàng đánh giá thấp thánh giác của bọn Mỹ Dung và Ngọc Anh quá

_Cái gì, hắn ăn vụng đậu hủ của ngươi? – Hai nàng kinh hô tròn hết tròng mắt lên chỉ thiếu là chưa văng được ra sàn

_Mồm thôi các ngươi, có im đi không hả – Nàng thẹn quá hóa giận đem cả bọn cấp lên thốt chém cho hả

_Ân... ân... Nhưng không phải Vân Nhi đã giúp ngươi cải trang rồi sao? – Mỹ Dung đề nén cảm xúc xuống nhưng vẫn không khỏi run run giọng hỏi lại nàng

_Hừ, còn nói, ta khi về nhất định sẽ đem nó ra hỏi tội

_Sự tỷ, có khi nào hắn thích của lạ không? Ngươi thật xui xẻo a – Ngọc Anh mím miệng không để bật ra tiếng cười, nhưng giọng nói vẫn mang chất châm chọc

_Ngọc Anh, ngươi là không im ngay thì nên chuẩn bị hậu sự đi – Nàng lạnh giọng cảnh cáo

_Ân, thực xin lỗi... Miêu tỷ, nhưng có khi nào hắn đã nghi ngờ ngươi? – Ngọc Anh nuốt hết cười cợt vào bụng mới nghiêm túc làm việc

_Có thể hay không? – Nàng cũng bắt đầu hoài nghi – Vậy chúng ta phải mau cấp hành động thôi

_Ân, đêm nay hắn có một buổi tiệc quan trọng, chắc chắn sẽ rời nhà đi, ngươi hãy tận dụng cơ hội mà hành động – Mỹ Dung xâm nhập máy tính cá nhân hắn nắm lịch trình giúp nàng cân nhắc hành động

_Ok – Nàng gật đầu trả lời rồi mau chóng tắt máy liên lạc trở lại vào nhà làm việc

...

_Chủ tịch, xe đã chờ sẵn

Thư ký Hoàng Ngũ Sinh tiến phòng hắn gõ cửa nhắc nhở... Hắn vận bộ vest trắng, áo sơ mi đen trong mà xám bạc kèm carvat đỏ mận, chân đi giày đen bóng nhoáng, trông hắn tựa hoàng tử tào nhả bước ra từ trang truyện huyền thoại, mái tóc đen hơi rối, bạc môi mảnh cùng đôi mắt sắc sảo như họa thêm nét lạnh lùng, cao ngạo, tự tại... Chỉnh lại vạt áo, hắn tiêu sái tiến xuống xe đang chờ...

Đôi mắt tinh anh từ một góc khuất chậm rãi dõi theo hắn bước dần ra xe, sau khi an vị đến khi xe rời bánh dịch rời khỏi cổng Vương gia trang, cánh môi hồng thắm tào nhả nhếch lên một đường bán nguyệt huyền hảo tựa nữ vương quyền quý...

Xe di chuyển không xa, hắn ngồi trong xe, mắt hứng thú quan sát sát sao mọi động tĩnh trong nhà... Đúng như hắn suy đoán, nàng là sẽ lợi dụng hôm nay lúc hắn công tác dư tiệc mà hành động, bằng chứng là nàng đã một thân thân thủ lạnh lẽo phức phức mấy cái từ ngoài sân vườn quan sát hắn đã tiến đến tận lầu 2, sau hồi quan sát kịch liệt xung, chỉ thấy nàng đưa tay sờ lên mặt ngọc dây chuyền thì hình ảnh trên màn hình do camera thu được đột nhiên biến mất, chỉ thấy được quang cảnh không người... Hắn cũng sờ thất kinh, rõ ràng tình trạng này là giống việc là đầu hắn bắt gặp nàng...

_Mau cho xe quay trở về – Hắn nhếch bạc môi, ánh mắt thâm thúy vẫn chung thủy không rời khỏi màn hình phản phó cho thư ký Sinh kim là tài xế

_Sao ạ? Nhưng... còn buổi tiệc công tác thừa ngài

_Hừ, lập tức trở về – Hắn lạnh giọng ra lệnh

_Vâng, thưa chủ tịch – Thư ký Sinh thực cảm thấy kinh ngạc trước chỉ thị của hắn, hắn vốn từ xưa đến nay là người nổi tiếng nghiêm túc trong công việc, chưa từng vì bất cứ chuyện riêng tư nào dẫn đến ảnh hưởng công việc, nhất là buổi tiệc công tác quan trọng như hôm nay, vì cái gì mà sếp của mình lại gấp gáp đến như vậy?... Tuy đầu đặt ra trăm nghìn dấu chấm hỏi nhưng thư ký Sinh vẫn là không dám trái lời lập tức cho xe quay trở về gia trang

Thu Ly cẩn thận hành động, để an toàn, nàng đã sử dụng mặt ngọc dây chuyền vô hiệu hóa toàn bộ camera, nhưng chính nàng không ngờ đến hán đã cho người thay toàn bộ hệ thống an ninh cùng camera tầng 3, nên nàng chỉ vừa đặt chân lên tầng 3 lập tức hình ảnh nàng được ghi lại tại máy camera...

_Ngọc Bảo Sứ, ta đến đây – Nàng lòng vui sướng tiến đến cửa thư phòng, cũng giống như trước, nàng rút chiếc kẹp trên đầu, tra vào khóa nắm vặn nhẹ, lập tức cánh cửa mở toan chào đón nàng

Hán vừa về đến Vương gia Trang cũng cấp bách mau chóng tiến lên thư phòng... Đã xác thực nàng chính là không phải như người bình thường mà chính là tên trộm, mặc dù chưa biết là nàng muốn trộm món gì, có đúng nàng muốn lấy thứ hán đang nghĩ hay không, nên lợi dụng đêm nay sắp đặt lừa nàng vào bẫy... nhưng thực hán muốn bắt nàng sao?... như vậy sẽ ko còn gì thú vị... Lòng hán đang mâu thuẫn dữ dội... nhưng càng tiến đến thư phòng, trái tim hán càng loạn hơn... Đúng thực thể này bắt quả tang nàng thì mất hết hứng thú...

Hán nghĩ ngợi một hồi lâu, quyết định hán sẽ lưu giữ nàng lại chơi đùa thêm rồi hán vạch tội nàng... Đến gần thư phòng làm việc, hán chậm chậm tiêu sái tiến vào, nhưng mỗi cước bộ hán lại gia công mạnh bạo, cố ý để phát ra tiếng động ngụ ý muốn nàng nghe thấy...

Quả thực có hiệu quả, ngón tay đang mân mê toan đem Ngọc Bảo Sứ đi thì thính giác ập đến tiếng động có người đang đến, ngày một gần... tâm trí nàng một chốc bỗng loạn lên, mau chóng hướng cửa sổ mở ra, dùng thân thủ của một tiểu miêu bám nhanh nhẹn phóng ra nhánh cây gần cửa, phốc phốc mấy cái đã chườn lên mái nhà rồi men theo ống dẫn nước tiếp xuống vườn một cách an toàn...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Hán bước vào phòng thấy một mảng yên lặng như chưa từng có người ở đây... thực chính hán biết điều này nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc và bội phục nàng... khóe môi hếch hếch một nửa tà tà... hán đến chiếc máy tính cá nhân đang đặt trên bàn... mở công tắc, nhanh chóng xâm nhập, xem lại hình ảnh thu được từ khi nàng bước chân lên tầng 3... Từ cái cách nàng nhẹ nhàng thu phục nắm khóa cửa chỉ bằng chiếc ghim cài tóc đến cách nàng thân thủ phi phàm phóng ra cửa sổ leo trèo như một tiểu miêu không khỏi khiến hán ngỡ người thất kinh... Nàng quả thật không phải tầm thường... Liệu hán có có hay không sai lầm muốn lưu giữ tiểu miêu nữ này lại để nuôi dưỡng... thực khiến người khác cao hứng

...

_Có chuyện gì Miêu tỷ, đã lấy được Ngọc Bảo Sứ chưa? – Mỹ Dung nhận được tín hiệu của liên lạc của nàng, lập tức sốt sắng hỏi dồn

_Vẫn chưa, phải hay không người có nhầm lẫn gì không? Tại sao tên Vương Tử Phong ấy đột ngột trở về?

_Sao cơ, làm sao có thể, buổi tiệc làm ăn hôm nay quả thực rất quan trọng đối hán, và lại, hán nổi tiếng nghiêm túc trong công tác, không thể muốn hủy là có thể hủy công tác như vậy – Ngọc Anh xem xét thông tin Vương Tử Phong cũng không khỏi kinh ngạc

_Ta làm sao biết đc, chỉ thiếu 1 chút nữa là phát hiện rồi – Nàng tức giận trách các nàng thật sơ suất

_Tên Vương Tử Phong này thật lợi hại, phải hay ko có lẽ đã có chút nghi ngờ, người cần phải hành động cẩn trọng hơn... Hiện tại hãy đình chỉ mọi hành động để tránh bị nghi ngờ – Mỹ Dung nghiêm giọng khuyên răn nàng

_Ân, ta hiểu – Nàng đồng tình cùng các nàng, lập tức tắt máy liên lạc, mang 1 tảng tức giận khôn nguôi tiến vào nhà

Hán ngồi chiêm chệ trong phòng, mắt ngập ý cười quan sát khí thái tức giận ngùn ngụt của nàng khi bị phá mất hứng thú... Hán thực đã xác nhận, nàng đến đây là vì thứ gì... Nhưng tại sao lại muốn chiếc bình hoa vô tri này?...

....

Trải qua 1 đêm trần trọc với hỗn độn một mớ uất ức... Sáng hôm nay trông nàng thật thắm, tâm tình ko tốt khiến mọi thứ càng thêm chướng mắt...

_Tiết Khả Lâm !!!!

Đang một bụng tức giận, giờ lại bị mụ béo quản gia tìm đến, thật là ông trời thích trêu nàng mà...

_Ân?

_Người hôm nay trông thật tệ hại, nhưng mặc kệ, người mau cấp tốc lên phòng ông chủ tìm gấp

_Sao?

Phải hay ko thực thích trêu nàng ngar, vì cái gì mà mới sáng sớm tên hỗn đản vô si nam nhân chết tiết đó tìm đến nàng chứ?... ko lẽ đã phát hiện ra hành tung của nàng?... Nhưng nàng rõ ràng hành động rất chu toàn, ko để lộ sơ hở mà?...

_Người là có đang nghe ta nói ko? Sao lại ngây người ra đó – mụ khinh khỉnh liếc nàng chua giọng quát mắng

_Ấn... Ta cấp tốc đi ngay

Nàng thực ko cam đành lòng tui ngủ hướng phòng hấn tiến đến...

...

...Cộc...cộc...

_Ấn?

_Thưa chủ tịch, là tôi

_Vào đi

_Chủ tịch, ngài cho gọi tôi?

_Từ nay, người sẽ ko phải công tác dưới nhà nữa

_Sao cơ? Tôi ko hiểu ý ngài – Nàng trọn to đôi mắt tiều miêu trong suốt... thật ko biết phải tai nàng hồng hay ko?...

_Người từ nay sẽ phục vụ bên người ta

_Sao?

“Hắn muốn nàng bên cạnh hầu hạ hấn a?... Đầu hấn có hồng hóc bộ phận nào hay ko?”

_Người ko hiểu hay cố tình ko hiểu ý ta? – Hấn nheo mắt, quan sát hết mọi tâm tình trên mặt nàng ... thật khiến người hứng thú ko nhịn dc cười

_Ấn... đã rõ thưa ngài

Nàng mắt ngập căng sự bất cung tuân lệnh, hấn thật bị hồng não rồi... Nhưng cũng tốt, ở cạnh hấn có nhiều cơ hội hành động hơn, như vậy sẽ mau cấp có thể mang Ngọc bình sứ đi...

_Hiện tại sắp xếp bàn làm việc cho ta, 1 chút ta quay lại...

Hấn đứng dậy tiêu sái rời khỏi phòng... Nàng tiêu nghiêng hướng bàn làm việc đang hỗn độn 1 mớ tài liệu ngổn ngang vương đầy mặt bàn...

“Hừ, cái tên hỗn đản trông đạo mạo bảnh bao như vậy mà thực dơ bẩn, sao có thể vứt giấy tờ lung tung như vậy chứ” – Nàng 1 tay thu xếp mớ giấy tờ hồ sơ, dọn dẹp 1 chốc chốc cũng xong xuôi, phúi 2 tay vào nhau nhìn thành quả của mình, nàng nhấm 1 ngụm cười hài lòng... Nhưng... hình như có gì đó bất ổn... Ngọc Bảo sứ đâu?... Ko phải luôn đặt ở đây sao?... Đã biến mất?

Tâm tư hỗn loạn, nàng thoáng mặt xanh mày trắng, mắt đảo dác khắp phòng, mau cấp tìm kiếm Ngọc Bảo sứ, trái tim thực muốn nhảy ra ngoài... Hấn từ phòng ngủ, hứng thú quan sát nàng đang tận lực đảo tung phòng hấn...

...30p... trôi qua...

Gương mặt thật thất kinh tức giận, môi mím đến tím quàng, ánh mắt nàng hiện tại có thể đem giết dc cả người, 2 má hồng nhuận đỏ ửng vì cật lực lao động... hấn đứng dậy bước trở lại phòng làm việc...

_Người đang tìm thứ gì?

Hấn là ma hay quỷ sao tiến đến lúc nào nàng ko hay?... muốn hù chết nàng sao?...

_Ko... tôi chỉ là qua loa dọn dẹp thôi

_Dọn dẹp? – hấn nhướng mắt trông lại căn phòng... rõ ràng trước và sau khi nàng vào khác hấn...quả thực... bữa bọn hơn...

_Ấn...ân...

....

....

_Thưa chủ tịch, có ngài Tấn Quan tìm gặp – Từ ngoài cửa, mục quản gia cung kính cất ngang câu chuyện...

_Đc, mời hân ta vào... – hân nhủu mảy tỏ ý khó chịu khi nhĩ hứng bị phá hỏng...liếc mắt nhìn bộ dạng đc giải vây của nàng mà cười dờ – Khả Lâm, chuẩn bị trà

_Ân

Lập tức ko suy nghĩ nhiều, nàng đi như bò chạy...quả thân thủ phi phàm, thoáng cái như tiểu miêu ăn vụn đã biến mất khiến khốe môi hân ko ngừng co giật...

_Người bị gì mà đứng trơ ra cười 1 mình như thế

_Hừ – hân ko thèm nhìn cũng chẳng đoái hoài hừ 1 tiếng với kẻ phá đám

_Uy, người vì cái gì mà thái độ như thế với huynh đệ

_Người hôm nay sao nhân hạ chiếu cố đến ta?

Hân quả ko thể làm ngơ cái tên này, cả 2 là bạn đồng học từ cấp tiểu học, quả là tình như huynh đệ...

_Aiz, phi vụ lại thất bại, ta bị cấp trên đình chỉ công tác tạm thời, quả thật khổ sở đến sắp chết dc

Tấn Quân thở dài ai oán...Từ Phong thật muốn cười cho cái về bị ai kia, ko hiểu nổi, tại sao 3 đời nhà tên đó đều thịnh vượng kinh doanh, đến đời hân lại điêu cuồng thi vào trường cảnh vệ trở thành cảnh sát sĩ quan, một phen làm lão phụ thân hân nộ tức mà thổ cả huyết ra...

_Aiz... Tất cả đều tại à Tiểu Miêu Ly hại ta ra nông nổi...thật tức chết dc

_Miêu Ly?

...cộc...cộc...

_Thưa ngài, trà của ngài

Nàng từ ngoài cửa bùng khay trà bước vào cất ngang câu chuyện... vừa vào phòng, chợt sững lại, mặt có chút biến sắc khi nhìn ra tên sĩ quan Tấn Quân luôn cản trở nàng hành động... Hân là bạn tên Từ Phong này sao?...hay căn bản chân tướng của nàng đã bị bại lộ?

Bất giác sắc mặt kém vài phần, 1 giọt mồ hôi ko tự chủ chạy từ trán nàng lăn dài xuống mặt... tâm tình biểu lộ của nàng hân đều thâu hết dc vào đáy mắt... ko biết vì cái gì mà làm nàng đột nhiên căng thẳng như vậy?... nhưng có vẻ cái hân quan tâm là nàng đang chú ý toàn lực vào tên nam nhân kia, điều này khiến hân cảm thấy khó chịu...

_Khả Lâm, cô có thể lui xuống

_Ân...ân – Nàng mãi nghĩ mà ko hề hay biết mình đang chăm chăm quan sát tên Tấn Quân, nghe giọng hân kinh thiên giúp nàng hoàn hồn mau chóng lấy lại tinh thần cúi đầu rời đi... nhưng bước khỏi cửa vẫn ko quên nhìn lại tên phiền nhiễu ko đội trời chung của mình 1 cái

_Ai vậy, người làm mới à? – Tấn Quân nhìn theo nàng nheo nheo mắt nghĩ vẫn

_Ko cần quan tâm, ko phải việc của người – Hân bực dọc nhàn nhạt trả lời

_Uy, ko ngờ thị lực của người ngày càng kém a, đem đầu dc cô gái xấu xí như thế để bên mình vậy? – Tấn Quân lắc đầu cảm thán

_Lầm lòi, người ko phải đang nói đến cái gì Tiểu Miêu Ly hại người bị đình chỉ công tác sao? – hân cực ko hài lòng khi nghe tên bạn đồng học phê phán nàng như vậy liền lập tức nhấp ngụm trà đôi chủ đề

_Hừ!!! Chính là nữ tặc Hắc Miêu nữ, chuyên đi trộm thuê những bảo vật quý giá... Người xem, ta đã nhiều lần vây bắt nhưng ả cứ nhiên biến mất như bốc hơi, thật tức ko chịu nổi, thua thảm hại dưới tay 1 nữ nhân xảo huyết – Tấn Quân khổ sở, nghiêng răng nói, ném lên bàn sắp ảnh cùng hồ sơ liên quan

Hân nghe tên Tấn Quân ừm khụt khụt lại, khốe môi co giật muốn cười to nhưng cũng ko đành lòng giễu cợt hân lúc này nên đành nuốt xuống... tiện tay cầm lên mấy bức ảnh về cái Tiểu Miêu Ly xem xét... bỗng hân chợt ngưng mọi hoạt động, đờ người ra như bị sét đánh... nữ nhân trong bức ảnh tỏa ra 1 mị lực khiến người ta nhìn vào mê mẩn tựa hồ lạc vào mê cung ko thể thoát ra dc... nhưng...đôi mắt...đôi mắt này... ko thể nhầm lẫn dc, mặt dù chiếc mặt nạ đã che đi nửa khuôn mặt, nhưng đôi mắt kia thì ko giấu đi đâu dc...

Khốe môi hân bất giác gợn cao hơn, quả này thực thú vị, nàng thực là đến nhà hân trộm đồ... trộm chiếc bình cắm hoa ư?... hân thực hoài nghi nha...

_Từ Phong, người là đang cười cái gì? – Tấn Quân trông vào hân tự dưng nhìn chăm chú vào bức hình tự cười như gã đàn ko khỏi hoài nghi phải hay ko tên này có vấn đề

_Ko...ko có ... ý người là cô ta chuyên đi trộm thuê những trân vật quý báu à?

_Ân, cô à 1 thân nữ phi phàm như mèo hoang, chuyên trộm thuê những món bảo vật quý, nhưng điều lạ kì là sau mỗi lần trộm, tại hiện trường luôn để lại 1 ngân phiếu tương đương giá trị hiện vật... Có thể nói, ko hẳn là trộm mà là 1 cách giao dịch đều... dù muốn hay ko vẫn bị ép bán

_Thật vậy sao... Tần Phong người có thể hay ko cho ta thông tin về cái Tiểu Ly Miêu kia ko?

_Người quan tâm? – Tần Quan sững sờ nhìn hẳn như người còi trên

_Ta là cảm thấy có hứng thú – hẳn cười tà tà, ánh mắt chiêm ngưỡng mỹ nhân trong ảnh

_Ta hôm nay đến đây cũng có ý muốn cùng người hợp tác, ko ngờ người lại chủ động, thực tốt quá

_Hợp tác?

_Ân

_Hợp tác thế nào? – Hẳn nhún mày hoài nghi, trên mặt có nửa điểm ko hài lòng

_Ta là muốn nhờ người xem trong nhà có bảo vật gì trân quý ko, dùng làm mồi nhử ả vào

_Người muốn bắt cô ta?

_Tất nhiên, bắt đc ả, sự nghiệp của ta sẽ khôi phục, có khi lại đc thăng cấp a – Tần Quân mơ màng viễn cảnh hào quang chói lọi tương lai... ko ngờ lại bị hẳn tại thẳng gáo nước lạnh vào mặt hủy đi mộng đẹp

_Ta ko đáp ứng

_Tại sao? Người ko phải là vừa bảo có hứng thú sao?

_Ta đổi ý, người có thể về

_Uy, người thật thất thường, đc rồi, ta tạm lui, người cứ suy nghĩ, có gì cứ liên lạc với ta

...

Đợi đến khi Tần Quân rời khỏi, hẳn đứng đưa bức hình tuyệt sắc giai nhân trước mặt ngắm nhìn... lòng hẳn cam đoan con mèo nhỏ đang trong nhà hẳn ăn vụn... chỉ là chưa có thời cơ, vì vậy hẳn cũng ko ngại bỏ sức cùng đã miêu chơi đùa 1 phen... Từ ý niệm bất chính, khóe miệng bất giác cong lên tà mị...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nàng đang ngồi ở sân vườn thở phì phì tức giận, mấy ngày nay ko thể hiểu nổi tên Vương Tử Phong kia mắc chứng bệnh gì mà thay đổi thái độ nhanh hơn trời trở gió... Hẳn mấy ngày nay liên tục quấy rầy nàng ko yên, khiến nàng 1 phút hành động cũng ko có, mà đôi lại còn tức muốn thổ huyết, hận ko nhào đến cào nát cái bản mặt đẹp trai lạ lùng kia ra...

Hôm qua thì tự nhiên bắt nàng làm gối, cứ nhiên nằm lên đùi nàng ngủ ngon lành, báo hại 2 chân tê đến mức ko nhúc nhích nổi, hôm trước nữa nổi hứng lên bắt nàng đi theo hẳn đến khu trung tâm mua sắm, đi đến riệu rã cả chân cùng 1 đồng hàng linh khinh... Thực hẳn điên rồi...

Nàng là tức giận mà nghĩ xấu cho hẳn, đúng là hôm qua ủy khuất có bắt nàng làm đệm gối, nhưng sau thấy nàng tê chân đến đứng ko vững, hẳn ôn nhu bế nàng ngồi lên ghế, ko ngại thân phận mà giúp nàng xoa bóp chân khiến nàng sưng sờ như người trên mây, mặt đỏ chỉ kém mặt trời vài phần... Trước nữa cũng thực tự dung bắt nàng cùng đi mua sắm nhưng toàn bộ hẳn liếc mắt hợp với nàng liền lập tức mua, đồng đồ linh khinh gần như là mua cho nàng, báo nàng ko biết phải làm gì với mớ đồ mắc tiền này mà lén rình về cho bọn muội muội, nói dối là hảo ý của nàng do phiền toái cả bọn trong mấy ngày qua...

_Khả Lâm...Khả Lâm

Từ phía sau vọng đến tiếng gọi nàng khiến tâm tư bị quấy nhiễu, nàng mới từ từ nuốt hết căm giận vào bụng xoay người lại...

_Quân gia, người là có gì cần dặn?

_ Mau mang bánh cùng trà lên cho ông chủ

“Lại nữa a, thực phiền muốn chết, cậu nam nhân, thú nam nhân” – Nhấn mày liễu, thầm rửa vài tiếng, nàng ừm khuất bụng trà bánh tiến đến phòng hấn

Mùi bánh thơm lừng xộc vào mũi khiến nàng ko nhận đc mà nước bọt trào trong khoang miệng... hồi còn là tiểu thư, nàng rất thích ăn bánh, từ bánh gato đến các loại bánh ngọt, bánh nướng khác... về sau các muội muội yêu thương cũng hay thường xuyên làm bánh ngọt cho nàng ăn... Nhìn bánh thơm ngon trước mặt mà ko đc ăn thật là đau lòng mà... đúng là cậu nam nhân, thế này khác gì hành hạ nàng a...

Hắn từ trong phòng, nhìn nàng chăm chăm nhìn miếng bánh thèm thuồng, rồi chuyển sang vẻ mặt ừm khuất cùng tức giận khiến hấn ko nhận đc cười mà phát ra vài tiếng ư ư trong cổ họng...

...

...cộc...cộc...

_ Vào đi

_ Chủ tịch, trà bánh của ngài – Nàng lườm mắt 1 cái, đặt bánh cùng trà lên bàn hấn học rồi đi...

Bất ngờ từ phía sau bị kéo lại mất đà mà ngã về phía hấn ngồi gọn trong lòng... Nàng kinh hãi vùng mình muốn thoát ra, nhưng lại bị vòng kiềm sắt thép ăn cố định ko thể nhúc nhích...

Đề tránh trường hợp bị nàng dã miêu giáo hoạt thương cho 1 chương như lần trước, hấn khôn ngoan cố trụ 2 tay nàng cùng thân hình nàng ngay ngắn trong lòng... Cảm nhận đc con dã miêu đang cố gắng vương móng vuốt thoát khỏi mình, khỏe mỗi hấn đưa lên 1 đường cong thật sâu...

Bị bất ngờ tấn công nàng tức giận lườm mắt, toan cong đôi môi xinh lên phản kháng thì bất ngờ... hấn dùng muống truyền vào miệng nàng 1 ngum bánh ngọt ngào thơm phức... Ngum bánh thơm mùi trứng huyến vị bơ sữa béo ngậy, lớp kem xốp mềm vừa vào miệng tan mềm như mây... ko hồ là bánh ngọt của đầu bếp thượng hạng...

Nàng bất ngờ đc truyền cho ngum bánh, nhưng lại bị mỹ vị làm cho mê người, miệng nhóp nhép thích thú dùng hết mọi giác quan cảm nhận tư vị ngon ngọt mà từ trước đến giờ chưa đc nếm qua... Sau khi ngum bánh trong miệng đc tiêu hóa hết vào bụng, nàng ngược đôi mắt tròn xoe trong vắt đầy chờ mong...

Hấn sững sờ trước ánh mắt ngây thơ long lanh, lấp lánh tựa thủy tinh... dùng muống truyền đến miệng nàng thêm ngum bánh ngọt nữa... nàng thấy miếng bánh đang được đưa tới há miệng nhỏ ko chút e dè, cũng quên mất chính bản thân đang ngồi trên đùi hấn mà ô a đón nhận muống bánh ngọt... Nhìn nàng ăn ngon lành, 2 mắt vì thích chí mà híp lại thành 2 viên bán nguyệt, chiếc mũi nhỏ cứ hếch lên như muốn hít hết mùi bánh đang tan ra trong miệng nhỏ... bộ dáng ko khác gì mèo nhỏ đang đc chủ nhân cưng chiều, ngoan ngoãn ngồi yên ko quấy nhiễu... Hấn thích tiểu sủng vật của mình ngoan ngoãn lúc này nhưng cũng ko hề ghét dã miêu ương ngạnh kia, chỉ là muốn tự nàng khai nhận thân phận với hấn... lúc đó mới có nhiều trò vui...

Một muống rồi lại 1 muống, hấn ôn nhu dứt nàng ăn cẩn thận, loáng cái đĩa đĩa bánh ngon... nàng xoa cái bụng thỏa mãn liếm mép như tiểu miêu sau khi đc ăn no... Nhìn chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng liếm liếm cánh môi đào mềm mại khiến tâm can hấn ko thể ko động, giống như mê hồn mồi gọi... Dã miêu ngốc này rõ ràng đang câu dẫn hấn mà... Vậy ta ko khách sáo dùng điểm tâm...

_ Đã ăn no chưa?

Nàng vẫn trong trạng thái lờ lờ vì đc thưởng qua bánh ngon chỉ bắt giác gật đầu, ko ngừng liếm hết vị còn vương trên môi cười thích thú...

_ Có ngon ko?

Nàng lại vô tư gật đầu...

_ Ta cũng muốn thử

Nàng cũng gật đầu... nhưng sau giây tiếp theo lập tức hướng mắt to nhìn hấn ngờ ngác... lúc này nàng mới giật mình lơ mơ trở về thực tại... là nàng vẫn còn ngồi trên người hấn a... lúc này... lúc này... aaaaaaaa... có ai giết chết nàng đi... thật xấu hổ quá... Nhưng hấn vừa nói gì... hấn cũng muốn ăn bánh a... bánh đã bị nàng ăn hết rồi mà...

_ Xin lỗi ngài chủ tịch, tôi lập tức đi lấy phần bánh khác cho ngài

Nàng ríu rít vịn vẹo người rồi đi, nhưng vẫn ko thể nào thoát đc... chỉ thoáng nghe 1 câu... “Ko cần”... thì hấn đã cúi đầu thưởng vị... đôi môi hấn áp chế lên cánh đào mềm mọng... ko hiểu là do mùi bánh thơm ngọt hay chính môi nàng thật ngọt như vậy... Hai mắt nàng tròn to... gương mặt tuấn mỹ nam nhân đang phóng cực to trước mắt mình... hấn... hấn đang hôn nàng...

Nàng kinh hô sững sờ, vừa định mở miệng kháng nghị đã bị hấn lợi dụng thời cơ đoạt đất... Hấn mạnh mẽ tiến công vào lãnh địa, quét qua hàm răng trắng đều tìm sâu vào trong, trêu chọc, đưa đẩy đầu lưỡi đỉnh hương thơm ngọt... tham lam dây dưa ko dứt... Cả người nàng nóng rần như bị liệt hỏa thiêu đốt, cả người mềm nhũn ra tựa vào người hấn ko hay biết, đầu óc mơ hồ như có sương mù bao trùm ko thấy lối...

Thấy con dã miêu trong lòng thu vuốt đầu hàng, hấn cực kì hải lòng, ko ngại ngừng siết chặt chiếc eo thon, dán người nàg vào trong lòng ngực rắn chắc, cơ thể mềm mại truyền đến người hấn 1 luồng xung điện chạy dọc cơ thể, khơi mào nỗi khát khao của người đàn ông trong hấn, hương vị của nàg càng ngày càng làm hấn trở nên lạc lối...

Đầu óc căng bản thiếu dưỡng khí sắp ko trụ nổi mà hấn lại ko lấy nửa điểm muốn buông tha, nàg liều mình cự quậy... Cảm thấy nàg dường như ko thể chịu nổi, hấn buông nhẹ nàg ra, nhưng vẫn còn tham luyến cắn mút cánh môi hồng đào ngọt ngào mới ngán đầu dây... Nàg 2 mắt ngập sương, 2 má vì vừa tức, vừa thẹn mà đỏ bừng như 2 quả hồng chín, khiến người ta muốn cắn 1 cái, đôi môi mềm vì hấn mà sưng mọng khề mấp mấp, lồng ngực phập phồng liên tục hô hấp... toàn hình ảnh đáng yêu này khiến hấn khó khăn đè nén máu đang sôi sục trong huyết quản, trí óc trống rỗng... Dã miêu này thật đúng là hồ ly, thực biết cách quyến rũ lòng người...

Bỏ sung đầy đủ đường khí... nàg mới lấy lại tỉnh táo, lợi dụng lúc hấn còn ngây ngốc, nàg 1 thân nhanh nhẹn thoát khỏi vòng kiềm kẹp đứng dậy đối diện, khuôn mặt vì tức mà thập phần đỏ hơn, mắt to mờ mờ trăn trăn nhìn hấn oán hận... “tên cầu nam thối... hấn vì cái gì mà dám hôn nàg... chán sống hay sao?...Đc, ko cần biết Ngọc Bảo Sứ hay cái gì, dám khi dễ ta, ta liều mạng với ngươi” – Nàg thống hận nghiêng răng ken kết, dùng ánh mắt như dao sắc đâm ko ngừng vào hấn...

Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ ửng đối diện đang tức giận ko ngừng oán trách, hấn ko những ko sợ hãi mà còn thích thú chiêm ngưỡng...

_Thưa chủ tịch, có ông Ngạn đến

Ko khí đang sôi sục mùi quyết chiến, mục quản gia bước vào phá tan ko khí tà mị ngột thở, nàg mau chóng từ từ lấy lại lý trí, đè nén cảm xúc xuống... “Dù thế nào, Ngọc Bảo Sứ vẫn là thứ cha còn sống trân quý nhất, ko thể vì 1 phút bùng bột mà bị tiêu hủy... phải nhẫn nhịn” – nàg đau lòng úy khuất nén lại cảm xúc, hít 1 hơi sâu hướng hấn cúi đầu mau chóng lui ra...

Nhìn nhân ảnh nhỏ nhắn thoát thoát đã chạy biến mất, khoe môi càng cong mãnh liệt hơn... Hấn thông thả tựa người vào ghế ra lệnh mục quản gia cho mời khách vào...

...

_Vương chủ tịch, chào ngài

_Ngạn tiên sinh, mời ngồi

_Vương chủ tịch, ngài hôm nay là cho mời tôi có việc gì ko?

_Tôi nghe nói ông là nhà thám định bảo vật có tiếng nhất tại Đài Bắc này, nên hôm nay phiền ông đến xem giùm 1 vật

_Vương chủ tịch khách sáo rồi, chẳng hay ngài muốn tôi xem vật gì?

_Là chiếc bình này

Ngạn tiên sinh vừa thoáng trông qua chiếc bình gạt mình sững sờ, khuôn mặt già nua co lại như giấy vò rồi lại giãn ra rạng rỡ như vừa phát hiện ra 1 thành phố cổ đại mất triệu năm mất tích...

_Vương chủ tịch, chiếc bình này ở đâu ngài có?

Nhìn sắc mặt Ngạn tiên sinh hấn cũng 8,9 phần đoán đc... khề cong môi nói...

_Là của lão phụ thân tôi trước lúc lâm chung giao phó lại, chẳng hay ông biết chiếc bình này?

_Đây là Ngọc Bình Sứ, chiếc bình quý từ thời tam quốc, là cống phẩm cho vua Ngụy, đương thời đc quý phi trân quý, phải nói là vô cùng quý giá...có điều...

Hấn sững người, ko ngờ chiếc bình hấn nghĩ đơn thuần kia chỉ là vật vô tri, ko biết vì sao lão phụ thân lại giao phó lại, cũng ko thể vứt đi nên đành để cắm hoa cho đỡ phí, vậy mà có giá trị kinh thường như vậy... thật khiến hấn toát mồ hôi hột...

_Có điều thế nào?

_Bảo vật này tôi nhớ ko nhầm người đầu tiên sở hữu Ngọc Bình Sứ là Vũ Hàn Bá...

_Vũ Hàn Bá ?

_Phải, ông ấy đã bỏ nửa gia tài để có đc Ngọc Bảo Sứ... Ông ấy vốn là người nhân từ, rất thích sưu tầm vật cổ... nhưng tiếc thay... – Ngạn tiên sinh tỏ vẻ thương cảm lắc đầu trặc lưỡi

_Là chuyện gì?

_Vũ Hàn Bá bị chính người em trai mình hại chết, chiếm đoạt gia tài... tội nghiệp nhất vẫn là con gái ông ấy

_ Con gái? – Hân sửng sốt, dường như chính hân cũng mờ mịt cảm nhận đc 1 sợi dây kết nối vô hình nào đó

_ Ông ta có 1 đứa con gái rất xinh đẹp, còn nhận nuôi 5 tiểu nữ nữa, nhưng ko biết về sau sau khi bị người chú chiếm hết gia sản, đuổi khỏi nhà thì chẳng còn ai biết về bọn trẻ nữa... Aizzz, tội nghiệp, nếu đứa trẻ kia còn sống, ắt hẳn sẽ lớn lên rất xinh đẹp a – Ông Ngạn lắc đầu đồng cảm thương tâm cho câu chuyện Vũ Hân Bá

_ Tại sao bảo vật của Vũ Hân Bá lại trong tay cha tôi?

_ Là sau khi đoạt nhà, em trai ông ta đem đầu giá toàn bộ bảo vật, có lẽ cha ngài đã mua đc... Nhưng... ko hiểu sao, dạo gần đây, toàn bộ bảo vật của Vũ Hân Bá lần lượt đc thu mua ko còn tung tích, tôi cũng vất vả tìm kiếm 1 số bảo vật khi ông ta còn sống thu mua đc nhưng bắt lợc...

_ Bị thu mua ko còn tung tích?

_ Phải

_ Ngạn tiên sinh, ngài có thể cho tôi danh sách bảo vật khi Hân Bá đương thời sưu tầm đc hay ko?

_ Có thể, tôi có sẵn ở đây

...

Cáo biệt Ngạn tiên sinh, hân chăm chú nghiên cứu danh sách mà ông Ngạn đưa, so sánh cùng hồ sơ về bảo vật Tiểu Miêu Ly trộm đc hoàn toàn trùng khớp... ko sai đâu đc...nàng chắc chắn chính là con gái Vũ Hân Bá... Cũng chính là Miêu nữ tuyệt mỹ kia...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

_ Khả Lâm, mau dọn dẹp

_ Ân

_ Khả Lâm, chuẩn bị cơm trưa

_ Ân

_ Khả Lâm, sắp xếp văn kiện kia lên kệ

_ Ân

_ Khả Lâm, ta mới, mau qua đây giúp ta mat-xa

_ Ân

_ Khả Lâm

_....

_ Khả Lâm

_....

....

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, cái tên xú nam nhân kia phải hay ko ăn nhằm đậu hủ thôi nên não cũng thôi theo? Làm cái gì mà luôn miệng tru tréo tên ta? ... mặc dù chỉ là tên mạo, nhưng cũng là do ta vất óc ra nghĩ chứ ko phải đồ chùa để hân miễn phí gọi a” – Hét 1 tiếng ai oán từ tận đáy lòng, nàng ko ngần ngại ném cho hân 1 tia hận ý... Sáng giờ ko hiểu đc cơ chi, hân đánh chết vẫn 1 mực bất năng bên cạnh hầu hạ ko cho rời nửa bước... Kì thực nàng đang rất hoài nghi về nhân lực tên yêu nghiệt này có phải như các sư muội nói mất hân bị phé mất rồi nên mới nhìn cái dạng cái trang xấu xí này thực có hứng thú? Vậy ko phải chết nàng a, hại nàng hao tổn công sức để cải trang ...

Aaaaaaaa... Có nói thế nào hân vẫn cứ như âm hồn ko thể tiêu tán... có phải hay ko kiếp trước chính mình ko viếng chùa hay hướng phật ko thành tâm nên kiếp này mới bị tên yêu nghiệt này ám ko rời... “Nam mô a di đà phật, làm ơn cho hồn phách yêu nghiệt tiêu tán sớm hoàn đạo đầu thai chuyển

kiếp, con hứa chuyển này trở về sẽ đốt chục sọt tiền vàng giấy khấn tạ, còn nữa, còn nữa... nhất định con ăn chay 1 tháng, cần cù đi viếng các ngài..."

_ Là đang nghĩ gì mà ngờ ngẩn như vậy?

_ Aaaaaa... hù chết ta ... Ách... xin lỗi... ngài làm tôi giật mình...

"Ko linh a... các thần phật nhất định đang ăn cỗ nên mới ko thèm đếm xỉa tới lời ta... đang thành tâm khấn cầu mà yêu nghiệt còn quấy nhiễu... ko linh chút nào..." – Nàng cắn môi ủy khuất... nhất định là vì trước giờ nàng coi thường ko tin thần phật nên mới chịu oan nghiệt... Báo ứng a, báo ứng a

_ Ta hỏi người là đang nghĩ gì mà ngẩn người như vậy?

_ Ách... là vớ vẩn thôi... Chủ tịch, người có gì sai bảo?

_ Đến giờ trà chiều rồi, mau đem điểm tâm đến

_ Ân, ta mau chóng đem lên

Cái dáng bộ xinh đẹp bị hóa trang thành xấu xí nhanh nhẹn thoát cái đã mắt khiến hần ngáy ngẩn thích thú nhìn theo... Đã biết chính xác thân phận nàng, hần lại càng muốn có cho bằng đc con dã miêu xinh đẹp này mà sùng ái, để đc như vậy, hần nhất định phải khuynh tần sở hữu (*), trước hết là phải để nàng trong tầm mắt canh chừng... Vì vậy mà từ buổi sáng đến giờ hần một mực cấp nàng bên mình hầu hạ... trong khi làm việc chỉ cần ngẩng đầu lên có thể thấy ngay sùng vật khiến tâm hần vô cùng an, sáng khoái, chắc nhờ vậy mà tiến trình xử lí công văn cũng mau chóng hơn mọi ngày...

Khỏe môi bắt giấc giờ lên, ánh mắt chạm phải cuốn tạp chí trên bàn... Là lúc này, đang duyệt công văn, ngẩng lên thì thấy nàng ngẩn người chăm chú nhìn vào quyển tạp chí, suy nghĩ xuất thần đến độ hần phải gọi mấy lần mới đen hồn nàng nhập xác... tay ko tự chủ mà đem tạp chí xem thử...

"Lăng Văn Du? Tên này ko phải là người mẫu mới nổi, hiện đang rất đc giới trẻ ngưỡng mộ sao? Là nàng thích hần?" – Mới nghĩ đến đây, tự nhiên 1 cổ kì quái đè nặng lòng ngực, tâm tình đang tốt cũng lập tức tiêu tan

_ Chủ tịch, điểm tâm của ngài, mời dùng

Vừa bước vào phòng, ko khí tự nhiên trầm hần khiến nàng bắt giấc rùng mình 1 cái lên nhìn nguyên nhân phát ra phong hần kia... "Ách...sao mặt hần như vừa ngủ phải phàn phàn thế kia?" – linh tính dã miêu nhạy bén mách bảo nàng tốt xấu thế nào, hiện tại ko nên chọc vào hần... Dựa theo bản năng tránh né thú dữ, nàng đặt chiếc khay điểm tâm lên bàn liền lập tức đem mình lùi về sau 2 bước, giữ khoảng cách an toàn...

Hành động cảnh giác như tiểu miêu bị uy hiếp dựng lông vượn vuốt đe dọa kẻ thù của nàng làm hần dờ khóc dờ cười...

_ Tại sao lại tránh ta? – Hần ho khan 1 tiếng lấy lại vẻ lãnh băng hướng nàng trầm giọng chất vấn

_ Ách, là ko có

_ Đến đây

"Cái gì? Bảo nàng tự đem mình chui vào rọ á... Nàng ko phải thiếu não đến độ dùng cảm heo trám vào dùng tạm a?"

_ Chủ tịch, ko phiền... – Nàng cười còn khó coi hơn khóc tìm cơ thoái lui...

_ Sợ ta ăn thịt người sao? – Hần nhìn cái điệu bộ ngốc nghếch kia lại càng cao hứng trêu đùa

Đang chìm trong thế giới riêng mình nàng, nghe hần tự nhận 1 câu đạo lý, bắt giấc gật đầu như già tòi...

_ Ách... ko...ko có – lắc lắc đầu

Khỏe môi giờ cao hơn lộ ý cười ko thể kiềm nén... Có phải hay ko nàng cũng là 1 siêu thần trộm nha, sao có thể thật thà ngốc nghếch đến vậy? ko lẽ chạy đến hỏi nàng có phải cái Tiểu Miêu Ly kia, nàng liền ngoan ngoãn gật đầu tự nhận... Ko kịp để nàng phản ứng, hần vươn cánh tay dài đem nàng gọn gàng đặt vào lòng, để nàng ngồi trên đùi, 2 tay ra sức chế phục tiểu miêu hoang dã đang bất tuân ko phục ra sức vùng vẫy trong lòng...

_ Chủ tịch, ngài...

_ Có phải hay ko người thích tên tiểu tử này? – Câu nàng còn chưa thốt hết, hần đã đem quyển tạp chí đến trước mặt nàng chặn lại bằng giọng nói âm lãnh bức cung

Nàng ngo ngác hết nhìn hần đến nhìn ảnh nam nhân trên tạp chí khó hiểu... neho neho con mắt tinh quái quan sát hình ảnh trên tạp chí "Lăng Văn Du? Tên này hình như mới vừa vào công ty ta ko bao lâu, có thể nói là đàn em, ko nhầm lẫn thì từng cùng làm việc qua cho 1 bìa tạp chí thời trang... Hoàn toàn ko ấn tượng..."

_ Mau nói – Hần như quả mìn nổ chậm, thiếu kiên nhẫn rít răng gặm gè nhắc nhở... nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ nghe đc cũng ko thể ko trở về hiện tại...

_Ko có – Nàng nhủ mày liễu nghi vực nhìn hấn, đôi mắt to lấp lánh hồ nghi ko biết cái “cắm lộn” chứa trong đầu hấn là đang toan tính gì, trông hấn cứ như bất ghen nàng lên lút sau lưng hấn có gian tình vậy... Ách, tình nhân? Nàng còn ko có cùng hấn nữa điểm quan hệ với nhau nha...

_Người xác nhận?

Nàng gật đầu như gà mổ thóc chắc nịch... “A, hấn là cái gì dám nghi ngờ nàng, nàng là có lòng tự trọng cao như núi ngar...”

Xác định đc câu trả lời từ nàng, cơ thể đang thít chặt, kiềm nén cứng như thép của hấn cũng hội thả lỏng... Nhìn bảo bối đang hoài nghi nhìn mình khó hiểu, hấn nhếch môi đem 1 thìa bánh ngọt đến trước mặt nàng cười ôn nhu

_Có muốn ăn ko?

Nhìn bánh ngọt đưa đến trước mặt, đôi mắt chớp nhoáng sáng rực như mèo gặp mỡ... Bao nhiêu lý trí cùng lòng tự trọng cao như núi đều bị nàng ko thương tiếc ném sạch mà gật đầu lia lịa, tâm 1 mực khẳng định “Lòng tự trọng có cao như núi cũng ko ăn no bụng đc, kẻ thức thời mới là trượng phu, mỹ vị trần gian dân đến miệng ko ăn mới là tiểu nhân ngu ngốc”, chiếc lưỡi nhỏ hồng hồng kẻ liếm liếm môi thèm thường...

Nhìn bộ dáng tiểu hồng mao tham ăn của nàng thiếu chút nữa hấn lăn ra cười to, thực ko nhẫn tâm trêu đùa nữa, cứ cho nàng ăn no trước mình no sau vậy... Một muỗng lại 1 muỗng hấn ôn nhu bồi nàng ăn...

Mỹ vị tuyệt hảo của bánh ngọt chiếm cứ tâm tư, nàng khoảnh khắc hóa thành tiểu miêu ngoan ngoãn ngồi trong lòng chủ nhân hưởng thụ sự sủng nịch từ hấn...

...Râm... Phan...

Căn phòng to lớn cứ nhiên trở thành lãnh địa 2 người... Ko khí lãng mạn sẽ như tiểu thuyết nếu ko có âm thanh cửa phòng bị đẩy thô bạo 1 tiếng va vào tường khô khốc...

Hồn vía đc mỹ vị bánh ngon đưa vút tận 9 tầng mây, nghe âm thanh thô bạo kia cũng sức tỉnh mộng hướng mắt nhìn về nơi xuất phát âm thanh kia thì trông thấy 1 nữ nhân đáng gọi cảm, tóc dài uốn xoắn vàng choẹt, mày thanh môi đỏ, trừ bỏ đôi mắt như lửa đang hướng nàng muốn thiêu rụi ko còn mảnh xương cốt...

Hấn mãi mới thuận phục đc dã miêu bỗng bị làm quấy nhiễu, tâm tư vô cùng khó chịu, mắt sắc hướng cái nữ nhân vô phép vô tắc kia trừng 1 cái lạnh buốt...

_Luu tiểu thư, phải hay ko cũng biết 1 chút lễ nghĩa, sao lại tùy tiện xông vào phòng người khác như vậy? – Hấn “hừ” 1 tiếng khinh thường, mắt cũng ko thèm liếc lại 1 cái...

Luu Phi Phi vốn là con gái của Luu Chấn Vĩnh, Luu bá bá cùng cha hấn lúc sinh thời là bằng hữu, tình thân như huynh đệ, nên từ nhỏ hấn và nữ Phi Phi kia đc 2 lão gia chỉ định hôn ước, nhưng sau khi lão phụ thân qua đời, cái hôn ước kia đã sớm đc hẩm đem vứt xó, Luu bá bá là người hiểu nhân thế, ko ép buộc hấn với cái hôn ước kia, đã sớm hướng hấn giải trừ, chỉ có Luu Phi Phi ko chấp nhận, 1 mực xem hấn là vị hôn phu, thường xuyên lui tới Vương gia trang như nhà, hấn bận trăm công ngàn việc nên nhắm mắt bỏ qua tùy ý mặc nàng, dù gì cũng là con gái bằng hữu cha hấn, vì thế mà Luu Phi Phi lại tưởng rằng Vương Tử Phong cũng có tình ý, bằng chứng là đến nay vẫn chưa có qua vì nữ nhân nào mà luu luyện đệ bên cạnh, nàng cứ nhiên tự cho mình là đặc biệt, là nữ chủ nhân tương lai Vương gia trang mà dương dương tự đắc tác oai tác quái sau lưng hấn, hấn ko phải ko hay biết, nhưng nể mặt Luu bá bá mà dung túng bỏ qua hành động của nàng... Ko nghĩ tới có ngày nàng dám ngang nhiên xông vào thư phòng hấn phá hỏng chuyện tốt

_Vương huynh – Luu Phi Phi mặt trắng bệch nhận phải ánh mắt Vương Tử Phong, trước giờ nàng là chưa từng bị hấn lạnh lùng vô tình như vậy, ko lẽ vì nữ nhân xấu xí kia...

Vốn thể lực của nàng phát tán trong Vương gia trang từ trên xuống dưới ko ai trong Vương trang này ko biết, họ cũng nghĩ Luu tiểu thư thực là nữ nhân đặc biệt nên mới đc ưu ái ra vào Vương gia như nhà, vì thế ai cũng ngầm xem nàng là nữ chủ tương lai... Hôm nay ko ngờ nhận đc điện thoại của mục quân gia mách rằng có 1 nha đầu xấu xí đang câu dẫn Vương Tử Phong của mình liền hộc tốc chạy đến, vừa đến đã nghe mục quân gia sớm ra tận cửa đón hóng hớt chuyện từ sáng đến giờ ả ta hầu hạ bên cạnh Vương Tử Phong rất ám muội liền nổi cơn ghen tan bành ko nghĩ ngợi xông thẳng vào thư phòng thì trông thấy cảnh tình tứ này...

Nàng trông thấy nữ nhân 1 thân như đuốc cháy mãnh liệt, ít nhiều cái đầu nhỏ cũng hiểu ánh mắt nàng ta là nhìn mình làm tình địch, lại thấy tên Tử Phong kia chết cũng ko buông tay... Nàng thật là tiến thoái lưỡng nan a TT ^ TT...

_Tiết Khả Lâm, ngươi là đang làm gì? – Mục quân gia từ ngoài chạy vào trông thấy cảnh tượng nó cùng ông chủ ân ái liền trợn mắt hét lên

_Uy... là...

_Người dám giờ trò câu dẫn ngài chủ tịch, hèn chi từ sớm nửa bước cũng ko rời khỏi thư phòng... Còn ko mau đứng dậy, ngươi có đuôi hay ko mà ko trông thấy Luu tiểu thư, có biết nàng ta là ai ko? – Mục 1 bên mắng *****, 1 bên liếc nhìn nữ chủ tương lai đang rất hài lòng nhìn mục, lòng thầm mỉm cười đắc ý

_Nàng ta là ai? – Vương Tử Phong sắc mặt trầm đen lại, giọng lạnh như băng cất tiếng

Mục quân gia ngây người, mặt lúc xanh lúc trắng nhìn chủ nhân đang mắt giận tóe lửa, rùng mình, miệng cứng như ngâm phải đá băng đảo mắt nhìn Luu

Phi Phi cầu cứu...

_Người nghỉ ai là chủ nhân ở đây mà dám cư nhiên ở đây la hét mắng người của ta? – giọng hần lạnh thêm mấy phần khiến tim mẹ muốn nhảy ra ngoài

_“người của ta”? – Lư Phi Phi nghe đc mấy từ từ trong miệng Vương Tử Phong thốt ra sắc mặt thập phần căng méo mó khó coi – Phong huynh, ý tứ là gì? Sao lại chạm vào thứ dơ bẩn xấu xí đó, có phải hay ko mất huynh hồng rồi? nếu huynh đang cố tình đùa giỡn thì muội ko thích đâu

“Ân, ân... ta hảo ý kiến này của người, hần quả là hồng mắt rồi... Ách, nhưng người dám **** ta a, mẹ nội nó, người muốn hay ko ngày mai ta tới Lư gia nhà người vợ hết của cái đi làm từ thiện a”

_Ý tứ của ta? Là chính ta thu lư nàng ta bên mình, cũng ko phải đùa bỡn, người có ý kiến? – Hần trầm giọng, bạc môi khẽ nhếch lên, bàn tay khẽ vuốt ve bờ má mềm mại của nàng – Còn có, bà quản gia... từ nay người cần trọng lời ăn tiếng nói, tự biết thân phận cao thấp, trở về sau, ko có sự cho phép của ta ko cho phép bất cứ ai ra vào Vương gia trang... kể cả Lư tiểu thư

Hần về ngoài trầm tĩnh nhưng giọng nói kéo theo băng lãnh khiến người nghe phải rùng mình khiếp sợ... Nàng là đang ngồi trong lòng hần cũng khẽ run rẩy mấy phần, từng vào sinh ra tử, đạn máu còn ko làm nàng cảm thấy sợ bằng khí thái hiện tại của tên yêu nghiệt Vương Tử Phong này...

_Quản gia, tiền khách – Hần cố ý kéo dài giọng đuổi khách... Mẹ quản gia 1 bên đang run rẩy, nghe thấy gọi tên giật hoảng người, lùi húi đưa tay tiền khách...

Lư Phi Phi bị đuổi khéo mặt giận tím bầm, môi cắn đến phỏng chùng tứa máu tươi ko cam lòng lao đi khỏi gia trang... trước đó cũng ko quên ném cho nàng 1 cái nhìn đủ giết chết người... Cái tên hỗn đản này quả là ác ma hại người...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

“Có điên hay ko? Rõ ràng lúc sáng hại ta bị con yêu tinh kia nhìn đến độ tàn thành tro còn chưa đủ sao, bây giờ còn chưa tha? Sớm hay muộn cũng đến giờ ngủ rồi ngar” – Nàng tức tối dầy vò chiếc gối nằm mềm mại trên giường hần thay vì phải chuẩn bị giường cho hần ngủ

_Hình như người đang ko vui

Hành động bạo lực lập tức đình chỉ khi 1 giọng nói chậm rãi mang tính đe dọa, nguy hiểm vang lên từ phía sau... gáy nàng giật giật, da đầu căng ra, 1 giọt mồ hôi chạy từ trán xuống má... báo hiệu điềm dữ... ác ma xuất hiện

Chiếc gối từ trên không trung đang đc toan ném xuống giường mạnh mẽ ko những từ từ đc hạ xuống nhẹ nhàng mà còn đc vuốt đến phẳng lì, Vương Tử Phong khoe môi do nhin cười mà liên hồi co giật, tâm mi chau lại nhin nhục khổ sở...

_Chủ tịch, giường đã đc chuẩn bị xong, mời ngài đi nghỉ - Nàng cười méo xệch nhanh chân nhảy khỏi giường hướng về phía cửa lui đi...

_Đến đây

_Uy?

_Ta mời đến giúp ta mát – xa

Hần cư nhiên trèo lên giường nằm như đế vương sai bảo nàng như a hoàn... “Tên thối nam nhân, cầu nam nhân, ta ko thèm nhin người nữa, người nghĩ người là ai mà dám sai bảo ta... ta ko cho người biết tay ta thể vút họ Vũ mà mang họ Vương nhà người...”

...

...

Nàng sẵn tay áo hùng hồn bước đến giường, bao nhiêu sức dồn hết vào tay, từ trên cao, hành động nhanh và dứt khoát giáng thẳng vào lưng Tử Phong... “A” 1 tiếng long trời lở đất, hần sau khi lãnh 1 quyền đến xanh mặt tím mày, hô hấp ngưng trệ... còn chưa ổn định lại đã tiếp 1 đòn nữa gần muốn ngất...

_Cho người chết... người nghĩ mình là ai hả? Biết ta là ai ko mà dám chọc vào – Nàng nhìn bộ dáng khốn cùng của hần mà khoái trá cười hét lớn ko ngừng vung tay nện vào lưng hần mạnh mẽ

_Dùng tay – Hấn thờ hồn hển, thù thảo giọng yếu ớt...

.....

.....

...

_Khả Lâm... Khả Lâm

_Uy?

_Ngươi là đang nghĩ gì mà tự nhiên cười ngoác mồm đến chảy dài thề kia

_Ách... - Nàng vội ngậm mồm, lấy tay chùi chùi mép... “Aiz... thì ra là mơ a...”=))

_Có phải đang nghĩ muốn hành hạ ta ko? – Hấn kê sát mặt nàng nói 1 phát đánh thẳng tim đen làm nàng giật thót đồ lừ lừ khuôn mặt vội lui mấy bước

Vương Tử Phong càng khoái chí cười tà quay trở lại giường buông người nằm lên nhằm chán phân lênh

_Mau đến mat – xa cho ta

Nàng cắn môi ủy khuất trở lại giường khó chịu giúp hấn mat – xa... Thân hình to lớn cứng rắn dần thả lỏng... “Thật ko muốn phải công nhận 1 điều, thân hình tên này thật làm người ta sinh ý muốn làm bậy a”... ngón tay thon dài di chuyển trên từng tắc thịt rắn chắc thật khó nhìn lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đỏ gay gắt hơn...

_Lau nước dãi đi, thêm muốn cơ thể ta lắm à – Hấn ác ý nhắc nàng tỉnh mộng khi các ngón tay thay vì đang xoa bóp mà vuốt ve trên người hấn... Nhưng... hấn thích=))

_Ách, ta... ko có – Nàng vội 1 lần nữa lau khô miệng, đầu muốn bốc hỏa hết thềm trong dạ... “Aaaaa... sao ta có thể háo sắc như vậy chứ... thật mất mặt aaaaaaa...”

_Thật ko có sao, ta thấy ngươi vuốt ve ta đến gần sắp ngắt đi thề kia mà – Tên cáo Tử Phong quyết ko buông tha mèo nhỏ, hại nàng ko những đến tai đã đỏ mà cả người đều nóng ran, da thịt hồng hồng nhu thuận, hấp dẫn...

_Nói dối – Càng ở lâu càng nguy hiểm, nàng vội bước khỏi giường, nếu ko nàng sẽ sốt mất...

Chưa kịp thực hiện ý định, vừa nhướn người dậy đã bị bàn tay to lớn nắm “soạt”, mắt thẳng băng mà ngã xuống, đầu va vào vách thịt cứng rắn đến ong cả đầu...

_Thật ko có sao? – Hấn kê sát vào tai nàng phả 1 hơi khí ám muội, sẵn thể chiếm tiện nghi 1 chút mà dùng đầu lưỡi lướt qua vành tai non mềm của nàng

Từ nơi nhạy cảm truyền vào 1 dòng điện tê liệt, mọi giác quan như vút hết vào hầm băng đông cứng... Nàng vội giật mình dùng tay che đi vành tai, đôi mắt mèo giận dữ mà long lên trừng trừng cảnh cáo hấn... Vị ngon ngọt bị tước mất, hấn nhử mi nhìn nàng đang cố hết sức dùng tay che đi tai ko cho hấn thưởng thức món ngon, hấn đành ủy khuất đòi món vậy, bạc môi quyền rũ lập tức chuyển hướng áp lên cánh môi mềm thơm mát mà ngấu ngien...

Cuộc đời từ lúc hành nghề miêu nữ đến nay, nàng chưa bao giờ thất bại đến mức này... rõ ràng biết hấn đang bắt nạt mình nhưng ko thể đẩy hấn ra nha... cứ thế mà để cái miệng hư hỏng kia quần lấy, hoành hành trong khoang miệng mà nuốt hết sự ngọt ngào...

Thấy tiểu dã miêu lúc đầu còn cứng đầu cự quậy, nhưng hiện tại đã ngoan ngoãn xụi lơ trong lòng, khôe miệng gian manh giờ lên 1 đường cong đặc trưng... Hấn quả là 1 huấn luyện viên thú cưng giỏi=))...

Cảm nhận tiểu hồng mao đã mềm ngoác đến thờ ko đc hấn mới buông tha đôi môi hồng đào thơm ngon... hấn cuối đầu ngắm nhìn sủng vật đang cố gắng hô hấp, khuôn mặt xinh xắn dù đã đc hóa trang nhưng vẫn đồ ùng đáng yêu, đôi môi sưng mọng kiêu mị như môi gọi thật làm người ta khổ sở, bộ dạng này khiến người ta hận ko thể 1 ngậm mà nuốt hết vào bụng... Nhưng hấn biết, nếu bây giờ hấn đi xa hơn, hấn sẽ mất nàng, làm nàng kinh sợ chỉ khiến nàng bỏ chạy mất dạng, như vậy hấn chỉ có thiệt thòi... Hấn đành cắn răng đè nén dục vọng đang sôi trào, hít vào mấy ngậm lấy lại tinh thần rồi kéo nàng vào lòng ôm chặt cho thỏa nỗi lòng...

Từ mũi truyền đến 1 hương vị nam tính thơm mát, lúc này nàng mới khôi phục lại tinh thần... “Ách, cái quái gì thế này, sao hấn dám...”, con tức giận lập tức dập lại sự ngượng ngùng, nàng dùng hết sức lực còn lại cô vùng khỏi cái lồng bằng thịt rắn chắc cùng cánh tay như sợi dây thép...

_Chết tiệt, nằm yên... nếu ko em đừng trách tôi ko báo trước, sức chịu đựng của tôi có hạn thôi đấy – Nàng ko biết càng vùng vẫy trong tay 1 lòng người đàn ông càng thêm tăng tính kích thích cho họ hay sao? 2 đôi chân mày của hấn kịch liệt chau vào nhau, hấn cảm nhận đc sự đau đớn đang thít chặt ở hạ thân, vẻ mặt đáng thương nghiêng răng nuốt dục vọng xuống, ôm người nàng chặt hơn vào lòng

A...đầu nàng ko phải là khối đậu hũ thối đầu nhé, ko lẽ ần ý trong câu nói của hấn nàng ko hiểu chắc, lập tức hành động vùng vẫy đc dừng lại, đến thờ cũng khiến nàng sợ sẽ làm tên hôn đấng này nổi máu thú tính mà ăn sạch mình ko sót mẩu xương... nghiêng đến muốn nứt 2 hàm răng, nàng tức giận lườm hấn sắc nhọn... “Đành chờ hấn ngủ rồi chuồn thôi... Cậu nam nhân, ngươi đừng trách ngày mai ta lại trộn nước bọt vào món ăn nhà ngươi... cho ngươi

xoi nước bọt của ta”... Một trò chơi xả stress của nàng dành cho hấn lập tức khiến tâm tình tốt lên vài phần, cơ thể cũng bắt đầu thả lỏng... Nàng đành chờ hấn ngủ rồi mới tìm cách chuồn êm vậy...

...

Sáng hôm sau...

Trên chiếc giường rộng, 1 nhân ảnh 2 tay 2 chân dang rộng hình chữ “đại” vể bụng thở phì phì... là nàng... là nàng đêm qua... chờ hấn ngủ=))

Sáng ra cảm thấy cả người nặng trĩu, hô hấp ko thông khiến Vương Tử Phong từ trong mộng nhúu mày từ từ mở mắt... Chứng kiến sủng vật đang phè cánh trong tư thế thoải mái, chân gác cả lên hông hấn, tay vắt vào tại cổ, hèn chi hấn ko thể thở nổi... tư thế “tuyệt mỹ” khiến hấn phì cười ngắc nghẻo, nhưng vừa thấy nàng “um” 1 tiếng liền nhịn lại đến độ 2 vai run lên liên hồi... Sau trận cười há hê, hấn ngắm khuôn mặt nàng thật lâu rồi cúi xuống hôn trộm môi nàng 1 cái mới chịu ừm khuất rời khỏi giường...

...

...Bíp...bíp...bíp...

Bên tai vang lên những tiếng “bíp”, đôi hoa tai nhấp nháy liên hồi lời nàng từ bàn cờ Chu Công trở về, hàng mày liễu chau lại, khuôn mặt nhăn nhúm, nàng xoay người lấy gối chèn bít cả đầu, nhưng âm thanh phiền toái vẫn ko buông tha... Lúc này nàng đành cáo từ Chu Công trở về trần gian... đôi mắt khép lờ mờ xác định âm thanh quái quỷ kia... phải mất liền mấy phút nàng mới đủ tỉnh táo đưa tay lên chiếc hoa tai... Một giọng nói tức giận truyền đến đến thùng màng nhĩ...

_TỖ TỖ... TẠI SAO LÂU NHƯ VẬY MỚI BẮT MÁY - Mỹ Dung tức tối dùng hết mọi nội lực truyền thẳng đến đối phương

_Uy... - Nàng nhảy nhảy lố tai, mặt ko thua tờ giấy bị vò nát – Ngươi muốn ám sát tai ta sao?

_Tỳ Tỳ - Bên kia ko thua kém uy lực gầm lại 1 tiếng cảnh cáo như kiểu “thiếu chút nữa ta sẽ nổ” vậy

_Uy, đc rồi, đc rồi... Là có chuyện gì? – nàng ngáp dài mấy cái gỡ gỡ đầu tóc rối bù, bộ dạng ko có thể nhếch nhát hơn đc nữa

_Quản lý của ngươi ở công ty vừa gọi đến ta tìm ngươi

_Tìm ta? Tại sao? Chuyện gì? – Nàng nhúu mày, đôi mắt còn say say sau khi ngủ dậy neho neho lưỡi biếng ngần gọn hỏi

_Là vì ngươi bỏ việc quá lâu

_Uy, hình như đúng là vậy nga

_Ta nghĩ hôm nay ngươi nên trở về

_Trở về, ko thể

_Tại sao?

_Tất nhiên... vì chưa lấy đc Ngọc Bảo Sứ - Mỹ Dung hỏi 1 câu bất chợt khiến tim nàng loạn 1 chút... ko biết vì sao nàng lại thoáng chốc dao động, khi đc hỏi tại sao, đầu nàng đầu tiên lại hiện lên khuôn mặt tên xú nam nhân kia... “Ách... ko thể, chắc vì mình vừa ngủ dậy, đầu óc ko tỉnh táo, là ám ảnh, chắc chắn là bị ám ảnh” – Nàng lắc mạnh chiếc đầu nhỏ xinh cho văng hết mớ rác rến kì hự kia ra khỏi đầu

_Tỳ tỳ, việc Ly Ly (Nghệ danh hành nghề của Vũ Thu Ly khi làm người mẫu) và Tiểu Miêu Ly cùng một lúc mất tích ko có hoạt động lâu như vậy sẽ dễ bị nghi ngờ

Nàng rơi vào trầm tư, ngón tay xoa xoa chiếc cằm nhỏ suy tư...

_Ngươi nói cũng phải... Đc, xem như hôm nay nghỉ giải lao 1 bữa, ta sẽ tìm mục quản gia xin nghỉ phép

_À, ta sẽ hẹn quản lý của ngươi xếp lịch làm việc hôm nay...

_Khoan đã...

_Còn chuyện gì?

_Ngươi giúp ta mua vài sọt tiền vàng giấy và 1 ít nhan đền

Mỹ Dung nhúu mày sững người khó hiểu, phải mất 1 lúc mới tỉnh táo nghĩ hoặc nói nhỏ...

_Tỳ, ngươi là từ khi nào tin tưởng thần thánh như vậy? Có hay ko ai dụ đạo ngươi a?

_Lắm lời, là ta vút bọn họ lâu ngày nên bị ma quỷ ám, hiện tại đành ủy khuất vút xó cái lòng tự trọng mà cầu xin bọn hắn đem âm hồn vất vưởng đi đầu thai

Thanh mây Mỹ Dung càng kịch liệt chau lại khó khăn, tỷ tỷ nàng càng ngày càng khó hiểu, hai miệng nàng liên hồi co giật ko biết đang cười hay khóc, bất giác phun mấy câu chí lí. . .

_ Là vong hồn xui xẻo nào lại đeo trúng tỷ tỷ vậy? Hèn chi đến giờ chưa đầu thai nổi

_ Người vừa nói gì ta nghe ko rõ – Nàng bên này nghe tiểu muội lắm bầm câu đc câu ko, nhưng chắc rằng ko phải lời hay

_ Ách... ko có, ta sẽ đi mua lễ vật cho người, mau mau trở về kéo hồng việc

_ Ân, ta đi xin nghỉ phép

Nàng tắt máy liên lạc trôi xuống giường, đến hiện tại nàng mới phát hiện điều lạ lắm. . .

_ Phòng mình hôm nay thật có chút kì quái – Nàng chau mày nheo mắt nhìn khắp xung quanh 1 lượt – A...Aaaaaaaaaa

“Là gì? Đây...đây là phòng tên ma quỷ kia mà, sao mình lại ở đây?... ừ... hình như...” – Nàng vỗ trán cao cao... từng chút...từng chút chuyện tối hôm qua hiện lên trong đầu – “Aizzz, sao lại bất cẩn ngủ quên như vậy?” – Nàng lại vỗ chiếc trán 1 cái thật đau cho tỉnh táo, ôm hận trôi khỏi giường chạy nhanh về phòng, ở đây thêm chốc nữa ko khéo nàng sẽ tăng xông hay truy tìm mà chết mất..

.....

....

...

_ Khu...khu...khu, là cái gì mà khói nhiều như sương mù như vậy? – Mẫn Thanh 1 tay che mũi che miệng ho sặc sụa

_ Là sư tỷ đang đốt tiền vàng giấy - Phi Uyên dùng tay bịt phẩy phẩy nhãn mặt ừ xù dán người trên ghế sofa dài lười biếng nói

_ Tiền vàng giấy? – Mẫn Thanh nhủ mày hét nhìn Phi Uyên lại nhìn 1 lượt chị em tỷ muội, cuối cùng dừng lại ở góc ban công 1 bóng lưng đang chăm chỉ thả giấy tiền vàng vào thùng sắt đang cháy lửa bập bùng

_ Là tỷ tỷ muốn cầu thần xua hộ quỷ - Ngọc Anh nhún vai nhìn cùng 1 hướng Mẫn Thanh thông thả trả lời

_ Xua quỷ? – Mẫn Thanh càng đàn mặt khó hiểu hơn, nhưng đáp trả nàng là đồng loạt cái nhún vai lắc đầu phó tay

_ Tỷ Tỷ, đã xong hay chưa, muội sắp là hết thở nổi rồi – Phi Uyên phụng phịu nhãn mặt hét lớn bất mãn

Nàng thả hết xấp giấy tiền cuối cùng vào thùng lửa, thông thả tháo bỏ chiếc mặt nạ chống khói độc, tiêu sái đến chiếc ghế sofa thả người lên. . .

_ Vân Nhi đâu? – Nàng liếc 1 vòng bọn muội muội, ko cao ko thấp cất giọng

_ Là có chút việc bận ko thể trở về - Ngọc Anh thấp giọng nói nhỏ, nàng e nếu nói thật tình rằng do sợ tỷ trừng trị về việc hóa trang đến Vương gia trang thất bại nên ko dám trở về ko khéo chỉ trong tích tắc lời còn chưa thốt ra hết tỷ nàng đã đến tận nơi lôi Vân Nhi trở về xử lí

_ Có việc? là gì mà đến lệnh triệu tập của ta mà dám bỏ qua? – Nàng nhủ mày tỏ vẻ ko hài lòng

_ Ừ, là kí hợp đồng cùng ngôi sao lớn về hóa trang cho bộ phim quy mô ko nhỏ nha... Cũng ko phải có việc gì quan trọng, hôm nay tỷ trở về ko phải chỉ là làm Ly Ly sao? – Ngọc Anh rùng mình 1 cái thông mình cười cười biện hộ thay sư muội tội nghiệp

_ Hừm!!! Coi như tạm thời tha cho nó mạng nhỏ, chuyện này về ta tính hỏi tội nó về việc hóa trang vụng về cho ta, hại ta bị tên ma quỷ Vương Tử Phong quấy rầy ko thôi – thanh mây liễu liễu mạnh thêm mấy phần khi nhắc tới khắc tinh, đôi mi dày rậm tựa cánh bướm đen tuyền kiêu hãnh khẽ khép, từ người nàng toát ra khí lạnh uy quyền khiến người khác ko xem cũng cảm nhận đc mùi vị nguy hiểm. . .

Ở 1 nơi xa xa... Vân Nhi bất giác rùng mình 1 cái, sống lưng lạnh toát, vắn trán cao thanh tú phủ dày 1 tầng mồ hôi lạnh... Ko nói nàng cũng tự hiểu mình đang may mắn đc đại tỷ chiếu cố nhắc đến. ... =))

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hôm nay chúng ta làm gì? – Nàng nhắm nghiền đôi mắt, tựa người vào chiếc ghế nệm xe êm ái, lười biếng hỏi quản lý Trịnh Dương Dương

Hôm nay chúng ta sẽ chụp ảnh cho 1 tập đoàn trang sức lớn... Mà này, người là biến đi đâu suốt 1 tháng qua? Hại ta tìm người như mò kim đáy biển a – Cô nàng Dương Dương đã lải nhải câu hỏi này chắc ko dưới trăm lần rồi...

Ta đã nói là có chút chuyện riêng a, người đừng hỏi nữa, đến nơi gọi ta đây a... - Nàng cắt ngang Dương Dương bằng cách khép mắt dưỡng thần nếu như ko muốn Dương Dương tra hỏi đến chết...

....

Vương Gia Trang...

Nghe tiếng ông chủ về, bà quản gia vác tấn thịt mỡ nặn chích hơn hờ chạy ra cửa... thư kí Trần Minh Đức vội xuống mở cửa xe cho ông chủ, hần 1 thân cao cao tạy thượng, toát ra khí khái oai nghiêm pha phần lạnh lạnh khiến những người xung quanh ko rét mà run

Hần 1 thân thông dong tiêu sái bước vào nhà... Trên khuôn mặt điểm chút rạn rờ cùng nòn nóng... Cái biểu hiện kì quái này của hần cũng khiến thư kí Minh Đức ngó ngàng... ngay cả khi hần kí ợc vài cái hợp đồng đáng giá cả tỷ cũng chưa từng thấy hần vui như vậy... Buổi sáng ở công ty thì hần bồn chồn ko yên tỵ như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, vừa giao dịch đối tác xong liền mượn cớ từ chối dùng bữa, cấp tốc trở về nhà, nhắc cũng mới nhớ, dạo gần đây thấy mặt hần ở công ty quả là hạn chế, hầu như hần đều xử lý công việc tại gia...

Thưa ông chủ... là... - Bà quản gia đón tận cửa đang muốn nói gì thì hần đã 1 thân phóng thẳng lên phòng, hại bà quản gia vác cùng tấn mỡ khó nhọc chạy theo...

Khả Lâm... - Hần đẩy vội cửa vào liền gọi lớn 1 tiếng, nhưng đáp lại hần là 1 sự xuất hiện của người phiền toái nhất hần hiện tại ko hề muốn gặp lại...

Sao cô lại ở đây? – Hần tựa người vào chiếc ghế sofa, 2 tay đan khoanh trước ngực, bộ dáng thông thả mà ngạo mạn như pho tượng thần Hi Lạp oai vệ, neho mắt nhìn lạnh lùng nhìn người đối diện hần trong phòng khách, cất tiếng vô tình – Hình như tôi đã cấm ko cho người lạ xuất hiện trong Vương gia nếu như chưa có sự cho phép của ta cơ mà? – hần liếc sang mục quản gia vừa ì ạch chạy vào đây ần ý

Tôi...tôi định nói... nói với ngài...là...là...có Lưu tiểu thư đến – bị ánh mắt sắc lẹm của Vương Tử Phong trừng trừng nhìn mình, mục run lấy bấy đến loạn cả ngôn ngữ

“Là cái gì mà anh vừa về đến đã vội vàng tìm đến con ả xấu xí đó, còn vừa trông thấy ta thì như dịch bệnh mà đuổi ko chút lưu tình?...” - Lưu Phi Phi giận đến run người, mặt hết đỏ đến tím, 2 mắt hình dao búa mang độ sát thương ko ngớt ngưỡng...

Phong ca, sao huynh lại đối xử với muội như vậy? Ko lẽ vì đắc tội với 1 con tiện nhân mà huynh nỡ hất hủi muội – Lưu Phi Phi ko cân đo đong đếm về độ dày bản mặt mà dám ủy khuất nghiêng răng nghiêng lợi, ko cam tâm lên tiếng

Hai tiếng “tiện nhân” vừa trôi từ miệng Lưu Phi Phi ngọt bao nhiêu thì tạt vào tai Vương Tử Phong cay bấy nhiêu... Cô ả này ko biết trời cao đất dày, dám khi dễ dã miêu của hần...

... Bốp...

Vương Tử Phong khuôn mặt tối sầm, con người đen lấy tức giận... thẳng tay giáng 1 bạt tai lên chiếc má hồng phấn trắng trẻo của Lưu Phi Phi, lưu lại trên da thịt những vết đỏ chót nhấp nhô... Lưu Phi Phi hãi hùng ngã xuống nền thảm, lấy tay che đi đôi má rất buốt, khóe mắt ứa nước đỏ sòng sọc, từ khi sinh ra đến nay chưa từng có ai dám đụng đến cô dù là 1 sợi tóc, ngay đến cha mẹ còn chưa dám quát mắng nặng lời, vậy mà nay vì 1 con tiện nhân xấu xí mà bị người mình yêu ra tay ko thương tiếc... Thật là bị sỉ nhục mà...

Mục quản gia cùng thư kí Minh Đức đứng nguyên 1 bên chết lặng, trước giờ ông chủ bọn họ là người nổi tiếng lịch thiệp với phụ nữ, vậy mà nay vì 1 nữ giúp việc mà ra tay với thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng nặng như vậy... Có phải hay ko ông chủ họ thực quan tâm Tiết Khả Lâm?

Anh...anh dám... – Lưu Phi Phi rung rung nước mắt bọt lấy má sưng đỏ nghiêng răng cắn tức, hận ko thể xé xác tiện tì Tiết Khả Lâm kia ra trăm mảnh quăng làm mồi cho chó xoi...

Nếu người còn dám nói thêm 1 lời khi dễ Khả Lâm, ta sẽ sang bằng Lưu thị, đừng trách ta ko nể nan tình nghĩa của Lưu bá bá và lão gia phụ ta, nghe rõ chưa – Vương Tử Phong kẻ gần mặt Lưu Phi Phi thốt ra từng lời rành rở đến độ mặt Lưu Phi Phi chuyển sắc như bị vắt cạn máu trong người đổ đi...

Buông lời cảnh cáo, hần phát tay ngụ ý... “đuổi khách”... Bà quản gia chạy vội đến đỡ Lưu Phi Phi đang run rẩy đến quên cả khóc... mắt hồi lâu Lưu Phi Phi mới đứng vững trên đôi giày 4 phân đẹp để cấm hận nhìn Tử Phong trừng trừng như muốn lập tức ăn tươi nuốt sống hần

Tối thứ 6 là lễ mừng thọ gia gia, cha em có lời mời muốn anh đến dự - Phi Phi rút từ trong chiếc ví Chanel cao cấp 1 tấm thiệp mời trắng, hoa văn khắc họa tinh xảo thể hiện sự cao sang của chủ nhân và đăng cấp buổi tiệc thượng lưu này

Lưu Phi Phi hít 1 hơi thật sâu lờm Tử Phong 1 cái nữa, siết tay mạnh mẽ tức giận rời khỏi Vương gia trang... “Nổi nhục hôm nay ta sẽ trả đủ cho người... Tiết Khả Lâm”...

.....

_Gọi Khả Lâm mang trà lên cho ta – Hấn quay sang mục quản gia trừng mắt phân lệnh... Tâm trạng hấn hiện tại ko ổn, chỉ có nàng mới khiến hấn bình tâm nổi...

_Thưa... Tiết Khả Lâm hôm nay... cô ta... cô ta... xin nghỉ phép từ sáng rồi – Mục quản gia run rẩy cuối gầm mặt như cha mẹ mục đang nằm phía dưới hay hấn là ông trời ở phía trên khiến mục nuốt cả răng lưỡi, đến nói chuyện cũng quên cách nói

_Nghỉ phép – Gương mặt sắt thép đen thêm vài phần, mục quản gia cũng vì vậy mà tim thiếu chút nữa ngất lên ngất xuống ko kịp đỡ - Chưa có sự cho phép của ta ai cho phép nghỉ?

_Thưa, người giúp việc trong nhà trước giờ muốn nghỉ phép chỉ cần thông qua tôi, ko cần phiền đến chủ tịch... - Mục quản gia lí nhí như muỗi kêu đáp lời... “Tiết Khả Lâm, chuyện này về cô chết chắc với tôi”

Vương Tử Phong khựng lại... đúng là trước giờ việc trong nhà ko phải 1 tay hấn quản hết, ko thể trách mục quản gia dc... Nhưng nàng là đặc biệt, chỉ có hấn mới có quyền quản cô, chưa có sự cho phép của hấn mà đã dám bỏ trốn, trở về sẽ trừng phạt hào đáng...

_Thưa ngài... 1h nữa chúng ta có họp, bây giờ nên trở lại công ty

Hấn gạt đầu cầm áo khoác bước ra, dù gì sủng vật của hấn cũng ko có nhà, tâm tình hiện tại cũng ko tốt đẹp gì, ở nhà ko khéo ỉ bệnh đến mồm meo mắt... “Đã Miêu, còn ko mau trở về, lần này em chết chắc rồi...”

...

_Hắt xì...

_Sao thế, ko phải là ốm đấy chứ, mau mặc áo vào đi

Dương Dương cuống quýt thúc giục Thu Ly thay áo, sinh mệnh một người mẫu đáng giá bạc triệu là sức khỏe, chỉ cần Thu Ly rục rịch, cơ thể có điểm ko thoải mái thì cô liền cuống lên như cháy nhà hay nhà có tang gia, trong khi nhân vật chính là nàng chả thèm động 1 li quan tâm...

_Đã chuẩn bị xong hết chưa?

_Ừm, đã xong – Nàng chỉnh chu lại chiếc váy màu tím tử la lan lộng lẫy, nước da trắng như tuyết ngời đỉnh son thập phần nổi bật, trông như nữ vương uy quyền lộng lẫy mà huyền bí...

_Ly Ly, đây là trang sức quảng cáo đợt này – Dương Dương đưa nàng chiếc hộp màu đen, bên trong chứa 1 sợi dây chuyền đính 1 viên AMETHYST(*) lộng lẫy, dc chạm khắc tinh xảo hình giọt nước lấp lánh, viên đá trông tựa đôi mắt mèo kiêu hãnh, huyền bí, ngoan cường nhưng lại vô cùng nhu nhược, quả là 1 sợi dây vô giá

_Sợi dây này thật đẹp a – Nàng ngắm nhìn cảm thán, nàng rất có thiện cảm với mẫu trang sức này

_Là hàng thật đấy, mẫu này sẽ dc tung ra thị trường vào tháng sau, đeo nó lên cổ ngời thật là tôn vinh sự cao quý của nó a – Dương Dương chìm đắm trong mộng mơ màng ngưỡng mộ... - Mau đi kéo mọi người đợi...

...

_Hôm nay ngời biết ai cùng chụp ảnh với ngời hay ko? – Dương cùng nàng đến phòng studio sẵn tiện buồn dưa lê

_Là ai? – Trông cái dáng bộ thần thần bí bí của Dương khiến nàng phì cười

_Là Lăng Văn Du, người mẫu nam đang rất dc giới trẻ yêu mến hiện nay a

_Lăng Văn Du? Hình như ta nghe tên này ở đâu rồi – Nàng xoa cằm đắm chiêu suy nghĩ, nhập tâm đến độ quên cả chú ý phía trước

...Bình...

Đột nhiên đụng phải vách tường thịt rắn chắc khiến nàng loạn choạng bật ngược lại... “Tiêu rồi...”, tự nguyện rủa 1 câu, nàng đánh cấn rằng chờ số phận an bày, phen này ko mong cũng *** đi đời nhà ma...

Có lẽ cảm thông cho chục sọt giấy tiền vàng, lão thiên gia cũng ko phụ lòng người có tâm, nàng đang chơi vui thì 1 bàn tay thon dài, to lớn mềm mại nhưng vững chắc, đỡ lấy tấm lưng trần trắng nõn, mượt mà, như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ đang cứu nguy cho nàng công chúa...

Cảm nhận dc nguy hiểm đã trôi qua, nàng từ từ hé mở cánh bướm đen rậm, để lộ trông mắt sáng ngời, đập vào mắt nàng là 1 khuôn mặt sáng láng, đôi mắt hút hồn mê mị, đường cong nơi khóe miệng ngọt ngào khiến người ta chạm mắt vào đều muốn bỏ nhào vào cắn, nuốt cho thỏa... là cực phẩm nam nhân a...

_Ko sao chứ? – giọng nói trầm ấm rất hợp với dáng người

Nàng thoảng chốc tiếp xúc trực tiếp với 1 cực phẩm nam nhân ở cự li gần như vậy quả là có chút choáng váng, giọng nói trầm trầm như rót mật vào tai đánh thức trí óc nàng...

_A, ko sao, cảm ơn anh – nàng mau chóng lấy lại phong độ, mặt điểm phốt hồng ngượng ngùng

_Ko cần khách sáo, Ly Ly

Nàng nhú mày, lúc này mới bình tâm quan sát lại người vừa ra tay nghĩa hiệp, mặc dù nguyên do tai nạn là 99,9% là tại hấn ta mà ra...

_Anh là...? – “Quả là tên này có chút quen quen a...”

_Ôi, thật đau lòng a, chúng ta dù gì cũng từng hợp tác vài lần, tôi luôn nhớ tới em, vậy mà lại may may ko có chút ấn tượng trong lòng mỹ nhân... -
Chàng trai vờ xiu mặt, nở 1 nụ cười nửa đùa cợt nửa trách cứ đầy lời cuốn

_Tôi...tôi xin lỗi... thực ra...thực ra... - Nàng bị bắt trúng tim đen, quả là nếu tiếp xúc vài lần thì nàng đã mau chóng xếp vào danh sách dĩ vãng ko cần nhớ tới, nhưng xếp xó 1 mỹ nam thế này thì quả là phạm tội tày đình a...

_Ko sao, chúng ta sẽ còn làm việc cùng nhau nhiều, tôi sẽ cho em ấn tượng về tôi – anh chàng như 1 đế vương quyền quý, nhắc tay nàng hôn nhẹ kiểu phong cách quý tộc châu Âu, bạc môi cong lên 1 đường tinh xảo chói mắt – Xin tự giới thiệu, tôi tên Lăng Văn Du, rất vui khi đc làm việc cùng em

Nàng ngây ngốc trước hành động lãng tử, nhưng khi vừa nghe miệng anh chàng thốt lên 3 tiếng “Lăng Văn Du” liền thẳng xe cảm xúc, giật mình quay ngoắc nhìn hấn chăm chăm... “A, trước đây là mình có hợp tác cùng hấn vài lần chụp ảnh quảng cáo, hình như trước đây có cùng tên ác nam nhân họ Vương kia 1 phen tranh cãi về người này... Ko ngờ người bên ngoài còn suýt hơn trên tạp chí, hại mình ko nhận ra cũng phải”

_Ly Ly? – Lăng Văn Du thấy nàng nhìn mình chăm chú mà hồn thả về phương nào, ko đành lòng lời nàng trở về hiện tại, trước giờ chưa từng có ai gặp qua anh mà ko động lòng nhưng nhớ, vậy mà nàng đến 1 ấn tượng cũng ko cho hấn, còn có ngay trước mặt anh còn thờ thần suy nghĩ đầu đầu, điều này quả là đã kích lớn lòng tự trọng của siêu mẫu như anh... Chính vì vậy mà anh chàng rất chú ý đến cô nàng Ly Ly này, dù nàng có thể xem là đàn chị của anh trong làng giải trí, nhưng 1 cô gái vừa xinh đẹp vừa cá tính lại rất mị lực như nàng, khiến bất kì người đàn ông nào tiếp xúc vào ko thể ko đem lòng ngưỡng mộ, và anh cũng là 1 trong những kẻ đó...

_Ô, xin lỗi, xin chào Lăng tiên sinh, mong đc giúp đỡ - Nàng hồi tâm, nở 1 nụ cười chuyên nghiệp, chìa bàn tay nhỏ nhắn bắt lấy bàn tay to lớn thể hiện sự lịch sự

_Cứ gọi tôi là Du

Nàng ko nói, mỉm cười bước uyển chuyển thẳng đến phòng studio, bỏ lại sau lưng dáng vẻ si ngốc của Lăng Văn Du vẫn còn thần thờ sau nụ cười quyến rũ chết người của nàng...

....

_Chủ tịch... Tôi đã điều tra thông tin về tập đoàn Vũ thị... - Thư kí Minh Đức tranh thủ lúc đang trên đường đến công ty báo cáo 1 số chuyện tư đc hấn giao phó

_Nói – Hấn nhú mày, vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng là những dây sóng cuộn trào đầy chờ đợi

_Đúng như ngài có nói, Vũ Hàn Bá bị chính người em của mình là Vũ Hàn Sương *** hại, nhưng vì bên cảnh sát ko có bằng chứng nên ko thể bắt hấn, Vũ Hàn Bá còn có 1 người con gái và 5 cô con gái nuôi, sau khi Vũ Hàn Bá mất, nhà cửa bị chú mình tước đoạt tàn hấn cả 6 người con gái cũng biến mất ko tung tích, nhưng tôi đã điều tra ra đc cả tất cả, đây là hồ sơ của họ... Vũ Thu Ly là con gái duy nhất của Vũ Hàn Bá... Sau tang lễ của Vũ Hàn Bá, đã ko còn 1 ai nhìn thấy bọn họ nữa, nhưng thật ko ngờ cô ta chính là người mẫu nổi tiếng Ly Ly...

_Ly Ly? – nói trúng trọng tâm, hấn nheo mắt nhìn thư kí Minh Đức ngụ ý chờ câu trả lời thỏa đáng

_Ly Ly là người mẫu đang rất nổi hiện nay, đc mọi người gọi là nữ hoàng làng giải trí, bất kì sản phẩm của công ty nào đc cô ta đại diện, chụp quay quảng cáo liền nhận đc sự tiêu thụ khổng lồ, doanh thu vì thế mà tăng đến ko ngờ... Vừa hay, hôm nay cô ta chụp quảng cáo cho bộ trang sức mới cho công ty chúng ta

Xấp tài liệu trên tay lập tức bị đánh rơi... Quả ko ngờ ko đi tìm thỏ cũng tự dẫn mình đến trình hàng cộp...

_Hiện tại đang chụp ở đâu? – hấn trầm giọng đề nén cảm xúc sôi sục bình thản hỏi

_Là tại studio của công ty

_Cho xe đến đó

_Nhưng... còn cuộc họp... nếu giám đốc muốn xem mẫu mã mới, 1h sau sẽ có hình và sản phẩm đem đến tận nơi cho ngài – Thư kí Minh Đức trợn mắt ngạc nhiên nhưng cũng cố gắng giữ bình tĩnh thận trọng khuyên nhủ ông chủ

Hắn ko nói nhiều, nhieu mày trờng mắt liếc thư kí Minh Đức đầy ngụ ý rồi hừ mũi 1 cái để anh tự hiểu mà liệu... Thư kí Minh Đức nhận đc ánh mắt khả ái của boss, sống lưng tự giác thẳng cứng, người toát mồ hôi hột lập tức phân lệnh cho tài xế cho xe đến studio, chính mình trở về công ty hủy cuộc họp...

.....

Studio...

_Tốt lắm Ly Ly, giữ nguyên khuôn mặt... Lăng Văn Du, gần hơn 1 chút, chú ý ánh mắt, đừng cứ nhìn Ly Ly như vậy

Nhiếp ảnh Hồng Long Anh hài lòng lia máy liên tục, nàng trong lúc làm việc thập phần nghiêm túc, từ người phát huy hết bao nhiêu quyền rũ xinh đẹp lạ thường...

_Ok, chúng ta nghỉ 1 lúc rồi tiếp tục

...

_Chị Dương Dương, bộ dây vòng cổ này giá bao nhiêu?

Nàng hướng quản lý Dương Dương của mình hỏi, nàng thực thích sợi dây mặt đá này...

_Chị Dương Dương...

_Uy?

_Người sao vậy? ta muốn hỏi bộ sản phẩm này có bán ko?

_Người muốn mua nó?

_Àn

_Ko thể

_Tại sao?

_Bộ sản phẩm này gần tám mươi vạn, sợi người đang đeo là hàng gốc giá lên đến trăm vạn, ta thấy hơi xa xỉ a

_Cái gì, 1 sợi dây đeo gần một đả như vậy mà cả trăm vạn... đeo trên cổ như vậy ko phải đeo nửa cái mạng sao? Phải hay ko là để câu dẫn đạo tặc?

_Phì... Haaaaaaa

Nghe tiếng cười, lúc này nàng mới phát hiện hiện tại ko chỉ có 1 mình quản lý Dương...

_Sao người lại ở đây? – Nàng chỉ vào mặt người đối diện tròn mắt há mồm hét lên kinh ngạc

_Ly Ly, người quen biết Vương tổng tiên sinh à?

_Ồ...a – “A, hiện tại ta là Ly Ly, ko phải Tiết Khả Lâm... mình và hắn vốn dĩ ko quen biết nhau” – Nàng ú ớ ngẩng ngẩng quay sang hắn cười meo meo – Thất lễ quá, là tôi nhìn nhầm người

_Thì ra là nhầm người, Ly Ly đây là Vương tiên sinh, Vương Tử Phong, là chủ tịch tập đoàn Vương Đồng thị, cũng là chủ nhân hàng trăm bộ trang sức nơi đây a, hôm nay là đến khảo sát

_Vương chủ tịch, xin chào – nàng nheo nheo mắt giọng gao nờ nự cười chuyên nghiệp

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hèn chi nãy giờ nàng cảm thấy ko khí cùng thái độ mọi người thực kì lạ, hóa ra ác ma xuất hiện, thật là ô nhiễm khí trời a... chưa kể các nữ nhân ở đây là thường xuyên tiếp xúc nghệ sĩ nên sức miễn dịch mỹ nam, mỹ nữ là ko thể xem thường, vậy mà từ nãy đến giờ vì cái tên này mà ngây ngốc, sức đề kháng bị tên ác ma này 1 cước đạp đổ, tỷ như quản lý Dương Dương đang trưng bày bộ mặt ngốc từ nhìn hắn rõ dãi kia...

Hắn nhếch mép cười thâm hiểm, nàng thường ngày lời thôi bộ dáng ngốc nghếch, hiện tại thoát cái biến ra tiên sa, cái này thật đáng hận a... Dù biết trước dung mạo nàng ko thể xem thường, như ko thể ngờ lại tận mắt chứng kiến nữ nhân kiều sa, quyến rũ chết người đến dường này...

_Ly Ly tiểu thư quả là xinh đẹp như lời đồn, nay đc tận mắt chứng kiến quả ko phải ngoa, rất vui khi đc hợp tác cùng cô – Hắn liếc mắt nhìn nàng tà mị, chủ động cùng nàng bắt tay làm quen

“Thối nam nhân, thấy mỹ nữ tom tóp, ai thèm quen biết nhà ngươi, nếu biết đây là công ty nhà ngươi thì cho vàng ta cũng chẳng đại chui đầu vào rọ, đúng là oan gia ngõ hẹp” – Ngoài mặt nàng tươi cười quyến rũ, bên trong ko ngừng nguyên rủa – “ Lão thiên gia, thần thánh a la, đức phật, đức mẹ, chúa zesu... ta đốt chục sọt tiền vàng giấy, ko lẽ khối bạc tiền bồi tiên nhân như vậy mà ko ai động lòng nhận chút đút lót của ta tiền dong ác ma về trời hộ, đã như vậy ta đem tiền vàng gửi vào ngân hàng địa phủ sau này chết đi có cái để dùng, đem phúng điệu các người thật uống a” (Nàng này lo xa thấy ón, sống nhân hàm răng mà lo gửi ngân hàng ở dưới rêu` =.=)

_Ly Ly... Ly Ly

_Uy?

_Ngươi là đang nghĩ cái gì đến ngu ngốc như vậy, còn tính nắm tay người ta đến chừng nào – Dương Dương ngược ngừng huyết tay nàng nhắc nhở

_A, thất lễ - Nàng chuyên tâm nguyên rủa hết hân lại đến thánh thần mà quên cả rút tay về, cứ thế để hân nắm ko buông...vội rút tay lại, ko ngại ngừng thường hân 1 cái nguyệt dài

_Đc mỹ nhân nắm tay là một vinh hạnh – Hắn nheo mắt cười cợt nâng tay nàng hôn nhẹ, khoe môi hân vùng lên 1 đường cong ma mãnh... trộm liếc thái độ phản ứng của nàng

Nàng đích thị là con dã miêu có một ko hai của hân, kết quả phản ứng về hành động tao nhã đầy quyến rũ của hân nhận đc khiến hân mém xỉu tại chỗ... Đầu tiên là khuôn mặt ngốc từ đ.ã.n. t.h.ố.i dần ngả sang màu đen sẫm,khóe miệng liên hồi co giật, người cứng đờ, từ bàn tay nổi lên 1 trăn da gà mãnh liệt... lập tức rút tay về giấu ra sau lưng len lén mãnh liệt chửi mạnh... Đây là cái quái thái độ gì? Cú này đã kích hân 1 quả to a...

“Cái...cái tên này... Đầu hân chắc chắn thối rữa như trái táo ừ quên mấy tháng trong tủ rồi...Hôm nay lại hành xử như vậy?”

_E hèm, Ly Ly, ngươi thất lễ rồi – Dương Dương nghen ngào nhắc nhở nàng về hành động “tao nhã” của nàng vừa rồi làm đại mỹ nam xúc động đến hiện tại vẫn còn chết lặng như Từ Hải, mà mặt thì đen như Bao Công, lông mày rậm nhừ chặt tựa thiên lôi... Không hổ là nữ hoàng của làng giải trí, rất biết truyền đạt cảm xúc cho bạn diễn a, một lúc có thể khiến cho 1 kẻ nghiệp dư sắm nhiều vai 1 cách thành công như vậy, quả là thiên tài... thiên tài... =))

_A...a... à... Vươ... Vương... Vương tiên sinh, thất lễ... tôi... tôi có việc phải đi trước – Nàng cười meo meo gấp rút tránh hân như gặp phải chất độc. Nếu còn ở lại thêm cam đoan cái mạng nhỏ này của nàng ko thể bảo toàn, là nàng vừa bẻ mặt hân ra làm 2 ngar... phen này ko chết cũng lết TT ^ TT...

Hân vương cánh tay thon dài tóm lấy chiếc eo thon nhỏ lồi trở ngược vào lòng ngực ấm áp... “Tiểu miêu to gan, dám chọc giận ta mà còn tính bỏ trốn, hôm nay ta nhất định giáo ngươi thật tốt”

_Ngươi... đang làm gì? - Nàng há mồm trừng mắt nhìn hân, thân hình mềm mại, mịn màng trong vòng tay đang cố uốn người, vùng vẫy vờn vuốt đe dọa

_Cái này... chỉ là... - Hắn cúi đầu sát gần tai nàng, luồng hơi nóng bóng phả vào tai, giọng nói lẫn hành động ám muội hút hết sinh khí con người – Cái này... tặng em, Ly Ly tiểu thư

Cánh tay đang bao quanh thắt lưng bỗng buông lỏng, khóe miệng hân hướng lên 1 độ cong quý dị khiến nàng chột bưng tỉnh đầy mạnh, thoát khỏi vòng chiếc lồng thịt cứng rắn đầy nam tính...

_Vương tổng tài, ngài ko phải đùa Ly Ly chúng tôi chứ? Đó là sợi dây giá trăm vạn tệ a

Nàng nghe tiếng Dương Dương kinh hô mới bắt giác nhìn xuống, sợi dây chuyền đính viên AMETHYST đang ôm lấy chiếc cổ dài mảnh mai kiều sa của mình...

_Món trang sức quý giá này tất nhiên phải để dành riêng cho đại mỹ nhân đeo mới phát huy đc hết vẻ đẹp của mình chứ - đôi mắt linh hoạt giờ vãi tia xảo huyết, cố ý chỉnh giọng vừa đủ... cả studio nghe. Dứt lời, một tiếng ồ ồ vang lên như sóng dội, kẻ trợn mắt người há mồm kinh hô đồng loạt. Hân ung dung 1 khuôn mặt đắc ý, bởi hân tự tin vào khả năng nắm bắt điểm yếu và hấp dẫn phụ nữ của mình...

Vũ Thu Ly trở mặt chết lặng nhìn hân trừng trừng “Quả nhiên thối nảo rồi, hân biết hân vừa làm gì hay ko?”

_Vương tiên sinh, thực xin lỗi, rất cảm ơn hảo ý của ngài, nhưng món quà quý giá như vậy tôi ko thể nhận đc – Nàng điềm tĩnh tháo chiếc vòng đặt lại vào tay hân quay bước rời đi... Nàng đầu thế nào cũng là lòng tự trọng cao ngất trời a, ko thể vì 1 “sợi dây câu dẫn đạo tặc” này mà để hân coi thường, nàng càng ko phải loại phụ nữ thấy tư lợi liền sà vào bán rẻ nhân phẩm và lòng tự tôn

Nàng đi, bóng lưng lạnh lùng hướng về hân đi ko chút lưu tình... Nàng dám trước mặt mọi người từ chối, còn đem hảo ý hân trả lại, trước giờ chưa từng

có nữ nhân nào dám từ chối hẳn, ko phải bọn họ đều luôn vui sướng hơn cả phụ mẫu sống lại khi đc hẳn tặng quà hay dẫn đi mua sắm sao?

Nhìn bóng dáng xinh đẹp thanh mảnh khuất dần, trong lòng hẳn bỗng chốc hiện lên 1 khoảng trống vô định, nụ cười nơi cánh môi bạc tắt ngấm lúc nào ko hay... Mọi người chứng kiến hết vở kịch đặc sắc vừa rồi thoáng thấy sắc mặt tâm tình boss lớn ko tốt, cũng mau chóng tản đi trở về công việc của mình...

....

....

_ Vào vị trí, bắt đầu...

Nàng thay đồ xong liền trở lại, vẫn thấy hẳn trầm tư đứng ở góc khuất phía sau nhiếp ảnh gia, chăm chăm mọi nhất cử nhất động của nàng, hại nàng cảm giác bất an, lòng nhộn nhạo báo hiệu 1 điềm ko lành...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Liếc mắt thấy hẳn vẫn giữ nguyên tư thế nhìn nàng như muốn nuốt chửng khiến nàng thật ko thoải mái...

_ A, có phải là Vương tiên sinh, Vương Tử Phong của tập đoàn Vương Đông Thị? – Từ phía sau, một giọng nói thâm thúy, yêu kiều truyền đến, thu hút lực chú ý của mọi người

Hắn neho mắt nhìn nữ nhân khuôn mặt phù phấn, mắt to miệng nhỏ kiều sa, chiếc đầm đỏ quần sát người gọi lên từng đường cong gợi cảm, chiếc cổ khoét sâu lộ ra vòng một nóng bỏng, cô nàng khua từng nhịp giày cao gót xuống nền công cốc đến nhức óc yếu điệu từng bước tiến lại gần Vương Tử Phong

“Triệu Sa Sa?” – Cô nàng này cũng là người mẫu có tiếng, chuyên dùng những scandal làm nổi tên tuổi, trong làng giải trí này, Ly Ly luôn là cái gai trong mắt cô, vì nàng ko cần vất vả cũng luôn luôn có những hợp đồng đắt giá đến tìm, còn cô suốt đời chỉ có thể dùng scandal đánh bóng tên tuổi, rõ ràng so về sắc cô tự tin rằng ko hề thua nàng dù 1 phần...

_ Cô là Triệu Sa Sa? – Vương Tử Phong neho mắt nhìn nữ nhân mặt phấn son, nước hoa nồng nặc nhũ mày tỏ vẻ chán ghét, loại nữ nhân ko liêm sỉ này anh ưa ko vô

_ Vương tiên sinh, ko ngờ ngài cũng biết tôi, thật vinh dự, tình cờ hôm nay có buổi chụp ảnh ở đây, ko ngờ lại gặp đc Vương tiên sinh danh tiếng lẫy lừng – Cô nàng vừa nghe Vương Tử Phong bỗng xuất đầu lộ diện ở đây liền lặn lội từ studio cách đây 3 con đường lớn, ko ngại khó nhọc mà tìm đến... Bình thường đc nghe danh tiếng nổi cồn của hẳn, ý định dùng hẳn tạo scandal, nhưng ko ngờ vừa gặp mặt đã bị đồn gục từ cái nhìn đầu tiên, người đàn ông ngũ quan tinh tường, vừa có sức hút lại vừa có tiền, là mơ ước của tất cả phụ nữ, từ đó, Triệu Sa Sa đã liên ần định “Người đàn ông này nhất định phải là của mình”

_ Đã đc nghe danh tiếng Triệu Sa Sa xinh đẹp như hoa, nay đc diện kiến, rất hân hạnh đc mở màn bằng nhãn – Hẳn nehoen nụ cười nửa miệng khiến Triệu Sa Sa ngây ngốc

Cô nàng ảo là, chủ động tựa vào người hẳn như cây đổ, hẳn càng thêm chán ghét ý định đẩy ra thì bất gặp ánh mắt như nổ lửa của nàng đang nhìn hẳn chăm chăm... “Cô ấy ghen ư?”... Hẳn phút chốc ngây người, nếu nàng ghen, có nghĩa nàng cũng có tình ý với hẳn?... giờ lên một nụ cười quý dị, hẳn vòng tay đỡ lấy chiếc eo nhỏ của Triệu Sa Sa, cúi đầu ko biết thì thầm gì đó vào tai cô mà bất giác cô cười phá lên thích thú, còn có quay sang liếc nàng như kẻ thua cuộc...

Vừa đến nơi trông thấy Vương Tử Phong, Triệu Sa Sa bị trúng tiếng sét, chưa hoàn hồn thì chứng kiến một loạt cảnh tượng tình tứ của Ly Ly và Vương Tử Phong, chiếc vòng trăm vạn lại bị người mình yêu thích tặng cho kẻ mà bao lâu nay mình luôn chán ghét, lòng đố kỵ cùng căm ghét Ly Ly trong Triệu Sa Sa càng tăng vạn phần... Nay chính mình thấy Vương Tử Phong chủ động thân mật ôm eo, tình tứ thì thầm làm Triệu Sa Sa cô ko khỏi đắc ý

_ Ly Ly, sao vậy, bắt đầu đi chứ - Dương Dương từ bên ngoài thấy nàng cứ đơ ra như hồn phách tiêu tán, còn xác thân như tượng thạch, trước giờ trong lúc làm việc, Ly Ly chưa bao giờ phân tâm như vậy...

_ Xin... xin lỗi – thau lại ánh mắt dán lên hẳn, nàng lắc đầu thật mạnh hòng ném phăng nỗi ám ảnh về hẳn gấp rút trở lại công việc

_ Em hôm nay thật mất phong độ a, như vậy có vấn đề gì hay ko? – Lăng Văn Du cười giễu thì thầm nhỏ vào tai nàng, câu nói này quả có sức đả kích lớn ko chỉ riêng nàng mà bất kì người mẫu nào nghe thấy cũng cảm thấy sốc nặng, tỷ như 1 phát đánh gục danh hiệu nữ hoàng làng giải trí của nàng vậy, tên này là cố tình kích nàng... Nàng đứng hình mấy giây, hít sâu 1 hơi điều chỉnh cảm xúc, liếc Lăng Văn Du thật sát

Hắn 1 bên cổ đóng kịch nhưng vẫn nhìn nàng như thôi miên, vẻ mặt nàng khi làm việc cuốn hút đến ko ngờ, ánh mắt phát ra tia tà mị khiến người khác nhìn vào ko thể ko động tâm... hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, vẻ đẹp này của nàng, hắn thật ko muốn ai nhìn thấy ngoài mình...

_Ly Ly, làm tư thế thân mật 1 chút, huyền bí 1 chút...

_Ân, đã rồi

Thu Ly một khi đã làm việc thì mọi tâm tư cảm xúc cũng chỉ có công việc, nàng vô tư tạo tư thế, khuôn mặt xinh đẹp lộ hết vẻ hấp dẫn, kiều mị nhìn bạn diễn... Văn Lăng Du bị lối diễn của nàng cuốn hút đến ngẩn người... Nàng khoác trên mình chiếc váy đỏ dài quyến rũ làn da trắng ngần mịn như tơ, nàng như 1 ly rượu vang đỏ kì ảo khiến người ta say say nhưng vẫn muốn tiếp tục thưởng thức...

_Lăng tiên sinh, Lăng tiên sinh

Tiếng nói nhỏ ngọt ngào vang bên tai kéo anh từ cơn say trở về hiện tại, nàng nhún nhẩy tâm mị nhìn anh...

_Anh ko sao chứ?

_Tôi?

_Từ nãy giờ anh cứ đờ ra như vậy ? phải hay ko thật mất phong độ a – Nàng nhoeo khoe môi với vẻ mặt đầy khiêu khích lần đáp trả vốn lẫn lờ cho đã kích vừa rồi

_Thật có lỗi, tôi sẽ tập trung hơn – Lăng Văn Du ngẩng người hết mấy phút mới tỉnh lại, khoe môi bắt gác cong lên đầy thích thú tiến đến gần nàng vung tay ngang eo kéo thân hình mảnh dẻ đầy quyến rũ dán vào lòng...

_Tôi nghĩ anh nên... A... - Nàng trả đũa dc mối thù đang trong tình thái đặc ý buông lời cảnh giác liền bị kéo vào khuôn ngực mạnh mẽ đầy nam tính ko kịp phản ứng – Lăng Văn Du, anh làm gì...

_Ko phải em nói chúng ta nên nhập tâm hơn sao? Anh chỉ là đang cố diễn thật tốt thôi – Lăng Văn Du cười quý dị nhìn nàng, ma chường càng thêm gia tăng công lực thít chặt chiếc eo nhỏ xinh

_Nhưng ko cần phải ôm chặt như thế, tôi sắp thở ko nổi rồi – Nàng hít hơi sâu, nghiêng răng nghiêng lợi, trừng trừng nhìn lại

_Uy, ko phải chứ, chỉ mới diễn một chút em đã ko chịu nổi sao, đối với một người mẫu thì việc động chạm da thịt này ko có gì lạ lạ chứ? Huống gì là một người mẫu chuyên nghiệp như em phải hiểu rõ hơn ai hết... phải ko Ly Ly tiểu thư?

_Tôi... tôi – Hừ, ko phải vừa rồi là còn bị nàng cuốn hút đến quên cả diễn xuất, vậy mà hiện tại lại bị hắn dạy ngược lại, đây là đạo lý gì? – Đc, Du tiên sinh, chúng ta cùng diễn tốt...

Nàng giờ một nụ cười ma mị, trầm giọng đầy sát khí, cánh tay thon dài vòng lên ôm lấy chiếc cổ Lăng Văn Du, ánh mắt dụ hoặc đến bức người, mọi người bị cả hai trai tài gái sắc cuốn hút ánh nhìn đến ngây ngốc, hồn vía treo tận đọt cây... Duy chỉ có 1 một ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo xoắn thẳng vào họ, hận ko thể một bước tiến lên xé đôi 2 kẻ gian phu dâm phụ kia ra...

Nàng chuyên chú tạo dáng, Lăng Văn Du cũng ko thua kém phối hợp ăn ý, tạo ra vô số những kiểu thân mật. Đến khi nhiếp ảnh gia Hồ Ki Trương hô “cắt” 1 tiếng nàng mới lui khỏi vòng tay Lăng Văn Du, vuốt nhẹ mồ hôi trên trán tiến đến phòng thay phục trang

_Ly Ly, người thay y phục trước, ta có chút việc tìm nhiếp ảnh gia sau đó trở lại, ko việc gì chứ? – Dương Dương đưa trang phục cần trọng hỏi

_Ân, ko việc gì, người mau đi – Nàng cười khở nhận lấy trang phục thúc giục Dương Dương rời đi

Dương Dương đưa nàng chiếc váy dạ tiệc đen tuyền, khác hẳn với 2 chiếc trước, chiếc này tạo cho nàng 1 cảm giác vừa cao sang, mềm mại, lại huyền ảo, thần bí... Nhưng vấn đề ở đây là “Ách... Chiếc váy này khóa phía sau sao?”

...Cạch...

Đang lay hoay với tay ra sau khó khăn kéo chiếc khóa kéo, nghe tiếng mở cửa phòng nàng mừng như mở hội, thánh thót cất tiếng...

_Dương Dương, về đúng lúc, mau đến giúp ta kéo chiếc khóa

Từ phía sau, bước chân nhẹ tiến đến gần, bàn tay thoăn thoắt nhẹ nhàng kéo nhẹ, chiếc khóa ngoan ngoãn chạy lên...

_Đc rồi, cảm ơn người...i...A – Nàng cười vui vẻ xoay người, câu chưa nói hết đã bị dọa trôi tuột ngược vào trong – Sao...sao...người...

Vương Tử Phong mang khuôn mặt thâm trầm, đôi mắt đen sâu nhìn nàng chằm chằm lạnh lẽo...

_Vương tiên sinh, sao ngài lại ở đây, đây là phòng riêng của tôi mời ra cho – Nàng vuốt ngực hít sâu vài cái lấy lại bình tĩnh mỉm cười lịch sự nói

_Trông thái độ của Ly Ly tiểu thư, có vẻ từ nãy đến giờ đã quên mất sự hiện diện của tôi? – Hắn lạnh lùng tiến đến gần nàng cất tiếng trầm khàn bình tĩnh

nhưng xuyên thẳng vào tai lại mang đầy khẩu khí âm hàn đáng sợ

_A...chuyện này... - Quả là nàng đã quên mất hân, nàng nhập tâm phối hợp cùng Lăng Văn Du diễn xuất mà ko hề phát hiện sắc mặt hân ngày càng u tối tỷ như từ 18 tầng địa ngục 1 cước hạ thẳng xuống 108 tầng theo từng cử động thân mật của nàng và Lăng Văn Du – Vương tiên sinh, thất lễ, tôi...tôi phải quay lại làm việc -Ko thể cùng hân đối chất lúc này, 36 kế, tẩu vi thượng sách

Khí lạnh từ người hân dường như có thể đóng băng cả căn phòng “ Hân là vì sao tức giận? ko phải lúc này tâm trạng còn rất tốt mà đây dựa cùi đùa cùng nữ nhân khác sao?” – Nghĩ đến cảnh hân cùng triệu Sa Sa tình tứ cười đùa, lòng nàng lại dâng lên một cỗ nóng sôi sục, ko thèm liếc hân một cái mà cất bước lạnh lùng rời đi...

Vừa đi mấy bước, lướt nhẹ qua người hân, một bàn tay mạnh mẽ túm lấy chiếc cổ tay mảnh khảnh kéo nàng ngược về... Chỉ nghe nàng “A” một tiếng thì đã ngã vào lòng hân, cánh tay còn lại ôm lấy chiếc eo nàng, cố định thân người, bắt nàng phải trực tiếp nhìn thẳng vào mình...

_Người... Vương tiên sinh, ngài muốn gì? Mau thả tôi ra, ở đây có rất nhiều người, chỉ cần tôi kêu một tiếng lập tức mọi người sẽ đến, lúc đó xem thanh danh một tổng tài như anh bỏ đi đâu – Nàng cười ranh mãnh buông lời đe dọa

Hân nhìn nàng hồi lâu, khóe miệng cũng vờn một nụ cười quỷ dị ko thua kém kẻ sát tai nàng phả một luồng hơi nóng rát...

_Vậy em muốn yên tĩnh nói chuyện phải ko? Chúng ta về nhà nói chuyện

_Cái...cái gì? – Còn chưa để nàng định thần, hân đã lôi tuột nàng ra khỏi phòng đến bãi đỗ nhét vào xe, quăng lại tài xế riêng, tự mình phóng xe đi

_Khoan...khoan... chuyện... A – Chiếc xe lao vút đi bạt mạng, cảnh vật xung quanh lướt qua cửa sổ đến hoa mắt khiến nàng bưng tỉnh – Khoan, dừng xe, tôi muốn xuống, nàng ra sức một tay cố mở cửa, tay kia đâm vào kính xe thùm thụp đến đỏ tấy... Dù biết nàng có dùng đại bác cũng chẳng thể mở dc cửa, nhưng nhìn bàn tay nhỏ nhắn đỏ dần lên khiến lòng hân đau xót ko yên...

....Két tttttttt...

Tiếng xe rít trên đường, hân phanh gấp gấp khiến nàng chúi thẳng, xoa xoa chiếc đầu nhỏ, xác định chính mình chưa chết, định phản quay sang giáo huấn hân một bài học thì đã bị hân nắm chặt cổ tay kéo sát đến gần...

_Nếu em ko ngoan ngoãn ngồi yên thì đừng trách tôi ko báo trước

Từng lời hân thốt ra lạnh như băng đá khiến nàng bất giác lạnh người, khóe mắt hải hùng run lên... Trông thấy bộ dáng của tiểu dã miêu ương bướng trở thành tiểu hồng mao ngoan ngoãn, hân hải lòng buông cánh tay nàng, tiếp tục phóng xe trở về Vương gia trang...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Wương gia trang...

Hân chạy thẳng vào trang gia, ko đợi mục quả gia ra mở cửa đón tiếp, hân chính mình bước xuống vòng sang mở cửa cho nàng, nhưng nàng ngồi lì trên xe, thái độ xem hân là không khí...

_Xuống xe – Hân cụp khóe mi, gương mặt đen sầm, giọng nói ko độ ảm áp ra lệnh

Nàng ngược mắt, đôi mắt sắc như lần đầu hân bắt gặp khi nàng nổi giận, ánh mắt đã hút hết hồn hân vào đó...

_Ko xuống, anh có quyền gì lôi tôi đi, có quyền gì ra lệnh cho tôi? Tôi muốn trở về - Nàng cũng lạnh lùng đáp trả

_Em muốn tôi dùng biện pháp mạnh?

Nàng ko thèm nhìn hân, vẫn ngang bướng ngồi ì trên xe...

_A... – Thốt lên một tiếng kinh hô, cả người nàng đã bị hân lôi ra, vác lên vai như cái bao bước vào nhà

Mục quản gia chạy ra đến nơi trông thấy cảnh tượng kì lạ mà há hốc trợn mắt đứng như trời trồng ko biết phải phản ứng như thế nào thì hân đã đem dc nàng lên đến phòng... Nàng gãy gập, 2 tay ra sức đâm vào lưng hân, miệng ko ngừng la lối, nhưng vẫn ko có tác dụng...

...Rầm...Phanh...

Đôi tay bận rộn, có bao nhiêu tức giận hấn dùng chân tổng thẳng vào cánh cửa đáng thương, hai tiếng khô khốc nói nhau vang lên. . . Hấn tiếng đến giường, đem nệm đặt xuống. . . Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bây giờ đã trở nên đỏ gay gắt, đôi mắt hạnh trường trường như muốn giết người hưởng hấn mà cắm vào, hấn một bên mặc nệm nhìn như thiêu đốt, thoải mái tự tại tháo cà vạt, nói lòng nút cổ. . . Nệm hăm hực đứng đây toan muốn bỏ đi thì bị hấn một lần nữa nắm lại kéo mạnh ngã trở lại chiếc giường to êm ái. . .

_Người muốn gì? – Nệm tức giận hét lên, bỏ luôn hình tượng Ly Ly xinh đẹp mà nệm vất vả tạo dựng bấy lâu, dù gì hiện tại ở đây cũng chỉ có hấn. . . Hấn đã quá đáng thì nệm cũng ko khách khí

_Em như vậy có phải thật mất hình tượng a? – Hấn cười quý dī, bàn tay ve vuốt chiếc má mềm đã đỏ lên vì tức giận

_Đều tại người, rốt cuộc người muốn gì? – Nệm lạnh lùng ko lưu tình mặt mẽ gạt tay hấn ra lập lại câu hỏi

Mặt hấn trầm lại, hơi thở cũng nặng nề, ánh mắt đen sẫm, 2 cánh tay chống xuống giường 2 bên người nệm, tiến mình sát vào nệm, nệm ngã người về sau tránh né, nhưng với tư thế hiện tại thì ko thể thoái lui, cả người nệm dường như sắp ngã xuống giường rồi. . . Người trên kẻ dưới, tư thế này quả là ám muội a

_Nói, Lăng Văn Du là gì của em? Phải hay ko em và hấn là tình nhân của nhau? – Hấn nói từng lời rành rõ, trong lời nói còn mang hơi hướm tức giận

Nệm tròn xoe mắt nhìn hấn chằm chằm. . . Hấn vì sao lại quan tâm chuyện này? . . .

_Nói bậy. . . tôi. . . – Nệm phản kháng, nhưng chưa nói hết lời, lại nghĩ đến cảnh hấn cùng Triệu Sa Sa cười cười nói nói tình tứ, lồng ngực lại phập phồng nóng bức ko yên, tâm tình cũng vì thế mà bức tức theo – Chuyện đó liên quan gì đến anh, chuyện của chúng tôi ko đến lượt anh quản – Nệm lạnh lùng xoay mặt buông lời mà ko suy nghĩ đến khuôn mặt hấn lại đen thêm vài phần

_Chúng tôi? Đã đến mức độ này sao?

Nghe thanh sắc xuống đến tận âm độ, lúc này nệm mới liếc thấy khuôn mặt đáng sợ như ma vương của hấn làm chính mình tim thiếu chút nữa rụng xuống đất. . . Hấn đẩy nệm ngã hấn xuống giường, dùng cả thân hình đè lên, hành động đột ngột khiến nệm ko kịp trở tay thì đã bị một màn mưa hôn cuồng dã đổ xuống, đầu óc bắt đầu hỗn loạn đến choáng váng, hấn hôn mạnh bạo, nóng nảy như bao nhiêu tức giận đều theo đó mà trút xuống, như thể muốn trừng phạt nệm. . .

Nệm gầy gữa, 2 tay chống đỡ, đánh vào người hấn, Từ Phong nhíu mày bất mãn, lúc này với Lăng Văn Du dịu dàng thân mật bao nhiêu, hiện tại lại ra sức phản kháng hấn như vậy, nổi ghen tỵ giống như cánh rừng khô hạn bất phải lửa mà mãnh liệt lan tràn rực cháy ko giới hạn, hấn tóm lấy 2 cánh tay phiền nhiễu của nệm, cố định trên đầu tiếp tục hôn dồn dập, từ cánh môi hồng ngọt ngào, hấn di chuyển từng tấc từng tấc xuống dần chiếc cổ thon dài, trượt dần xuống xương quai xanh. . . từ người nệm tỏa ra một mùi hương dịu nhẹ đầy mê mị khiến người ta lạc lối ảo mộng khác hấn với mùi nước hoa nồng nặc từ người các nữ nhân mà hấn đã từng tiếp xúc qua, người hấn căng lên cứng rắn, đôi gò bồng đầy đặn ẩn hiện sau lớp váy lụa càng làm con người đảo điên mà muốn khám phá chốn tiên cảnh. . .

_Vương Từ Phong, anh dừng lại cho tôi, anh biết anh đang làm gì ko hả? -Người thấy mùi nguy hiểm, nơi mẫn cảm cảm nhận đc đôi môi nóng bỏng và hơi thở gấp gáp, nệm cong người run rẩy hét lớn

Âm thanh trong trẻo cuối cùng cũng thu hút đc chút ý chí, hấn ngẩn mặt nhìn nệm, nệm cười càng thêm đen tối. . .

_Tôi biết chính mình làm gì, là đang trừng phạt em

_Trừng phạt? Anh lấy tư cách gì mà dám trừng phạt tôi – Nệm ngây người, hồn vía như bị hấn hù văng tận chín tầng mây

Khuôn mặt tuấn mỹ kẻ sát gần mặt nệm, hấn liếm nhẹ cánh môi hồng nhuận, ra sức nhấp nháp mấy cái như kẻ nghiện mới luyện tiếu rồi đi nói tiếp. . .

_Tư cách gì a? tư cách là chủ nhân của em, tôi phải gọi em là gì đây? Ly Ly, Tiết Khả Lâm, Vũ Thu Ly hay. . . Tiểu Miêu Ly? – Hấn chậm rãi phả vào vành tai non mềm

Phút chốc, mọi cơ quan trong cơ thể như đình chỉ làm việc, nín thở, sắc mặt nệm lập tức trắng bệch, tim đập dồn dập, trợn to đôi mắt nhìn hấn kinh ngạc? . . .

_Vương. . . Vương tiên sinh, ngài. . . ngài đang nói. . .nói đùa gì vậy? – Lặng mất vài phút, yếu ớt nở một nụ cười gượng gạo, nệm lắp bắp khó khăn thành lời

Hấn cúi mặt mỉm cười, thông thả đứng dậy rời khỏi nệm. . . Lúc này tứ chi nệm run rẩy bầy, nói đúng còn ko vững hướng gì là bỏ chạy, nệm đưa mắt nhìn chăm chú hấn đang tiến đến chiếc tủ sắt đc khóa cẩn thận bằng mặt mã, sau khi mở ra rồi đóng lại, hấn quay trở lại trước mặt nệm cười ma mãnh. . .

_Vậy xin hỏi Ly Ly tiểu thư biết vật này ko?

Tim còn chưa ổn định, thần sắc một lần nữa tuột dốc như cầu trượt, đôi môi mấp máy như muốn nói gì, đôi mắt nệm chuyên tâm dán vào vật hấn đang cầm trên tay. . . “Ngọc Bảo Sứ”

_Tôi. . .tôi ko biết. . . Vương tiên sinh. . . ngài. . .ngài là nhầm người rồi – Nệm gom hết tinh thần còn sót lại, nuốt khan ngụm nước bọt, cổ đóng trọn vẹn vai diễn, nhưng từ lúc bước lên bước chân vào làng giải trí thì nệm dám cam đoan đây là lần diễn xuất tệ nhất của nệm

_A, thật vậy sao? Vậy tôi nhầm người thật – Hấn thốt một tiếng, vỗ mạnh vào trán như nhận ra sai lầm rồi quay người đi

Nàng vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm, hấn ra diễn xuất của nàng cũng ko tệ thì phải...

_A, ngươi định làm gì? – Còn chưa kịp vui hết, nàng khinh hoảng nhảy dựng lên khỏi giường chỉ tay về phía hấn đang đứng cạnh cửa sổ

_Tôi đang nghĩ, nếu em đã ko biết vật này thì tôi cũng chẳng thiết giữ lại chiếc bình rẻ tiền này làm gì, vứt đi cho đỡ chật chỗ – Vừa nói, tay hấn giả vờ như muốn vung lên vứt đi chiếc bình hại tim nàng hết nhảy ra rồi lại chui vào

_Ko đc làm càng – Nàng hét lên sợ hãi, mặt hết tím lại xanh dần chuyển trắng, liên tục đổi màu như tắc kè hoa – “Đùa sao? Gì mà bình hoa rẻ tiền, là lão gia ta mất nửa gia tài để có đc bảo vật đó, ta còn phải vất vả cải trang vào đây thâm nhập trộm bảo vật, nói vứt là vứt sao?”

_Tại sao? Ko phải em ko biết nó sao? Tiết Khả Lâm, à ko là Tiểu Miêu Ly... ôi!! Chắc tôi nhầm Ly Ly tiểu thư – Hấn thích thú quan sát nàng, trông nàng lúc tức giận quá thật cũng rất thu hút

_Ngươi... Làm sao ngươi biết – Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tay siết thành quyền trùng trùng nhìn hấn

_Cuối cùng cũng chịu nhận sao? – Hấn thông thả cười cười chơi đùa cùng sủng vật

_Rốt cuộc là ngươi muốn gì? – Nàng lạnh giọng, đôi mắt như 2 lưỡi dao bén nhọn muốn phanh thây hấn ra làm trăm nghìn mảnh vụn

Đạt đc điều mình muốn, hấn nhẹ đặt Ngọc Bảo sứ trở về tủ, dùng mật mã khóa lại, rồi tiêu sái đến gần nàng...

_Tôi muốn em – Lời nói ngắn gọn đầy thâm ý này sốc đến nỗi khiến nàng sững sờ bất động

_Ngươi có ý gì?

_Chuyện đó tôi nghĩ em hiểu – hấn đưa tay khẽ vuốt lên chiếc má phấn nộn hồng xinh mềm mại mà mân mê

_Đại sắc lang – nàng hét lên một tiếng, thô bạo đẩy tay hấn ra, mắt nhọn trùng trùng, hận ko một cước đá hấn gắn lên tường keo sơn như tranh

Hấn giờ bạc môi khoe ra đường cong mỉa hoặc, hướng sát mặt nàng phà từng hơi thở nóng bỏng – Có phải hay ko em cũng muốn...

_Mơ tưởng – Từng tác da thịt bị tiếp xúc như lửa đốt châm đốt nóng bùng, đôi má một tầng phiếm hồng nhu thuận, lí trí cũng mờ mịt dần theo từng luồng hơi thở nam tính, không biết từ lúc nào đã bị hấn đem nhét trong lòng mà chế trụ

_Ngươi tưởng ngươi quý giá lắm sao? Ta là một thân người mẫu a, bất quá cũng ko phải lần đầu tiếp xúc với mỹ nam nha....A – Lời nàng cao ngạo chưa thốt hết, từ eo truyền đến một cổ đau, cánh tay thép gia tăng lực siết chặt khiến nàng muốn gãy làm 2 đoạn

_Em nghe cho rõ, tôi ko muốn em làm người mẫu nữa, càng ko cho em tiếp xúc với nam nhân khác ngoài tôi

_Bá đạo, sao có thể – hấn làm sao dám bắt nàng từ bỏ công việc của mình, nàng sinh ra đã mang tư chất của một người mẫu, tuy công việc này chỉ dùng để che mắt, nhưng nàng thực rất thích công việc này

_Nếu em dám cãi lời, ko những tôi đem Ngọc Bảo sứ cấp thành phế liệu mà còn trừng phạt em thích đáng – hấn một giọng ôn nhu, bất quá đúng là có chút đe dọa đi – còn có... tôi muốn em tiếp tục ở lại đây

_Cái gì? – thanh âm từ cổ họng vài phần tăng cao, nàng tròn mắt, há mồm kinh ngạc, ở lại đây ko phải là tự mình chui vào nhà sói sao, kết cấu não nàng ko phải làm từ cảm lộn a

_Em ko phải vất vả đến đây để lấy Ngọc Bảo sứ sao? Muốn bỏ cuộc? – hấn hạ thấp giọng, bộ mặt sói trát lớp bơ trở thành mặt thờ tở ý hoài nghi đến tội

_Nghĩ cũng đúng, ta đã thề phải lấy đc Ngọc Bảo sứ mới rời khỏi Vương gia trang a – Trong từ điển của nàng tuyệt ko có 2 từ bỏ cuộc, hấn là chọc trúng huyết nàng...

_Tôi cũng nghĩ vậy – Hấn cười đến run người, vẻ mặt chiến thắng tà ngễ tựa ma vương chăm chú nhìn dã miêu trong lòng

_A... – thậm, là sập bẫy hấn, cái đầu thiên tài của nàng cũng chẳng có lúc ko thua cháo loãng là mấy, lại bị trò khích tướng trẻ con này dụ vào tròng, thật mất mặt a, nếu bị truyền ra ngoài thì danh tiếng nàng cất công tạo dựng mấy năm chẳng phải 1 phút đem đổ biển – Hảo, ở thì ở, trước cũng ở, sau cũng ở, nhưng ta cũng có điều kiện...

_Điều kiện? Đc, trừ việc tiếp tục công việc người mẫu và tiếp xúc với nam nhân khác, còn lại, tôi lập tức đáp ứng em – Hấn nheo mắt nhìn hồ ly nhỏ trong lòng, ko biết nàng lại muốn giở trò gì nữa đây

_Hừ – Nàng liếc một cái, hừ hừ hấn học – Ta sẽ ko làm việc nhà nữa

_ Ân, đc – Cũng tốt, hần ko muốn nhìn thấy tay nàng đầy vết chai sạn và căn nhà hần trở thành bãi chiến trường

_ Ta muốn mỗi ngày đều có bánh ngọt điểm tâm

_ Ko thành vấn đề – đáng nàng có hơi gầy, bắt quá người mẫu như vậy thực chuẩn, nhưng với hần có chút thiệt thòi đi, trước cần vỗ béo nàng một chút phòng tổn thất về sau cho hần

Nàng gật gù thoải mái mấy phần, ko phải làm gì lại có mỹ thực dâng tận miệng, ko biết hưởng thụ há chẳng để thiên hạ bảo là đồ ngốc, chết xuống cửu tuyền thực ko có mặt mũi gặp lão phụ mẫu nga...

_ Nhưng... việc nhà có thể ko làm, còn công việc của Tiết Khả Lâm thì ko thể bỏ

_ Sao có thể? Như vậy ta vẫn phải tiếp tục phục vụ người? – Nàng trợn to đôi mắt nhìn hần ko chớp, tên này là quý đầu thai, yêu ma âm hồn trốn ngục lên hành hạ nàng mà

_ Ko sai, hay em muốn dọn dẹp, quét tước, tôi ko phản đối a

_ Còn lâu, làm thì làm – nàng biểu môi đào úy khuất chấp nhận yêu cầu, vẫn còn nhẹ nhàng hơn việc mỗi ngày bị mụ mạp kia bắt giặt giũ, quét dọn, lau chùi...

.....

....

...

Vương gia trang nổi tiếng là gia trang có cảnh sắc đẹp nhất nhì trong giới quý tộc, bởi thiết kế tinh tế, hoa viên quy hội nhiều hoa thơm cỏ lạ, còn có núi giả son cùng suối nhân tạo chảy dài quấn nhau thành một cảnh sắc tuyệt mỹ, chưa kể khu rừng trúc nhân tạo xanh rì tô nét vẽ mỹ quan thần kì xinh đẹp, kiến trúc hình thái ngôi biệt thự theo kiểu Á – Âu kết hợp, ko đối chọi mà dung hòa thành một thể khối tao nhã, hệ thống an ninh phòng vệ nghiêm ngặt đến nỗi ko một con ruồi con muỗi nào qua lọt, vách tường ngôi nhà đc đặt làm chống âm siêu tốt...

....Rầm....

Từ trong ngôi nhà thiết kế cách âm bậc nhất lại có thể sơ sót vang ra một âm thanh thanh thúy như vậy cũng đủ biết người tạo ra âm thanh này nội công lợi hại nhường nào...

Cánh cửa cọt kẹt 2 tiếng khốc ko ra nước mắt lã lã tỏ vẻ đau đớn... từ phía cửa, bàn chân mạnh bạo tiến thẳng vào chiếc giường ngủ to rộng, êm ái, mà phía trên còn chưng bày một kiệt tác nghệ thuật đang say giấc...

Khuôn mặt xinh đẹp đen quánh như đêm 30, ánh mắt té lửa như muốn ăn thịt người... trên khóe môi thâm trầm giương một đường cong tà ác...

...Bốp...

_ Mau dậy cho ta

Nàng đưa chân mạnh bạo phi một cước, tiếng hét chói tai kèm theo sự chuyển động của phẩm vật từ trên giường bay vèo một đường xuống đất... Khuôn mặt đen đỏ cũng vì vậy mà thay đổi sắc hồng, chiếc miệng xinh xắn ha ha đắc ý cười thành tiếng...

_ Uy, tiểu dã miêu, em ko thể nhẹ nhàng gọi anh dậy như trước đây sao? – Vương Tử Phong lồm cồm từ mặt đất bò lại lên giường, mặt mày méo mó ko ngừng xoa cái lưng thương tâm...

_ Ngủ mơ – Là trước kia phải giả ngu trước mặt hần, hiện tại thân phận đã lộ, nàng một chút cũng ko cần giữ lễ nghi – Nếu bất mãn có thể cho ta ta tặc a

_ Em là ngủ mơ – hần nhại lại lời nàng, thuận tay kéo ngã tiểu dã miêu vào lòng hảo hảo trừng phạt

“A” một tiếng, nàng đã bị cấp lên giường, còn có bị hần chế trụ đè lên, tư thế thực ám muội...

_ Tại sao lại giả trang? – Hần nheo mắt bất mãn nhìn nàng, mái tóc rối xù, làn da nâu xấu xí, còn có bộ dáng lờn thoi thường ngày, bắt quá là đôi mắt này ko thể giấu diếm đi

_ Ta là làm tròn bốn phận của Tiết Khả Lâm a...ô.. – Lời vừa ra đã bị hần nuốt gọn, đôi môi rực cháy mạnh mẽ xâm lăng, 2 đầu lưỡi đỉnh hương như rượt bắt quấn lấy nhau chơi đùa, bao nhiêu khí lực đều bị tận ác ma này cướp sạch, đầu óc mờ mịt dần lí trí...

Đến khi cơ thể chỉ còn như cọng bún tàu, hần mới nhẹ rời đi, 2 má nàng nhiễm hồng nhu nhu như 2 quả đào chín đầy mỹ lực mời gọi nếm thử, hần cũng ko khách sáo mà cắn nhẹ trên đầu làm nàng rên lên tiếng...

_ Từ nay ko cho phép hóa trang nữa

_ Vì sao? – nàng thờ hồn hèn, nhieu mày nghi hoặc nhìn hấn

_ Anh thích trông con người thực của em – Hấn ôn nhu thủ thi vào tai nàng, còn ác ý cắn cắn, thổi nhẹ

Nơi miễn cảm bị trêu chọc mà cả người co lại, đôi má phấn hồng tăng thêm mấy độ sắc hồng... Nàng đẩy hấn ra, bộ mặt ủy khuất bất cần lời nói của hấn mà phản bát

_ Chán ghét, nhưng ta lại thích bộ dạng này

_ Là ko chịu ngoan ngoãn? – Hấn cười tà tà liếc nhìn nàng

_ Người muốn gì? Mau ngồi dậy, sắp đề chết ta – mùi nguy hiểm sộc lên mũi, nàng hồ nghi nhìn khuôn mặt tựa ma vương nham hiểm mà toàn thân bỗng chốc truyền đến một trận da gà, tóc gáy muốn dựng lên

_ Em cũng nên làm quen dần với việc này đi – hấn cười đến nguy hiểm nói khẽ, làm cho khuôn mặt vừa hạ hỏa phút chốc lại bùng lên đỏ gáy gáy

_ Người... chán ghét... a... người làm gì? – Vừa thấy hấn dịch thân người ngồi dậy, lồng ngực thở ra nhẹ nhõm chưa xong thì bị hấn một tay vác lên như bao tải, hướng nhà vệ sinh mà đạp cửa đi vào

_ Gọi tên anh – Hấn để nàng ngồi lên bệ rửa mặt, bắt nàng đối diện trực tiếp, trầm giọng ra lệnh

_ Uy? – Nàng ngoáy tai để xác định tai mình ko hỏng, hấn là bị cái gì mà tự nhiên lại...?

_ Nếu em ko muốn anh ném vào bồn tắm thì mau gọi tên anh – Hấn vẫn đều đều giọng, có chút nguy hiểm

_ Người... -Nhìn mặt hấn ko có vẻ gì là đang đùa bỡn a, gọi thì gọi, ta tru tréo tên nhà người, mau xuống địa ngục a – Vương Tử Phong

_ Tên

_ Vương Tử Phong

_ Bỏ họ anh... gọi tên

_ Tử Phong

_ Tên anh – giọng nói xuống đến tầng thấp nhất, còn có khí lạnh như hàn băng...

_ P...Phong

_ Tốt, từ nay chỉ đc gọi tên anh, rõ chưa?

_ Đc rồi, biết rồi, mau thả ta xuống – Nàng chán ghét đẩy hấn ra, trái tim có mấy phần đập loạn, cứ thế này ko khéo nàng thực trực tìm mất

_ Chưa đc

_ Uy, còn gì... A

...Ừm...

Một tiếng la thất thanh xé hết bầu ko khí ngột ngạt, da thịt truyền đến cảm giác ấm áp của nước nóng xâm nhập, toàn thân nàng chìm trong bồn tắm, lớp kem bôi giả da gặp xà phòng cũng theo đó mà tan sạch, lộ ra làn da trắng ngần mềm mại...

_ Sao người dám... – Nàng tức giận trừng trừng nhìn hấn

_ Từ nay nhớ ko đc cãi trang nữa, nếu ko tự thân anh sẽ tắm cho em – Hấn cười đến quỷ, khuôn mặt nham hiểm nheo lại nhìn chăm tiểu miêu đang giờ vuốt tứ giận

Thấy hấn nhìn mình đăm đăm, khuôn mặt cũng cứng lại cùng hơi thở khó khăn nặng nề kì lạ, hướng theo ánh mắt hấn nhìn xuống, lớp quần áo trên người ướt sũng mà bám chặt vào người, lộ ra đường cong đẹp mê hồn, chiếc áo lót màu đen càng thập phần tăng thêm sự quyến rũ...

_ Đáng ghét, mau ra ngoài – Nàng hét lên tức giận, tiện tay đem nước tạt thẳng vào hấn đập đi hỏa dục đang bùng lên trong hấn

Vương Tử Phong ủy khuất, vẻ mặt chịu thiệt cười sáng khoái rời đi...

_ Hôm nay anh thật may mắn a

Cánh cửa phòng tắm đóng lại, hấn còn nghe một tiếng la thất thanh đầy phẫn nộ của sủng vật mà ko kiềm nổi ngã xuống giường ôm bụng cười ngặt nghèo

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

_Tỷ tỷ à, đến bao giờ người mới mang Ngọc Bảo Sứ về a? – Mỹ Dung lười biếng nhắc nhở nàng

_Uy, ta biết, nhưng hiện tại ta rất bận rộn nha – nằm dài trên giường nệm cho bánh ngọt vào miệng, nàng gật gù về sự bận rộn của mình

_Người phải hay ko bận việc gì? Hiện tại đến nay đã hơn 3 tháng, chưa có nhiệm vụ nào lại kéo dài lâu đến vậy đi

Quả là ko phải bận chỉ nhiều việc nha, ngoài buổi sáng gọi hân ta dậy cực nhọc bằng một màn hỗn chiến và kết quả là nàng luôn thua thảm hại bằng một màn hôn đến hôn xiêu phách lạc, nhiều lúc nàng có tự hỏi liệu có phải hôn cũng nghiện?, còn có buổi tối trở thành gối ôm của hân, xét về mức độ vất vả cũng ko đến nỗi tệ... Mà có nàng ko còn trong bộ dạng Tiết Khả Lâm nên cư nhiên trở thành khách đặc biệt của Vương gia a, trên dưới mọi người đều rất quý nàng, trong lòng họ nàng cư nhiên đã định nàng là Vương phu nhân, trừ bỏ mẹ quản gia béo kia, ko biết à Lưu Phi Phi tiểu thư kia cho mẹ ăn bữa mê thuốc lú gì mà một hai trong lòng mẹ chỉ định tin rằng Phi Phi tiểu thư kia nhất định là Vương phu nhân tương lai, vì ko biết nàng là Tiết Khả Lâm, nên ít ra trước nàng cũng ko dám phi lễ, nhưng sau lưng lại ko ngừng chán ghét...

_Uy, tỷ tỷ... tỷ tỷ, người đâu?- Tiếng Mỹ Dung cắt ngang sự bận rộn suy nghĩ của nàng, lôi chính mình về hiện trạng tiếp tục tán gẫu cùng tiểu muội

_Là ta đã phát hiện tung tích Ngọc Bảo Sứ nha – Nàng lại liếc mắt về phía tủ sắt khóa mật mã hài lòng với phát hiện lớn lao của mình ==))

_Tại sao còn ko mau hành động?

_Là hân sử dụng tủ khóa sắt tiên tiến a, ta cũng là đang muốn tìm Mẫn Thanh chế tạo cho ta thiết bị mở khóa

_Có loại tủ sắt khuất phục đc Miêu Ly a? Hay người còn lý do khác lưu luyến đi – Mỹ Dung nghi hoặc nheo nheo hỏi nàng

_Đừng nói vậy, là loại tủ khóa cao cấp mới nhất đc đặt làm riêng, ta là bó tay thật sự - Nàng giật thót mình, vội vàng nhanh chóng phản bát kịch liệt

_Uy, ta chỉ đùa một chút, người ko cần kích động như vậy. Đc rồi, ta sẽ tìm Mẫn Thanh, lập tức bảo nàng chế tạo thiết bị mã hóa. Còn có... - Nàng trầm giọng lấp lửng giấu diếm một nỗi cảm xúc khó nói

_Chuyện gì cứ nói

_Ta nghĩ người ko quên nhưng vẫn muốn nhắc người, 2 tuần nữa là giỗ lão phụ thân...

_Àn, ta biết... Người đi làm việc của người đi – Ko khí một mạch trầm hân, nàng tắt tai nghe, ánh mắt mờ mịt dán lên trần nhà trắng tinh một mảng, mọi thứ trong phút chốc ngâm ngâm âm đạm hân, mỹ vị bánh ngọt cũng nhạt đi ko còn chút mùi vị...

Nàng ko quên, là ngày giỗ cha nàng, cứ mỗi năm đến ngày này, nỗi đau về ngày cha nàng mất cứ như chỉ mới hôm qua...

Đó là một ngày mưa...mưa rất lớn...

.....

.....

...

_Tiểu thư, tiểu thư... có điện thoại từ bệnh viện gọi đến... ngài...ngài chủ tịch...

Giọng bà giúp việc như một mũi tên lạnh buốt bắn thẳng vào trái tim nhỏ bé của nàng... Trong tiếng hét của các tiểu muội, nàng át đi sự run sợ trong lòng, bình tĩnh phản lệnh...

_Mau gọi xe đưa ta đến bệnh viện

Bệnh viện mang một mảng ko gian màu trắng, màu của sự chia ly, màu sắc ngộp đến ko thở nổi, nó bóp nghẹt hô hấp con người... Ở ngoài phòng chờ, cả bọn tiểu muội khóc thét âm ỉ, những người trong Vũ gia sắc nhạt nhợt, lòng thấp thỏm một nỗi đứng ngồi ko yên... Dãy chỉ ở phía góc tối căn phòng, một bóng dáng nhỏ bé ngồi lặng lẽ, về mặt thập phần bình tĩnh đến lạ, đôi mắt trong suốt nhìn về một điểm ko định, ko chút sắc cảm, cả người chỉ nhẹ

nhàng hô hấp đều đều... Hình ảnh đó khiến mọi người nhìn vào cảm thấy sợ

...cách...

Bác sĩ phẫu thuật trong chiếc áo màu xanh, một màu khác duy nhất với màu cái màu trắng ngợp ngạt này, ông lặng lẽ thở dài một tiếng, đôi mắt mệt mỏi sau nhiều giờ làm việc cực lực hít lại, lắc nhẹ đầu đau buồn...

_Chúng tôi đã cố gắng hết sức, người nhà hãy vào thăm ông ấy lần cuối...

Mọi người như quả bóng bị tích tụ lâu mà vỡ òa, bọn Mỹ Dung, Ngọc Anh, Vân Nhi, Phi Uyên, Mẫn Thanh một lượt khóc loạn chạy vào phòng cấp cứu ôm lấy cha nuôi đầy tôn kính, mọi người ai cũng vì cảnh cảm động đó mà sụt sùi nước mắt theo... ko khí nháo thành một tầng bông chợt tắt lặng, mọi người cảm thấy cả thân hình lạnh toát như bị quăng đến hầm băng, lũ tiểu muội tròn mắt ngậm miệng đưa mắt nhìn đại tỷ đang từng bước nhẹ nhàng bước vào, người nàng bao bọc trong luồng âm khí lạnh lẽo, ánh mắt sáng lấp lánh ko tia sợ hãi, khuôn mặt bình tĩnh đến dị thường, nàng ko nói ko rằng, nhưng ai có mặt tại đó cũng run lên kinh sợ, sự bình tĩnh ko một chút cảm xúc, giống như hiện tại mọi việc đã là điều dĩ nhiên hay mọi thứ ko hề tồn tại 2 chữ “sợ hãi”, chính nàng như vậy lại làm người khác sợ hơn, nàng chỉ đứng cạnh cha mình nhìn ngắm chuyên chú, nhìn thật lâu, thật say sưa, đôi mắt ánh lên những tia mạnh mẽ, hô hấp nhịp nhàng tĩnh lặng, cứ như vậy, nàng đứng nhìn Vũ Hàn Bá suốt mấy canh giờ liền, chỉ đến khi bác sĩ vào nhắc nhở nàng nên sớm chuẩn bị lo hậu sự, nàng gương mím cười nhẹ gật đầu rồi quay bước rời khỏi bệnh viện, cả đêm hôm đó ko ai thấy Vũ Thu Ly đâu cả, mọi người có đồn đoán đi tìm nàng nhưng vẫn là bất vô âm tín, cho đến sáng hôm sau lại kinh ngạc khi thấy nàng là người đầu tiên xuất hiện nơi tổ chức tang lễ, nàng ngồi ngay ngắn kế linh cửu, tay ôm bức ảnh Vũ Hàn Bá, gương mặt vẫn dửng dưng lạnh đến nao lòng... Đây là loại biểu hiện gì? Ko hề giống với một đứa trẻ 12 tuổi cùng lứa... thà nàng khóc nháo lên như bọn Mỹ Dung, nàng thà đau khổ, như vậy mọi người sẽ cảm thấy an lòng hơn trước vẻ lạnh lùng kia...

Sau tang lễ, vẫn là một bộ dáng pho tượng ko độ ấm, nàng kiên cường thay cha tiếp tục bảo bọc các muội muội, cho đến sau tang lễ 3 ngày, nàng bị tên chú ruột Vũ Hàn Sương tước đoạt tất cả, các tiểu muội ôm nhau khóc nức nở, nàng tay nắm thành quyền, hướng đôi mắt tựa khỏi băng tảng nhìn ngời nhà cùng lần lượt đi vật của cha ra đi, cho đến khi bảo vật cuối cùng “Ngọc Bảo sứ” bị đầu giá... mọi người lại thêm một màn kinh thiên... trên đôi má phớt hồng nộn phấn xinh đẹp ướt dài một dòng lệ nóng...

Đó cũng là lần cuối cùng người ta trông thấy các nàng...

.....

.....

...

...Rầm...

Một tiếng xô cửa mạnh bạo đánh gãy hồi ức đau buồn, lời nàng trở về hiện tại, đôi mắt ẩm ướt còn lờ lờ nhòa tia đau đớn, nàng chậm rãi lấy lại cân bằng trạng thái hướng nguyên nhân cửa kia mà nhìn đến thì thấy Lưu Phi Phi đang một thân như bà thêm già đi bất gian chồng, mũi tựa mũi trâu phì phì thở dốc, khuôn mặt ko khác lão thiên lôi bao nhiêu nếu ko muốn đem nói kia có phải ái nữ của Lôi tiên sinh (ý nói pà Phi Phi là con gái Thiên Lôi áh)... Nhưng ko phải chứ, cái Lưu Phi Phi tiểu thư kia chết linh lắm a, mới vừa rồi là nàng cùng tiểu muội tán gẫu có nghĩ đến cô ta liền xuất hiện...[/SIZE]

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15

Thấy Vũ Thu Ly bộ dạng ngu ngốc ngồi trên giường Vương Tử Phong mà cô ko khỏi ghen ghét, trước là tiện nhân Tiết Khả Lâm xấu xí cô đã ko cam, vừa nghe ả từ chức về quê, cô còn chưa kịp đốt pháo ăn mừng thì lại nhận đc tin của mẹ quản gia, Vương Tử Phong mang tình nhân về nhà nuôi giữ khiến cô hận thiếu chút thổ huyết, hôm nay quyết định canh lúc Tử Phong đến công ty giải quyết công việc liền chạy đến đây xử trí ả đàn bà tình nhân chuyên đi dụ dỗ đàn ông của người khác. Vừa đến đã nhìn thấy Thu Ly nghiêm nhiên tại tầng riêng của Tử Phong mà tiện nghi, thêm phần nàng phi thường xinh đẹp lại càng khiến Lưu Phi Phi thập phần chán ghét quyết ko thể bỏ qua

Mất trông thấy Lưu Phi Phi một thân hùng hổ hướng nàng đến, phía sau còn có con chó béo quản gia đang phe phẩy chạy theo *** chủ, chỉ thấy Thu Ly nàng lười biếng ngáp dài một cái, hành động này làm Lưu Phi Phi giận đến tím tái mặt hết lớn “Tiện nhân vô sĩ” liền vung tay thường nàng bạt tay. Nháy mắt một cái, bàn tay hiểm ác của Phi Phi quơ giữa ko trung rơi thẳng xuống mặt... giường, khiến cô loạng choạng mắt đã ngã chúi, Thu Ly một thân nhanh nhẹn phút chốc né tránh dễ dàng càng khiến Phi Phi tức lộn ruột...

_Tiện nhân ko biết xấu hổ, còn dám né – Phi Phi tức đến cứng người, mặt gất gao đỏ, hung hăng chỉ tay về phía Thu Ly quát tháo

_Ta vì sao ko né, người tưởng nào ta giống người làm từ khối đậu hũ thối mà đem mặt cho người đánh chác – Khuôn mặt là tài sản vô giá của một người mẫu a, mà với người mẫu chuyên nghiệp như nàng thì quả là “hồng nhan... bạc tỷ” – ...mà nha, ta làm gì phải hổ thẹn, người đừng bừa bãi ai ai cũng là đồng lứa tiện nhân với người như vậy nga – Nàng trước là Tiết Khả Lâm còn ko dám lên tiếng phản bác, nay nàng và Phi Phi ko có can hệ, còn lâu mới

chịu để nàng ta khi dễ

_Người... người, người ko biết xấu hổ, dám câu dẫn đàn ông của người khác còn ko dám nhận, đề tiện – Phi Phi tức nghẹn họng bởi miệng lưỡi siêu lợi hại của Vũ Thu Ly

_Đàn ông của người khác? Là người đang nói đến Vương Tử Phong là của người a? – Nàng nheo mắt hỏi lại, giọng pha phần giễu cợt, nhưng đáy lòng âm ỉ một cỗ khó chịu

_Đúng vậy, Lưu Phi Phi tiểu thư sớm hay muộn cũng là nữ chủ nhân nơi này, Vương phu nhân – Mụ quản gia phía sau cũng chó dợ hơi chủ mà liềm mạng cong móng lên tiếng

Nghe được câu nói của mụ quản gia, tâm tình ko tốt của Phi Phi cũng tan đi phần nửa, đúng là ai trong Vương gia trang này cũng công nhận nàng, chỉ là mấy á yêu ma này bỏ bùa Vương Phong của cô nên mới có cơ sự này...

Ngược lại với vẻ đắc ý của Phi Phi, lửa giận ko biết từ đâu lan tràn như rừng khô gặp lửa, vằn trắng cao cao xinh đẹp xuất hiện mấy phần hắc tuyến... Thu Ly nàng nhếch khóe môi yêu mị nhìn về 2 chủ chó đang vênh đuôi dương dương tự đắc

_Là khi nào Vương Tử Phong lại trở thành người đàn ông của Lưu tiểu thư? Nếu trí nhớ ta ko kém thì ta nhớ là người bị Vương Tử Phong đuổi như xua tà, còn cấm ko được lui tới gia trang? – Nàng nói, ánh mắt sắc bén liếc qua mụ quản gia đang trắng bệch khuôn mặt

_Ta...ta... – Lưu Phi Phi thẹn đến tím người – Nhưng... là vì sao người biết?

_Ách... là... là Tử Phong nói cho ta, hẳn nói có cô á họ Lưu nào đó dai như mực, lì như trâu mà mặt dày như thót chặt thịt heo cứ đến quấy rầy hẳn khiến hẳn nhức đầu ko yên

_Người...

_Mà nha, các người cũng nên thức thời một chút, Lưu tiểu thư, ta hỏi người, đến nửa bước Vương trang người còn ko được bước vào, còn ta ngày đêm bên cạnh Tử Phong, hẳn là có bao nhiêu cộng lông trên người ta đều nắm rõ, dựa vào điểm gì người dám tuyên cáo là Vương phu nhân tương lai? Ta thấy cái ghế Vương phu nhân sớm đã được ta báo danh a – Lời ngọc vừa phun khỏi miệng, nàng có chút chính mình giật mình, Vương phu nhân? Là đến chết nàng cũng chưa từng nghĩ qua, nhưng nghe ra cũng ko cảm thấy chán ghét mà còn có phần hứng thú. Nhưng mặc kệ thế nào, trước là phải chỉnh á tiểu thư đồng đánh kia một bài học thật xứng

_Người... – Trông ra Phi Phi gần ới hết huyết trong người ra – Người là nói dối, tiện nhân vô liêm sỉ, đồ hồ ly – nàng ta thẹn quá hóa giận, ko xem xét bộ dạng tiểu thư hiền thực chính mình mà hướng Thu Ly như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt

_Ko sai

Từ phía sau vang lên một giọng trầm bổng nam tính... ko gian như đông cứng lại, mọi hoạt động đều đình chỉ, mụ quản gia hít một hơi khí lạnh rét run người, hẳn một thân cao ngạo tiêu sái đứng tựa ở cửa mà mị mím cười... hẳn là đang quan sát sùng vật từ máy tính cá nhân, phát hiện Lưu Phi Phi chạy đến tìm nàng nào loạn lên tức giận bỏ dở công việc chạy về, bắt quả hẳn thừa biết Lưu Phi Phi là ko phải là đối thủ của nàng, càng ko ngờ sớm biết miệng lưỡi nàng ko phải thường, nay được tận mắt chứng kiến quả thật lợi hại hơn người...

Hắn về đến Vương trang từ lâu nhưng lại hứng thú đứng ở ngoài xem kịch hay, tận tai nghe nàng muốn tự cấp mình làm Vương phu nhân, ko phải là nể nàng mặt dày đi, mà ngược lại còn có thấy vui trong lòng, bao nhiêu bức dọc một phút tan thành khói, bước tiêu sái về phía nàng, thuận tay ôm lấy chiếc eo nhỏ, cúi người hôn nhẹ lên môi đào ngon lành kia một cái ngọt ngào...

_Vương phu nhân, chủ nhân Vương trang này sớm đã được định ko ai khác chính là Ly Ly bảo bối của ta

_Phong – Nhìn cái bộ mặt đen như bùn của Phi Phi mà thật hả hê, mặc kệ vì sao đột nhiên hắn lại trở về, xét theo hiện tại thì nàng là người thắng thế nha, ko biết thừa thắng xông lên thì thật có lỗi với bản thân a... Nàng cũng phối hợp, tựa người vào hắn nũng nịu, giường đôi mát lạnh đầy ắp khuất chớp chớp, khẽ vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc đầy nam tính oa oa nức nở... – Phong, sao lại trễ như vậy? người ta là ở nhà bị khi dễ... ô...ô

_Ngoan, là anh ko tốt khiến em chịu ủy khuất – ôn nhu lau đi nước mắt trên bờ má hồng xinh đẹp, hắn dịu dàng dỗ dành nàng như tiểu oa nhi, thấy bảo bối nũng nịu đáng iu, thật khiến người ta ko thể ko hảo thương yêu, muốn chiều chuộng, sủng đến trời, hẳn thật mong nàng có thể như thế này về sau càng tốt a

_Vương... vương huynh, huynh là bị á bỏ ma chú rồi – Chứng kiến một màn thân ái ái mà hỏa diễm từ Phi Phi bốc ra đủ thiêu rụi cả viên trang

Từ Phong lạnh lùng chiếu tầm nhìn về phía Phi Phi, ánh mắt đầy giận dữ...

_Lưu Phi Phi, ta đã 2 lần đuổi cô ra khỏi Vương trang, còn ko biết xấu hổ đến đây làm loạn, có phải hay ko muốn khiêu khích tính nhẫn nại của tôi? – hẳn một mặt lãnh diễm lạnh lùng từng câu vô tình, cô ta là quá mặt dày, đã vậy anh ko cần khách sáo nữa

_Vương Tử Phong, anh dám đối xử với tôi như vậy? Tôi trước hay sau cũng là hôn thê ngôn chính, á đàn bà lăng lợ kia với anh ko xứng – Phi Phi nước mắt ngắn dài, hốc mắt đỏ hoe nghiêng răng chỉ nàng là hết

_Hôn thê? Hôn ước đó đã sớm được Lưu Bá Bá cùng ta giải trừ – Từ Phong hừ lạnh, nhàm chán tốt bụng nhắc nhở á

_Em ko công nhận, em...

_Cô còn ko mau rời khỏi đây, ngoan cố đừng trách ta ko trọng nghĩa – Hấn đánh gãy lời cô ả, đem sắc khí âm lãnh dọa người đến ngất ko khách khí đuổi người – Cô có... bà quản gia...

Mụ quản gia một bên từ nãy đến giờ mồ hôi mẹ mồ hôi con thiếu điều còn thiếu ông bà cụ cố chưa kéo nhau ra hết, mặt trắng như khối đậu hũ tươi nổi mốc xanh... Vừa nghe đc hấn chiếu cố đến liền giật bắn người run như điện giật, răng môi giống như bị bôi sáp cứng đơ, thiếu chút nữa nuốt cả lưỡi, lắp bắp...

_Ngài... ngài chủ tịch...có...có gì cần dặn?

_Tiền Lưu tiểu thư... – Hấn cố kéo dài thanh âm, giọng ko nặng ko nhẹ nhưng mang độ sát thương lớn làm tim người khác có thể đình chỉ hoạt động mà chết ngay tức khắc – Sau đó thu dọn đồ đạc rời khỏi Vương trang

_Ngài chủ tịch... Cầu xin ngài vì tôi đã tận lực hầu hạ Vương trang này gần hết cuộc đời mà lưu tình tha thứ lần này – Mụ lập tức mềm nhũn người, quỳ rạp mà nức nở van xin...

_Ta đã là cho bà cơ hội, nhưng người là coi thường lời ta, mau cút đi – Hấn lãnh đạm ko lưu tình đuổi thẳng ko thèm để nửa mắt đến mụ đang khóc đến thê thảm van cầu

_Loạn... là ai dám cả gan đuổi người của ta?

Từ ngoài cửa truyền đến chất giọng cao vút đầy uy nghiêm, Lưu Phi Phi cùng mụ quản gia vừa nhìn thấy nhân vật chủ nhân giọng nói liền như bắt đc vàng, thái độ thay đổi 180o vui mừng đến độ chỉ thiếu điều đốt pháo ăn mừng...

_Xuyên bá mẫu

_Phu nhân

Một phụ nữ dáng vẻ cao sang độ chừng đã ngoài 30, nhưng dáng người vẫn lộ rõ những đường nét đặc sắc, nhan sắc ko hề bị thời gian bào mòn, dù có thể thấy thời còn trẻ bà là một đại mỹ nhân thế nào, nhất là ánh mắt sắc bén khiến người ta phải khiếp sợ, toàn cơ thể toát hết bao nhiêu uy quyền...

_Ngloan, có gì ủy khuất nói bá mẫu nghe, bá mẫu sẽ thay con giành lại công đạo – Xuyên Mã Tâm xoa xoa Lưu Phi Phi ôn nhu dỗ dành

Lưu Phi Phi ghé tai Xuyên Mã tâm thì thầm gì đó, chỉ biết sắc mặt Xuyên Mã Tâm ngày càng đen lại, mi tâm càng ngày càng thít chặt vào nhau mạnh mẽ... Lưu Phi Phi liếc nàng ngạo nghễ, khóe môi đắc ý tia cười

_Á tiện nhân!!! Hồ ly cái nhà ngươi to gan đến Vương gia trang làm loạn, còn dám dụ dỗ tiểu Vương nhà ta

_Này bà già, bà nghĩ mình là ai mà muốn mắng là mắng người như vậy? – Thật quá đáng mà, sáng nay phải hay ko là nàng bước chân trái khỏi giường mà xui xẻo cứ bị người khác lôi ra làm bao tải **** mắng như vậy a

_Vô lễ, người có biết đây là Xuyên Mã Tâm phu nhân, là mẫu thân Vương Tử Phong huynh, chủ nhân nơi này – Lưu Phi Phi phồng mang trợn má héch mặt cao ngạo lên tiếng thay người

Vương Tử Phong một bên mặt đã đen thur Bao Công, nhủ mày kiêu khinh thường xem kẻ hững người tung, chiếc mũi cao thanh thoát hừ lạnh mấy cái chán ghét...

_Lưu Phi Phi, cô nghĩ mình là ai mà ngang nhiên tại đây lên tiếng? chuyện nhà tôi đến lượt người ngoài như cô quản hay sao?

Nghe giọng lạnh như băng tăng, Phi Phi mặt xanh mày trắng nuốt khan mấy ngụm khí lạnh lui về sau Xuyên Mã Tâm như một lá chắn an toàn... Mã Tâm liếc mắt đánh giá Thu Ly... “Dáng vẻ trông ra cũng xinh đẹp, nhưng về gia thế thì làm sao sánh đc Lưu gia, con trai ta nhất định là bị ả cho uống bùa chứ”...

Xuyên Mã Tâm cùng mẹ Lưu Phi Phi trước vốn là bạn đồng học thân thiết như tỷ muội, sau lại cùng lấy chồng 2 người cũng là bạn thân, cả 4 người đồng học đại học là một trang đc mọi người bàn tán xôn xao bởi cả bọn đều hết thảy tài sắc lẫn gia thế đều vẹn toàn... Sau khi Xuyên Mã tâm cùng Du Mỹ Mỹ – mẫu thân Phi Phi cùng lượt sinh hạ 2 tiểu oa nhi một trai một gái, liền vui sướng mà kết thành thông gia, trong lòng bà, Lưu Phi Phi đều đã đc ấn định là con dâu nhà họ Vương, dù là hôn ước kia đã đc giải trừ... Còn có hiện tại bà và Tử Phong lại...

_Con sao có thể nói như vậy? Lưu Phi Phi là con dâu tương lai của họ Vương ta, kia ả tiện nhân đó mới là người ngoài...

_Mẹ, bà còn có quyền lên tiếng tại Vương trang này sao? Việc ta lấy ai làm vợ thiết cũng ko cần đến lượt bà phải quản – Hấn liếc mắt lạnh lùng hướng mẫu thân, khuôn mặt băng kiến tức giận, lồng ngực một hồi hô hấp dồn dập như thể quả bóng tích khí sắp nổ tung...

_Vương huynh, sao huynh có thể vô lễ như vậy với mẹ mình?... – Lưu Phi Phi lời còn chưa phun hết ra liền ngậm lại nuốt thẳng xuống bụng khi bắt phải ánh mắt tựa ma quỷ của Vương Tử Phong...

_Đồ bất hiếu, người dám ăn nói như vậy với ta? Ta dù sao vẫn là người đẻ ra cái tiểu tử bất hiếu nhà ngươi – Xuyên Mã Tầm mặt thoáng một khắc trở nên trắng ko còn hột máu

_Trong lòng ta bà đã chết từ ngày đó, bà đã bước khỏi cửa Vương gia, còn tư cách gì đến đây giảng đạo lý? Tất cả mau rút hết cho ta... ko tiền – Từ Phong lạnh lùng thờ dài ko khách khí đuổi hết ra ngoài

_Ngươi... – Mã Tầm vừa đến liền bị con trai ko lưu tình đuổi đi tức đến thổ huyết... dù sao chính bà cũng là làm việc có lỗi, ko thể chối bỏ, chỉ biết mắt tròn to nhìn bọn hán trên trời rồi quay lưng bỏ đi... Trước là thoáng qua việc con trai dẫn tình nhân về nhà, bà liền tức giận đến xem thì thấy Phi Phi, tiểu con dâu tương lai bị chọc đến tím mặt, ko ngờ chính mình cũng ko giữ nổi đờ mặt...

Căn phòng lại trả về nguyên trạng thái yên lặng, hán một mồi ngồi xuống giường, khuôn mặt có phần đau khổ cúi gằm...

_Này, ngươi ko sao chứ? – Là lần đầu tiên nàng trông thấy biểu tình này của hán, hán luôn một vẻ bá đạo, cao ngạo quyền uy khiến ai cũng phải sợ, là trước giờ chưa từng thấy hán đau khổ

_Uy..., ngươi làm... – bỗng một cổ lực lưỡng thít chặt eo nàng khiến nàng trở tay ko kịp đã bị hán ngồi trên giường ôm lấy

_Yên, ngoan, một chút thôi – Hán tựa đầu vào người nàng thấp giọng khàn khàn, bộ dạng giống như tiểu oa nhi làm nũng, đôi mắt sâu đen man mác tia buồn khó nói

_Ngươi... là có chuyện sao...? – Nàng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ để mặc hán ôm, lòng có điểm thương xót

_Trong tang lễ của cha anh, bà ta nắm tay gã đàn ông khác đến quỳ trước linh cữu cha, là chồng bà ta chết, nhưng nghiêm nhiên nửa điểm ko có đau khổ... Sau đó bà cùng tình nhân bỏ đi, vứt anh lại cho gia gia nuôi dạy...

Giọng nói ngày càng nhỏ, có chút lạc đi, chua chua xót xót... Nàng thấy lòng mình có chút nhói đau... Thì ra hán cũng là có quá khứ đau buồn như vậy... Đáng thương a... đáng thương... thật đáng... Hừm?...

_Đáng ghét, Từ Phong, mau bỏ ma chương ngươi ra – Đang hoài niệm thương cảm cho hán, cảm giác thân thể đột nhiên nóng lên, liền cúi xuống đã thấy khuôn mặt ma vương cười quỷ dị, ma chương hư đồn bắt đầu ko yên mà nghịch ngợm

_Bà xã à? Còn gì phải xấu hổ như vậy? Ko phải trên người anh có bao nhiêu cọng lông đều đã đc em nắm hết sao?, như vậy rất ko công bằng nhak, anh cũng muốn xem trên người em là có hết bao nhiêu cọng lông a – Từ Phong vẻ mặt ủy khuất, ánh ma mãnh chăm chăm nhìn nàng đang chuyển thái sắc độ từ hồng sang đỏ gay gắt mà hào thích thú

_Hàm hồ, ta thú ngươi lúc nào? Còn ko mau buông ra, đại sắc lang nhà ngươi...

Hán là làm sao có thể như vậy mau chóng khôi phục? một phút... à ko... 29.99 giây trước là nàng còn đang một lòng cảm thông cùng hán đau buồn, còn thiết nghĩ hán thật đáng thương hề hề... Hiện tại có đánh chết nàng cũng ko cho phép nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Hỗn đản... – Nàng thờ hồng học tức giận

_Uy, đừng như vậy, em tức giận càng thêm xinh đẹp nha, ngoan, bỏ cái đó ra đi, thử lại... – Hán trầm giọng cười dịu dàng dụ dỗ

_Đừng hồng – hờn dỗi

_Ng ngoan, một lần nữa thôi – ôn nhu, sủng nịch

_Nằm mơ, ta chịu hết nổi rồi – kiên quyết

_Bảo bối ngoan, chịu khó một chút... – Dễ dàng

_....

(Mèo: =)) Nãy giờ các bạn nhà ta nghĩ gì???... Ai có óc tưởng tượng bay cao thì để nó bay luôn đi nhá... =)))

_Hồn đàn nhà người, bắt ta thử đến khi nào? Từ này đến giờ đã coi bỏ, mặc vào đã hơn 30 bộ, ta ko phải búp bê thử quần áo cho người xem a. Một chết ta... – Nàng hờn trách, mày liễu kịch liệt đấu nhau, nộ khí ngùn ngụt hướng hấn bắn phá

Nhìn khuôn mặt ủy ủy khuất khuất khiến hấn ko thể cầm lòng mà ôn nhu đem vào lòng yêu thương

_Thực xin lỗi, ko bắt em thử đồ nữa, trước chúng ta đi ăn cơm, sau lại tiếp tục – Thật tâm hăm lại muốn tiếp tục xem nàng thử hết toàn bộ áo quần hấn chọn, bất cứ cái nào nàng mặc vào cũng bày hết bao nhiêu cái đẹp tiềm ẩn làm hấn ngây ngốc

_Hừ, ko cần – Nàng ko thèm, liếc hấn 1 cái dài, chu chu chiếc miệng nhỏ nũng nịu

Bộ dạng tiểu hồng mao bướng bỉnh ngoan ngoan trong lòng hấn thật muốn cười to, cúi người hôn lên cái miệng nhỏ dụ hoặc kia một cái thật ngọt, tay vuốt ve, mơn mê sủng vật, hấn háo hức quay sang nữ nhân viên bán hàng này giờ hôn siêu phách lạc trước 2 vị khách đẹp lung linh như siêu mẫu đến quên trời đất– Gói toàn bộ số quần áo này giờ cô ấy thử qua – Rút tấm thẻ hoàng kim sáng lấp, chói lọi... mắt thấy tiền đến, các nàng lập tức hoàn hồn liền nháy mắt đã đóng gói xong 30 bộ quần áo, vẻ mặt tươi rói, miệng cười thiếu chút đụng đến mang tai, gặp người lia lịa nhiệt tình tiền kim quý và ngọc nữ rời đi, miệng ko ngừng hảo ý “lần sau mời lại ghé”

.....

.....

...

_A, buồn chán chết ta – Nàng lười biếng vươn vai nằm trên giường. Cả buổi sáng đều bị tên ác ma hồn đàn kia lôi đi, cái gì mất nàng chạm qua cũng đều bị đem đóng gói mang về, mặc nàng hết ẩm hết ỉ, khóc ko ra nước mắt, hấn cứ vui vẻ rút chiếc thẻ vàng xinh xắn khi thể quẹt vào máy thanh toán. Nếu ko phải công ty đột nhiên có việc gấp triệu hấn về xử lý gấp chắc cả trung tâm mua sắm hôm nay sẽ đốt pháo ăn mừng vì tất cả hàng hóa đều dc hấn mua sạch. Hiện tại có đánh chết nàng cũng ko đi mua sắm cùng hấn nữa...

_Tỷ, dạo này thật béo tốt nha, chỉ có bọn ta hao tâm tốn sức a – Mỹ Dung chóng cằm nhàm chán cáo trạng với nàng

_Ta đúng là muốn nổi mốc đây nha, người ngồi một chỗ ko phải cũng rất béo lên sao? – Nàng ko phục biểu mô phỏng

_Tại người bỏ việc nha, cả phi vụ Tiểu Ly Miêu cũng vứt xó, là ngân khố của hội giảm sút đi nhiều nga

“Quả là lâu rồi Tiểu Miêu Ly ko hoạt động gì, lâu như vậy phải hay ko mọi người quên cả ta rồi...”- nàng xoa cằm ngẫm nghĩ

_Uy, cũng phải, có lẽ ta nên hoạt động gân cốt một chút, ở đây ko khéo ta thành heo mất

_A, phải thế chứ, đơn đặt hàng là sắp đề chết bọn ta a...

_Ít lời, là những gia trang nào phải trộm? – Nàng nhíu mày, nhay nhay lỗ tai, phiên toái cần nhân

_Uy, thật chán chết người- Mỹ DUNG lướt qua mục danh sách dài – Tổng tài tập đoàn Phùng thị muốn trộm Long Bài Kim Xích thời Lý ở Hạ gia trang, ông chủ họ Sang trả giá rất cao cho Ngọc Phi Lam thúy thời Minh tại gia trang họ Phúc, lão bản họ Nguyễn trả mọi giá cho bảo vật Chén Ngọc ngũ sắc của Lưu gia trang, Du Sinh Mã muốn ta trộm...

_Khoan đã – Nàng khựng lại, đánh gãy lời Mỹ Dung đang thao thao bất tuyệt, tại nàng phải hay ko nghe nhầm – Người vừa nói Lưu gia Trang? Phải hay ko Lưu gia nhà họ có một nữ nhi?

_Tỷ, người từ đâu có thông tin mau lẹ như vậy?

_Ít lời, cái tiểu nữ kia có phải tên Phi Phi

_Tỷ, người là lợi hại, quả tiểu nữ họ Lưu tên Phi Phi a – Mỹ Dung kinh ngạc tròn mắt

_Hắc...hahahahaha, duyên số, thực đúng là duyên số... – Nàng bật cười ko ngớt, lấy tay quẹt khóe mắt đọng nước do cười to, khuôn mặt thoáng một cái lộ ra nét mặt gian xảo, khóe môi gợn lên đường cong quý dị – Rain... đêm nay hành động tại Lưu gia trang...

_Ân... đã rồi... – Mỹ Dung tai nghe truyền đến âm thanh tà ma của sư tỷ liền một trận rùng mình, óc ác khắp người run bần bật, nuốt khan ngậm nước bọt âm thầm thương cảm... “Phải hay ko tiểu thư họ Lưu kia đắc tội với sư tỷ a... thật đáng thương”

.....

.....

...

_Vương Tử Phong, người thật chậm chạp a, nhanh lên một chút – Nàng vận bộ váy dạ tiệc ko tay màu lam kín cổ, tà váy mềm mại chấm gót cùng mái tóc đen xõa bay nhẹ nhàng làm nền cho làn da ngọc ngà càng thêm nổi bật, chạy xồng xộc vào phòng ko ngừng hỏi thúc Tử Phong

Vương Tử Phong nhủ mày cười khò, đây ko phải là câu đố nam nhân nói sao? Hắn thực ko hiểu nổi, rõ ràng hôm qua hắn còn làm mọi cách, nói hết lời thiếu chút nuốt cả lưỡi nhưng vẫn là nàng kiên quyết nói “Một bước ta cũng ko vào cái động hồ ly họ Lư đó”, vậy mà hiện tại lại háo hức ko yên, phải hay ko là đang có âm mưu gì? Nhưng nhìn vẻ mặt như tiểu oa nhi đc cha mẹ dắt đi khu vui chơi, miệng cười đến sáng lạn mà mọi nghi hoặc trong lòng hắn một chốc tan theo khói

Được rồi, chúng ta đi – Lợi dụng ăn đậu hủ một chút, hôn chụt lên phiếm môi đào thom, hắn mỉm cười ôm lấy mèo nhỏ hướng xuống xe đang chờ rồi đi...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Lư gia trang rộng lớn sáng rực ánh đèn một mảng như ban ngày, khách mời ra vào tấp nập, phục vụ lễ tiệc trên dưới chân chạy ko ngừng nghỉ, bề thế hào nhoáng buổi tiệc đã nói hết bao nhiêu sự giàu có, uy quyền của chủ nhân buổi tiệc...

Lư Phi Phi từ xa nhìn thấy xe của Vương Tử Phong liền 1 thân vẩy đỏ lưng trần, xé thân lộ ra đôi chân dài trắng nõn mê mị ra đón tận nơi. Hắn một thân tây phục màu khói đc cất may riêng khéo léo ôm từng đường cong hoàn hảo, khí chất đế vương oai vệ thâu hết mọi ánh mắt khách khứa, đồng thời một lúc hạ gục trái tim tất cả các nữ nhân tại viên trang

Lư Phi Phi trừng mắt liếc sắc như sao đầy cảnh cáo về phía các nữ nhân đang ko ngừng phóng điện về phía Vương Tử Phong, yếu điệu quay sang cười đến rạng rỡ, ôm lấy cánh tay hắn, cố ý đem bộ ngực đầy đặn đụng chạm vào dự hoặc, toàn thân như ko xương mà dán vào người hắn nũng nịu

Phong ca, sao bây giờ mới đến? Người ta đợi huynh mãi

Từ Phong chán ghét nhếch môi cười ngạo làm các tiểu thư khuê các gần đó hồn xiêu phách lạc, chỉ thiếu còn moi tìm ra đem dâng lên hắn. Hắn chậm rãi rút tay ra khỏi Lư Phi Phi, tiêu sái bước đến cửa sau xe, cúi người ân cần, lịch thiệp mở cửa... Hành động tao nhã của hắn khơi ko biết bao nhiêu tò mò cùng ghen tỵ của mọi người, nhưng hiện tại vẫn ko thấy nhân vật trọng đại nào mà đc tổng tài Vương thị cao cao tại thượng đích thân mở cửa bước ra...

Vừa đến nơi đã thấy một màn chào đón thân thân mật mật đến buồn nôn... Thật đáng giận. Nàng khoanh tay bướng bỉnh ngồi yên ko thèm động

Bảo bối, em lại sao vậy? – Ko phải mới lúc nãy cò rất mong đợi đến Lư gia sao? hiện tại vì cái gì mà giận dỗi như vậy?

Nàng liếc xéo hắn một cái, thờ ơ ko thèm để ý – Người đi mà lo cái tiểu thư họ Lư kia, ta tự nhiên ko muốn tham dự nữa

Thì ra là em ăn dấm chua – hắn phì cười, trong lòng một bụng hoan hỉ

Ai thèm ăn dấm nhà người, ta là ko có – Nàng thẹn đỏ mặt hướng hắn hét lớn

Đc, là em ko có ăn dấm, hiện tại có thể rộng lòng từ bi cùng anh vào dự tiệc ko? – Hắn cười sùng nịnh hướng nàng đưa tay chờ đợi

Ko đi nữa – nàng hờn dỗi quay mặt đi ko để ý đến hắn

Bộ dạng ăn ghen của nàng đáng yêu thực ko chịu nổi, hắn hiện tại cũng muốn lập tức lên xe phóng về Vương gia mà đem nàng yêu thương, nhưng cũng chỉ thể nghĩ...

Nếu em ko muốn đi... anh ko ngại bế em đi nha

Từ lúc hành nghề đạo tặc, ko biết bao nhiêu lời đe dọa, cảnh cáo của cảnh sát là đối nàng ko xi nhê, nhưng hiện tại, lời nói thốt từ miệng hắn nhẹ như gió thoảng lại vào tai nàng nặng nghìn cân. Nàng trừng trừng mắt liếc thấy vẻ mặt ác ma gian xảo của hắn đánh cảm rằng một bụng tức tối ko cam tâm mà đưa tay để hắn diu xuống xe...

Từ trong chiếc xe thể thao sang trọng đắt tiền, một thân nữ tựa tiên giáng trần bước xuống khiến mọi người nhìn đến đều phải nín thở, cả ko gian nhộn nhịp, ồn ào bỗng chốc trở nên yên lặng trước sự xuất hiện của cặp đôi trai tài gái sắc... Hắn tựa đế vương quyền uy đang cùng hoàng hậu xinh đẹp, yêu kiều mỹ lệ sóng bước vào khiến buổi tiệc thêm bùng sáng...

Cô...sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô đến đây? – Lư Phi Phi vừa trông thấy nàng liền một cổ tức giận đến tím mặt, về yếu điệu thực nữ đoan trang liền tiêu tan, thô lỗ chỉ tay về phía nàng hét lớn

Cô... – Từ Phong tức giận, mặt đen vài mảng hắc tuyến, thanh mày chặt chẽ đánh nhau. Thật ko nghĩ tới trước mặt nhiều người cô ta dám ko nể mặt

mà phi lễ như vậy

_ Phi Phi ko đc thất lễ – Từ phía sau truyền đến thanh âm khàn khàn đầy uy nghiêm, phá vỡ ko khí dày đặc ngột ngạt

_ Gia...gia

_ Lão gia gia, đã lâu ko gặp – Hần lịch sự mỉm cười hướng gia gia Luru Phi Phi lễ nghi chào hỏi

_ Vương Từ Phong, đã lâu ko gặp người, thật ko ngờ đã thật trưởng thành – Lão gia gia tóc hoa râm, bộ râu dài gọn gàng, dáng người bệ vệ, những vết tích thời gian cũng ko thể hạ đc khí thái uy nghi của người. Ông liếc sang cháu gái ko biết lễ nghi cau mày – Từ Phong, Luru Phi Phi thất lễ với người, mong người đừng để trong lòng, ta thay mặt nó cáo lỗi với người

_ Gia gia, đừng khách sáo, ta thực ko để trong lòng

_ Từ Phong, đã lâu ko gặp người nha, càng lớn thực càng đẹp trai a

Một giọng nói trong trẻo chen vào, vị nữ nhân xinh đẹp cùng phu quân bước đến vui vẻ hướng hẳn chào hỏi

_ Luru bá bá, Luru Phu nhân, đã lâu ko gặp

Hắn rất cảm tình Luru bá cùng Luru phu nhân, 2 người sống phóng khoáng, từ nhỏ đã xem hẳn như người trong nhà, còn có ko nê hà hôn ước kia, hảo thoải mái giải trừ cho hẳn

_Ồ!!! Cô gái xinh đẹp này là... – Luru phu nhân hào sảng hướng nàng mỉm cười

_Chỉ là con trai ta thiếu bạn nhảy nên cần một người đi cùng thôi, ko nên bận tâm – Lại một âm thanh cắt ngang cuộc trò chuyện, nhưng mà có chút quen đi

_ Xuyên bá mẫu – Luru Phi Phi như mở cờ trong bụng, khuôn mặt hắc ám nháy mắt đã sáng bừng, miệng cười đến sáng lạn

_ Xuyên Mã Tâm, người tới muộn a, ta đợi người sốt cả ruột – Du Mỹ Mỹ trông thấy bạn tốt thân thiết liền đến cạnh vui vui mừng mừng nắm tay nũng nịu trách cứ

_Ta là có chút việc phải giải quyết a – Xuyên Mã Tâm vỗ vỗ tay Luru phu nhân như dỗ dành giải thích, thoáng lại quay sang nàng cười lạnh – Chúng ta lại gặp nhau, Ly Ly tiểu thư

_Rất vui khi đc gặp lại bà, Vương phu nhân – Nàng hừ hừ, miệng cười đáp lễ, kéo tay Vương Từ Phong lòng như kiến cắn thì thào – “Uy, sao bà già này lại xuất hiện ở đây? Ta ủy khuất đến động hồ ly gặp phải Luru Phi hồ ly thối kia chưa đủ hay sao lại xuất hiện thêm hồ ly già nhà người”

Hắn nghe mà thực muốn bò ra đất cười to, phải hay ko hiện tại nàng còn có thể nói đùa như vậy? – Anh chính mình còn ko biết, Luru phu nhân và bà ta là bạn đồng học thân như tỷ muội, buổi tiệc lớn như vậy ko thể thiếu mặt bà là lẽ đương nhiên

_Hừ, thối chết ta – Nàng biểu môi, thái độ ko đồng tình

_ Mau, mau vào trong, buổi tiệc bắt đầu rồi – Luru phu nhân lời lời kéo kéo mọi người vào trong

Buổi tiệc tẻ tẻ về ko biết bao nhiêu nhân vật có tiếng, Luru gia cùng Vương gia là 2 tập đoàn giàu mạnh nứt tiếng, các chủ công ty tập đoàn lớn bé trong nước nên tận dụng cơ hội này mà tạo mối quan hệ tốt, vì vậy mà hẳn bị vây kín như kiến bâu đường. Nàng ngán ngẩm ko khí ngột ngạt mà len lén lúc hẳn đang cùng bọn họ xã giao mà chuồn êm... Nàng tay nâng ly rượu, thanh tao nhấp 1 ngụm, đáng vẻ xinh đẹp quyến rũ thu hút ko ít ánh nhìn thèm thuồng của nam nhân quanh đó...

_ Ly ly tiểu thư, chúng ta lại gặp

_ Lăng Văn Du?

_Ồ, cuối cùng em cũng nhớ tôi, thật vinh dự -Lăng Văn Du cười hào sảng đẹp mê hồn hướng nàng nháy mắt trêu đùa

_Sao anh lại ở đây? – nàng tròn mắt nhìn người đang đứng trước mắt ko chớp

_Tôi là đc mời đến làm khách a, trước đây đã từng làm đại diện cho tập đoàn Luru thị

_Ra là vậy – Nàng gật gù tỏ ý đã thông

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Lưu Phi Phi chạy đến ôm lấy cánh tay Từ Phong, phụng phịu một hai lời kéo hấn. . .

_Phong, nhảy cùng em một bản đc ko?

_Phải đó, con cùng Phi Phi nhảy một bản đi – Xuyên Mã Tâm cười hùa

Hấn liếc nhìn Xuyên Mã Tâm, khuôn mặt đầy vẻ mưu toán mà hừ lạnh, nhưng có mặt gia gia cùng vợ chồng Lưu bá ở đây, nếu từ chối thật ko phải phép, đành ủy khuất căn răng mà cùng Phi Phi ra sàn nhảy. . .

...

_Hình như hoàng tử của em lại bỏ rơi công chúa xinh đẹp rồi? – Lăng Văn Du cười mỉa hoặc, hướng mắt về phía Vương Tử Phong đang khiêu vũ cùng Phi Phi đầy ngụ ý

_Ta là ko quen với ko khí ở đây- nàng trừng mắt tức giận, liếc nhìn hờ hững nói mà lòng như kiến cắn khó chịu ko thôi

_Có thể ko? Tôi mời em một bản – Lăng Văn Du lịch thiệp như hoàng tử đưa tay về phía nàng chờ đợi

Định mở miệng từ chối liền mắt thấy Vương Tử Phong kia cùng Lưu Phi Phi vui vẻ là lướt, liền nhìn Lăng Văn Du, mỉm cười đẹp mê hồn phách đón nhận lời mời. Bốn người để vương phong lưu, nữ vương tài sắc khiến các cặp đôi khác phải dừng khúc khiêu vũ, tất cả biết phận mà rút xuống, trong nhảy mắt chỉ còn 4 người bọn họ trên sàn nhảy. . . 2 cặp đôi liền làm sáng bừng cả ko gian, mọi người ko ngừng cảm thán khen ngợi. . .

Vương Tử Phong lòng hậm hực, mắt ko một giây rời khỏi người nàng. Vì cái gì mà hấn vừa lơ là liền ko thấy bóng dáng, hiện tại lại cùng nam nhân khác khiêu vũ. . . mà kẻ cùng nàng đang khiêu vũ lại là tên Lăng Văn Du đáng bầm nghìn lần ko hà mà hấn ghét nhất. . .

Nàng hừ lạnh ko thèm quan tâm, làm lơ cả ánh mắt tức tối đầy cảnh cáo ko ngừng hướng nàng phóng tới khiến hấn tâm tình ngày càng xuống dốc như xe đứt phanh, khuôn mặt đã đen sạm, ánh mắt nổi máu đỏ gay gắt. . . Nàng bị nhìn mà lòng khó chịu. . . Hừ!!! rõ ràng bỏ rơi nàng cùng họ Lưu kia vui vẻ, còn muốn nàng giữ lễ gì? . . . chán ghét, nàng kéo Lăng Văn Du rời khỏi sàn nhảy khi bản nhạc còn chưa kết thúc. . . Hấn muốn rời khỏi à Phi Phi mà chạy đém túm lấy nàng, lập tức đem về xử lý, nhưng hiện tại lại bị à Lưu Phi Phi như bạch tuyết dùng vôi quất chặt, nên đành nghiêng răng nghiêng lợi nhảy hết bản nhạc. . .

Nàng thờ phỉ phi đứng khuất một góc tối, tâm tư cũng ko tốt gì so với Vương Tử Phong kia là bao, uống một hơi cạn ly rượu. . .

_Hình như cô ko đc vui

Mắt liếc thấy kẻ mà mình ko muốn gặp, nàng toan giả đồ làm lơ bỏ đi thì liền bị Xuyên Mã Tâm tức giận thét lớn thu hút ko ít ánh nhìn

_Cô là có đc dạy lễ nghi gia giáo? Ta đang nói chuyện với người sao dám bỏ đi như vậy? – Nàng vì ko muốn gây chú ý đành căn răng nhẫn nhịn mà lưu bước, hướng Xuyên Mã Tâm gượng gạo mỉm cười

_Ồ, là Vương phu nhân đang nói với ta a, thật thất lễ quá

Xuyên Mã Tâm bộ mặt lạnh lùng hừ lạnh, liếc nàng khinh khi, mặt cũng vờ hòa hoãn cười giả – Là đang nói với người, phải hay ko người nhìn xem bọn chúng rất xứng đôi a – Xuyên Mã Tâm hướng hấn và Phi Phi ẩn ý nhếch môi nói

_Quả là đẹp đôi a – Nàng đem bộ mặt lạnh băng mỉm cười mỉa mỉa đáp lời

_Phải, xem ra người cũng có mắt, bọn nó là thanh mai trúc mã từ nhỏ, vốn là trời sinh một cặp, ta dù hiện tại cùng hấn có lỗi nhưng vẫn là mẫu thân hấn, về hôn nhân hạnh phúc của hấn ,ta ko thể ko quan, ta nghĩ người cũng tự biết thân biết phận mà rời đi, hấn trước hay sau cũng chỉ lấy Lưu Phi Phi, ta khuyên người tự lượng sức để ko phải nhục nhã về sau

Lời nói Xuyên Mã Tâm như dao lạnh cửa từng nhát vào lòng nàng, trái tim run lên từng hồi mãnh liệt. . . Môn đang hộ đối? đúng, từ trước đến giờ nàng chưa nghĩ qua, ko biết từ lúc nào, nàng lại ngu ngốc đặt niềm tin vào hấn. . . Hấn yêu nàng? Hay đúng như Xuyên Mã Tâm nói. . . Nàng chỉ là nhất thời đối với hấn?

Nàng cười lạnh, cố gắng che giấu đi khuôn mặt đang muốn sụp đổ dòi gót. . . Nàng tin. . . nàng tin hấn. . . tin hấn ko phản bội mình. . . Vì nàng đã lỡ. . .

_Kia, cô định đi đâu? Kịch hay vẫn chưa xem hết mà – Mã Xuyên Tâm cười ác ý cố ý dùng lời ám muội giữ nàng lại khi thấy nàng muốn rời đi

_Ý bà là? – Nàng dừng bước, nhàu mày nghi hoặc

...

Bản nhạc vừa dứt, Vương Tử Phong lập tức bỏ rơi Phi Phi trên sàn nhảy mà đi tìm con mèo nhỏ ko ngoan cả gan trêu gan hấn...

_ Vừa hết bài nhảy làm gì vội vàng bỏ đi như vậy – Một bàn tay níu lại bả vai, giọng nói quen thuộc truyền đến tai làm hấn nhú mày nén giận quay lại

_ Tấn Quân?

_ Ko ngờ phải ko?

_ Cậu làm gì ở đây – Hấn nhú mày nhìn tên bạn chí cốt, đáy lòng bỗng truyền đến một cỗ bồn chồn ko yên

_ Tớ cũng là khách mời a – Tấn Quân cười nháy mắt, giọng đùa cợt

Hấn bất giác mới chú ý xung quanh, tại sao một buổi tiệc mừng thọ lại có nhiều cảnh vệ như vậy, ko khí bất quá có chút cảnh giác rất cao đi...

_ Tấn Quân, nói thật cho ta, tại sao hôm nay lại nhiều cảnh vệ như vậy? – Hấn một nỗi bất an như sóng thủy triều ập đến...

_ Aiz nha... là bị người nhìn thấy, thật nhảm chán. Thật ra hôm nay có tin siêu thần trộm Tiểu Miêu Ly sẽ đến đây

_ Cái gì?

_ Phong Ca

Tấn Quân háo hức mở lời, Lư Phi Phi ko biết từ đâu đã chạy đến cắt ngang lời kéo hấn về phía sân khấu...

_ Phong ca, tới lúc rồi

_ Tới lúc? – Hấn nhú mày chán ghét, lòng hấn bây giờ như lửa đốt chỉ muốn mau chóng tìm đã miêu của hấn trở về lập tức

Bỗng tất cả ánh sáng đồng loạt cùng tập trung lại nơi hấn cùng Phi Phi đang đứng. Mã Xuyên Tâm nhìn nàng cười ngạo mạn, từng bước tiến về phía sân khấu, đông đặc từng lời cất lên...

_ Thừa quý vị quan khách có mặt tại buổi lễ hôm nay, nhân lễ mừng thọ Lư gia gia, chúng tôi 2 nhà Lư – Vương đã có cùng nhau quyết định, nhân ngày hôm nay tề tụ các vị quan khách xin long trọng tuyên bố... đính hôn giữa con trai tôi Vương Tử Phong cùng Lư Phi Phi

Hấn kinh ngạc đến sững người, hết nhìn Xuyên Mã Tâm lại nhìn gia đình Lư gia...

_ Các người... – Hấn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt tức giận khiến mọi người bất giác lạnh cóng người mà run lên mấy đợt – Chuyện gì đang xảy ra? – Hấn siết chặt tay thành quyền hét lên đáng sợ

_ Tử Phong, mọi chuyện là do ta đã quyết định, con và Lư Phi Phi cùng nhau kết hôn ko phải là rất môn đang hộ đối sao? Lư gia và Vương gia xưa nay đều là quan hệ rất tốt, người vì cái gì mà ko chịu? – Xuyên Mã Tâm bị con trai hù suýt hồn xiêu phách tán cố gắng lấy lại bình tĩnh, khí chất cùng hấn đối chất

_ Bà... Thì ra mọi chuyện là do bà sắp đặt... – Hấn hung hăng trừng mắt như hổ dữ hướng Xuyên Mã Tâm gằn từng tiếng nặng nề

_ Ta cũng chỉ là muốn tốt cho con thôi

Thoáng mắt hấn đã tìm đc nhân ảnh quen thuộc... Nàng 1 lòng tan nát, lạnh lùng nhìn hấn, 4 mắt nhìn nhau... Lòng nàng càng lạnh bao nhiêu thì lửa lòng hấn càng nóng bấy nhiêu... Hiểu lầm, chắc chắn đã bị nàng hiểu lầm, hấn cắn răng nghiêng lợi một bụng căm tức, muốn chạy đến ôm lấy nàng như lại bị Lư Phi Phi bạch tuộc quấn lại ko rời ra đc

_ Buông ra – Hấn một mặt đã như than chì, ánh mắt sòng sọc vạch đỏ, gân xanh hiện nguyên hình trên trán cương nghị, lạnh giọng mà âm lãnh hướng Phi Phi ra lệnh

Lư Phi Phi cùng Xuyên Mã Tâm một hồi run sợ, hấn toàn thân toát ra khí cực muốn giết người, đem toàn bộ đóng thành băng đá, vợ chồng Lư bá một bên kinh ngạc, ko phải Xuyên Mã Tâm có nói cùng họ là Vương Tử Phong có ý muốn Lư tử nhi nhà họ gả cho hấn sao? hiện tại nhìn hấn như đệ nhất ác vương...

_ Phong huynh, hiện tại đang có rất nhiều người, huynh muốn danh tiếng cùng mặt mũi 2 gia đình đều mất sạch hay sao? – Lư Phi Phi run như điện chạy, nhưng vẫn cố liều mạng cùng hấn đấu, cô thực chết cũng ko buông hấn ra

_ Người... – Hấn nộ khí lên đến đỉnh điểm, răng nghiêng lợi thiếu chút gãy hết, bàn tay nắm thành quyền mạnh mẽ bật máu ở các đầu móng tay... Lăn lộn thương trường ko ít hoàn cảnh khó khăn nhưng chưa bao giờ hấn lại bị ép đến bước đường cùng đến vậy... Mắt lại mau chóng hướng về bóng hình quen thuộc, chỉ nhận đc từ nàng sự lạnh lùng, lạnh đến buốt con tim đang nóng bỏng của hấn, ánh mắt hồ hững nhưng lại như tan nát, gương mặt vô âm sắc ko biểu cảm càng làm người ta thấy đáng sợ... Nàng cụp đuôi mắt, khoe môi lạnh hàn nhếch nụ cười chua chát nhưng cao ngạo đầy khí chất quay người bước đi lẫn vào đám đông đang náo nhiệt trước tin giật gân...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19

_Khoan... – Cái nhìn của nàng như xuyên qua tim hấn một lỗ thủng, mắt thấy nàng nhìn hấn lạnh lùng ko biểu cảm, lúc nàng quay người đi, trái tim đập một tiếng mạnh rồi ngưng lại, hấn có cảm giác khó thở, nhức nhối... khó chịu... đau đớn... cánh tay khỏe mạnh một chốc như vô lực, để vụt mất thứ quý giá mà để lại một khoảng trống trống rỗng vô tri... Cả ko gian có cảm tưởng như ngưng đọng chỉ còn hấn và nàng, ko gian đen đặc vậy lấy nàng rồi nuốt gọn, hấn chỉ có thể đứng nhìn nàng bỏ đi...

Nàng quay đi thật nhanh để nước mắt ko rơi ra, khóe mắt cay nồng như rót lửa... Nàng đã hi vọng, rất nhiều hi vọng, và hi vọng của nàng đổi lấy sự sụp đổ... Tại sao... tại sao nàng lại... yêu hấn... Nàng là con đã miêu đầy kiêu ngạo...nhưng... lại ngoan ngoãn trong vòng tay hấn... Nàng thua... đã thua trong trò chơi này...

...

_Vương thiếu gia, ko ngờ chuyện quan trọng như vậy cậu lại đi giấu anh em như vậy – Tấn Quân vui vẻ vỗ vào vai hấn, khiến hấn phất chốc giật mình hồi hồn trở về mới bất giác phát hiện ko từ lúc nào đã bị vây bởi một đám đông nghị đang luôn miệng chúc mừng

_Người...người đâu... – Hấn ngẩn người, chợt nắm lấy trái tim rỗng tuếch mà giật mình... Ko... hấn ko thể để nàng đi như vậy... ko cho phép nàng ko tin tưởng hấn như vậy... hấn phải tìm nàng... giữ nàng lại mà giải thích... Ý thức đc thứ mình cần ko phải là danh tiếng hay mặt mũi, có danh tiếng, có mặt mũi thì sao? nếu ko có nàng... tất cả đều vô nghĩa... vì hấn đã lỡ ngu ngốc đem tim mình gửi cho nàng...

Đây Phi Phi đang cười toe toét hướng khách mời đang chúc tụng gập đầu ko ngớt, hấn quay sang nhìn Luru bá cùng phu nhân cúi người cung kính, lại lạnh lùng như băng tảng hướng Mã Xuyên Tâm cùng Luru Phi Phi đang chột dạ ngơ ngác nhìn hấn...

_Xin lỗi Luru gia gia, Luru bá bá, Luru phu nhân cùng quý vị... có sự nhầm lẫn ở đây, tôi, Vương Tử Phong cùng tiểu thư Luru Phi Phi ko có hôn ước gì, trước đây cũng vậy, hiện tại cũng vậy và sau này cũng vậy, gia đình 2 bên Luru – Vương vẫn là bằng hữu thân thiết, mong mọi người cáo lỗi vì sự đường đột này

“Ồ” một tiếng như quả bóng tích khí nổ òa, mỗi người một tiếng bàn tán, Luru Phi Phi tức nghẹn ôm chầm Mã Xuyên Tâm đang xám mặt tía tai nghẹn ngào bất động như cây bị sét đánh mà khóc gào

_Tử Phong chuyện này?... – Tấn Quân một bên khó hiểu hướng hấn muốn hỏi

_Ta hiện tại có chuyện gấp cần đi, giải thích với người sau – Hấn gạt phăng Tấn Quân mặt ngốc từ sang một bên xoay người gấp rút đi tìm người...

_A!! khoan đã... _Tấn Quân mờ mịt nhưng cũng chưa muốn buông tha hấn

...Phụp...

“Phụp” một tiếng tất cả đèn trong phòng đột nhiên tắt phụt, tất cả gia trang chìm vào bóng tối đáng sợ...

_Nguy rồi, Hắc Miêu nữ Tiểu Miêu Ly đến rồi – Tấn Quân thảng thốt kêu lên – Mau huy động tất cả lực lượng tập trung về phòng bảo vật

_Cái gì? – hấn tai nghe mà muốn ù đi, đầu óc một mảnh mơ hồ, cả người bần thần ngây dại, nàng hôm nay đến đây để trộm?... –“Tiểu đã miêu,vạn nhất em ko đc có chuyện gì xảy ra tổn hại đến bản thân, nếu ko tôi tuyệt ko tha cho em” – Lập tức theo chân Tấn Quân hướng phòng để bảo vật Chén Ngọc ngũ sắc chạy đến

Ở ngoài hoa viên, một bóng dáng xinh đẹp với bộ đồ da đen bóng bó sát người, từng đường cong dưới ánh trăng mê hoặc lòng người phi thân như bay...

_Tiểu Miêu Ly, mau đứng lại, ngoan ngoãn chịu trói – Tấn Quân cùng loạt vệ quân sĩ đuổi theo bóng ánh đèn đang xé gió lướt đi

Từ mái đình của nhà chính, ánh trăng trắng sáng huyền hoặc bao trùm lên nhân ảnh màu đen bóng tạo nên sự đối lập mà hài hòa...

_Haaaaaaaa – Tiếng cười trong suốt cất lên thanh thoát cả một góc trời... từ trên cao, đôi mắt sáng lấp lánh ngao nghể lướt một lượt hoa viên đông nghịt những lính canh vệ quân dần thành trận ko lấy một khe hở mà hướng nàng một li ko rời... ánh mắt bỗng dừng lại trên thân ảnh quen thuộc, ánh mắt nhật đi lạnh lùng đầy náo nức, đuôi mắt run nhẹ thoáng như gió thổi... Trái tim hấn đánh một nhịp đau nhói, hướng nàng đầy lo âu, khóe môi liên hồi co giật, mấp máy muốn nói nhưng ko thốt nổi nên lời, ánh mắt vừa tức giận vừa thương yêu hướng nàng muốn giải bày...

_Tiểu Miêu Ly mau đưa tay chịu trói, hôm nay ngươi nhất định ko thể thoát khỏi đây – Tấn Quân ko nhận ra ánh mắt nàng đã thay đổi, cũng ko biết rằng có 2 đôi mắt đang kịch liệt chiếu thẳng vào nhau mà hét lên

Thau hồi ánh mắt, lấy lại dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng của Hắc Miêu nữ, khoe môi mềm kiêu diễm nhô lên mê hoặc...

_ Tướng quân, đây ko phải lần đầu ta nghe người nói như vậy nha, ngoan ngoãn tránh đường cho ta đi để đỡ phải nhọc sức

_ Người, để xem người còn dám kiêu ngạo thế nào – Tấn Quân mặt đỏ như cà chín, hừ lạnh một tiếng

Cuộc giao đấu khiến ko khí ngày càng cao trào, đặc ngột đến khó thở, trái tim hần cũng theo đó mà thất lại, hàng chục mũi súng đang chia về phía nàng, chính bản thân hần cũng ko dám nghĩ đến nếu nàng có mệnh hệ gì hần sẽ ra sao – “Dã Miêu, em còn ko mau trở về” – lòng đã như lửa đốt, răng hần nghiến nhau chèo chèo, từ tâm Từ Phong hần thề, tóm đc nàng trở về nhất định dùng dây trói lại, nửa bước cũng ko cho rời khỏi hần...

_ Tấn Quân tướng quân, ta phải đi đây, hẹn người một ngày ko xa – Nàng vẫy tay, cười đắc thắng kiêu ngạo...

_ Ko đc chạy – Tấn Quân hét một tiếng, đem bộ đàm trên tay ra lệnh – Mau bắn hạ ả, tuyệt ko đc để ả chết

_ Cái gì? – Hần lúc này như bóng vờ, mặt tái đi trắng ko còn hột máu – Ko đc, ko đc bắn – Hần như hồ dử gằm lên, mắt sọc lên tia đáng sợ như giết người đỏ hoe giành lấy bộ đàm hét dữ dội, hành động hần khiến Tấn Quân một phen giật mình bất giác run lạnh cả người mà bất động

... Đoànng ...

Chỉ kịp nghe một tiếng nổ nóng rất... Gió thổi nhẹ lạnh buốt, cả ko gian chìm vào tĩnh lặng, thời gian như thước phim chậm, hần chỉ còn thấy viên đạn đang hướng về phía nàng chuẩn xác xuyên thẳng qua thân người thanh mảnh, yêu kiều...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Vết thương chỉ là ngoài da, ko có gì đáng ngại, chỉ cần bôi thuốc vài ngày sẽ khỏi

_ Cảm ơn cô, bác sĩ Xuân

_ Ko có chi, chào ngài, chủ tịch

_ Quân gia, tiễn khách

...

...

Trong mơ hồ, nàng nghe thoảng có tiếng người trao đổi, nhưng mi mắt như treo chì mà nặng trĩu tấn ko nhấc nổi, đầu ê buốt giống như trăm con sâu đang gặm nhấm... Chết?... có phải hay ko nàng đã chết... đây là thiên đường hay địa ngục?... Đầu óc một cổ rối loạn... Nàng thực tin mình phải hay ko đã chết... Nhưng... bàn tay kia, bàn tay ôn nhu đang chạm vào vết thương của nàng... rất ấm...

_ U – Nàng rên khẽ một tiếng, thanh mày liễu xinh đẹp nhú lại gắt gao, từ hông truyền đến một cổ đau nhức đem đầu óc mơ mơ hồ hồ thanh tỉnh...

_ Tỉnh? – Giọng nói khàn khàn quen thuộc đột ngột truyền đến bên tai, chính nàng còn hoài nghi mình đang trong trạng thái mơ màng chưa tỉnh

Nặng nề nhắc hàng mi đen nhánh... một khuôn mặt tuần suất mờ mờ dần hiện rõ phía cạnh nàng... đôi mắt đen uy nghi nhìn nàng trừng trừng tựa hồ vừa lo lắng, vừa tức giận khôn nguôi...

“Là hần?... thực là hần?... là mơ hay nàng đã chết thật?... đây là thiên đường?... Uy, thiên đường ko có ác ma, quý vương nha... Vậy thực là mơ...” – Nàng chớp một cái, lại một cái... nhưng ko phải vẫn chưa tỉnh chứ? hình ảnh trước mắt rất sống động nha

_ A – Nàng căng tròn mắt, thực là tỉnh, nhưng là tại sao hần lại ở đây... ko phải, là tại sao nàng ở đây?... ko phải hôm qua, hình như cơ hồ nàng vừa lao ra khỏi bệ cửa, toan trốn thoát thì bị tên Tấn Quân hỗn đản đáng chết ko biết thương hoa tiếc ngọc liền thưởng cho viên đạn khiến nàng bị thương... Nhưng là...

_ Cảm thấy thế nào rồi? – Hần vẫn trầm giọng lạnh nhạt đánh gãy suy nghĩ miên man của nàng, ánh mắt gắt gao nhìn nàng chăm chú

_ Uhm, ta đang ở đâu? – Nàng nhảy thái dương, nhú mày như thể rất muốn nhớ lại đã có chuyện gì xảy ra tiếp theo

_ Vương gia trang... – vẫn một giọng khàn khàn đến lạnh xương sống, ần ần ko biết bao hỏa khí

_ Uy, làm sao ta lại ở đây? – Nàng tròn mắt kinh ngạc, nhanh chóng đem mắt đánh giá một lượt hiện tại căn phòng

_ Em ko nhớ sao?

Hắn nhủ chặt tâm mi, cơ hồ có thể kẹp chết cả một con nhện... Đáng chết, hôm qua nếu hắn ko kịp suy xét tình hình, vừa lúc chạy về phía phòng chứa gia bảo của Lưu gia thì thấy nhân ảnh quen thuộc lao từ cửa sổ ra... Bất ngờ nghe thấy tiếng sủng, hình ảnh nàng thét lên thê lương, máu từ người nàng bắn ra bốp nghệt hồ hấp cùng trái tim hắn, ko chút chần chờ mà lao thẳng một đường, từ phía dưới đón đc nàng... Trông thấy gương mặt nàng trắng ko còn chút máu, cộng thêm máu rỉ ra ướt cả một mảng lớn áo da, hồ hấp cực lực khó khăn... có trời mới biết hắn lúc đó thật sự sợ tới mức nào, cứ như một đao chém mạnh vào tâm, ôm nàng trong lòng mà điên cuồng phóng xe thẳng về Vương gia...

Nàng chỉ nhớ, trong lúc sắp bị con đầu đánh vật, nàng mơ hồ cảm nhận đc một vòng tay ấm áp đỡ lấy, khiến lòng nàng yên tâm mà chìm vào hôn mê... Chẳng lẽ...

_ Là anh giúp tôi trở về? – Nàng nhíu mi, hoài nghi hỏi lại hắn

_ Em nghi chính mình có khả năng tự mình trở về đây sao?

_ Uhm... vậy... thực cảm ơn anh... – Nàng cúi đầu, nhờ giọng như mũi kêu, muốn ngồi dậy rồi đi

_ Nằm xuống, anh giúp em bôi thuốc – Hắn nhẹ ấn người nàng nằm xuống vị trí cũ

_ Vết thương dường như ko nặng – Bị hắn động chạm, nàng bất giác thấy ngượng ngùng, toàn thân nóng ran

_ May mắn đạn trượt qua hông, ko nặng – Hắn trầm giọng nói, dùng tay muốn giúp nàng bôi thuốc

_ Khoan, ko cần bôi thuốc đó – Nàng nhanh miệng cản lại hành động hắn

_ Tại sao? – Hắn nhíu mày có chút bất mãn cùng tức giận nhưng mi hướng nàng nghi hoặc

_ Bên kia, trong túi da có loại cao thuốc dán, phiền toái người giúp ta lấy nó – Nàng hướng mắt đến chiếc túi da nằm trên tủ kê đầu giường

_ Cao dán? – Tuy vẫn còn nghi vấn cùng thắc mắc, nhưng tay hắn vẫn thuận theo yêu cầu của nàng mà đem đến một túi cao dán* (Cao dán : Thuốc dán, giống như salonbat của mình áh bà kon)

_ Ân, đây là loại đặc biệt đc bào chế riêng, của Mỹ Dung đặc biệt tìm chuyên gia bào chế, những vết thương ngoài da chỉ cần dùng thuốc này dán vào lập tức trong vòng 24h có thể lên da non, đồng thời có chút thuốc tê khiến ta ko cảm thấy đau nữa – Hắn dùng cao dán giúp nàng dán lên miệng vết thương từ hông truyền đến cảm giác mát lạnh ko còn đau đớn khiến nàng cao hứng mà thao thao bất tuyệt về loại thuốc đặc biệt này...

_ Còn đau ko? – Hắn trầm giọng nhẹ nhàng hỏi

_ Đã ko còn, cảm ơn... – Nàng híp hờ đôi mắt như nữ vương đang thỏa mãn đc quân vương phục vụ...bất quá... – A!!! Người làm gì? – Từ lưng cảm nhận đc ma chưởng to lớn vuốt ve mà nóng rực khiến nàng thanh tỉnh mà bật thốt lên kinh hãi

_ Nói, vì sao hôm qua cả gan rời khỏi người anh? – Hắn cúi người, ghé sát người, tựa hồ đang dùng chính thân mình áp chế trên nàng mà thỏ thẻ vào tai

_ Cái... cái gì – Nàng kinh diễm, cả người toàn thân nóng rực, hơi nóng phả vào tai khiến đầu óc có chút mê loạn... – Người nói gì?...ta...ta là ko hiểu nha... A!!!

Ma chưởng gia tăng lực đạo, thít vào lưng nàng khiến nàng hoảng hốt bật kêu to...

_ Còn dám nói dối... nói... hôm qua vì sao dám cả gan rời bỏ anh, vì cái gì mà dám cùng tên Lãng Văn Du kia thân thiết như vậy? – Hắn nhẹ nói như gió thổi bên tai nhưng khiến người ta nghe vào như vác cả trăm tấn đá

Nàng nhíu mày tức giận, là hôm qua nha... Những hình ảnh đáng ghét lại tập kích trở về đầu nàng, một cổ oán giận lập tức xộc lên não... nàng lạnh lùng liếc hắn cười giễu nói.

_ Vậy xin hỏi Vương chủ tịch, vì sao ta ko thể cùng nam nhân khác thân mật, ta và người là ko có gì nha, huống hồ, người là bạn rạn cùng vị hôn thê ân ái ái, ta chỉ là biết lượng sức mà rời đi cho đỡ choáng mắt người khác nha

_ Anh là ko có – Hắn thoáng giật mình sững sốt... quả thực là nàng hiểu lắm

_ Có quỷ mới tin – Nàng hờn dỗi biểu môi, hừ hừ chiếc mũi nhỏ

_ Anh thực ko có, tất cả chủ ý của mẹ anh cùng Lưu Phi Phi, bất quá, anh hướng tiền bối Lưu gia cùng quan khách đình chính là Lưu Phi Phi cùng anh trước hay sau cũng ko có quan hệ... anh thề – hắn bộ dạng khấn chương như tiểu hài tử sợ bị hỏi tội mà giải thích

_ Thật ko? – Nàng hướng hắn hờ nghi liếc liếc

_ Có trời làm chứng, tất cả mọi người có mặt tại đó cùng Lư gia lần chứng nha

_ Hừ!! tạm tin – Đáy lòng nàng bỗng chốc bao nhiêu sóng gió đều lắng xuống, hòn đá nặng trĩu từ hôm qua đến giờ cuối cùng cũng được đỡ xuống nhẹ nhàng... nhưng— Uy, mọi chuyện đều ko có gì, giải thích cũng đã giải thích, còn ko mau đứng lên? —... Là vì sao hấn nha, vẫn ko yên phận... (^o^)

Từ sau gáy truyền đến hơi thở dồn dập, đứt quãng nóng rực... bất giác xoay đầu lại liền thấy đôi mắt đen đục mờ mờ đầy dục vọng, bàn tay to khỏe đang mon trón trên mông lưng tuyết nõn trắng nõn... “Úc... Phải hay ko vậy? đừng nói hấn hiện tại tình trạng lên não mà nổi máu thú tính nha” (Mèo: =)) có cảm thấy từ này hơi thú tẻ nhĩ, nhưng câu này hiện tại đối Phong ca hơi bị đúng nên mọi người ai ko thích thì nhắm mắt làm ngơ nhá)

_ Vương Tử Phong, người mau đứng dậy – Thanh nào đánh một hồi nguy hiểm, nếu cứ tiếp tục nàng cam đoan chính mình sẽ nóng đến chín thịt... Vì sự an nguy, gom hết lý chí còn sót lại đang bị hấn hút cạn, nàng cự mình toan ngồi dậy trở mình đẩy hấn ra... Nhưng chính nàng ko liệu đến tình trạng xấu nhất này, vừa chóng 2 tay đẩy chính mình ngồi dậy mới phát hiện nửa trên của nàng đang trần trụi... “A” một tiếng liêng trở về tư thế nằm sắp ban đầu... Tên hỗn đản, cần trị thương cũng ko nên đem nàng lột hết như vậy ngar...=))

Mọi vươngong mắc cùng lo lắng đi qua, lòng hấn mới cảm thấy yên ổn, cũng chính là lúc hấn cần được trả công nha... Ôn nhu đem thân thể mềm mại, trắng nõn vì ngượng ngùng mà trở nên hồng hồng mê người từng ngum từng ngum hôn lên...

_ Mau... mau dừng – từng té bào vì hấn mà như cháy lên, lý trí dần mất đi sự thanh tỉnh...

Hấn mỉm cười gian tà, đem ma chương di dời đồ bộ bất ngờ phủ lên đôi gò bồng đầy đặn, đem nơi nhạy cảm mà mê mẩn khiến nàng ko tự chủ mà rên lên một tiếng kiều mị...

_ Em thực muốn dừng lại sao? – hấn hôn lên gáy, lướt lên vành tai non mềm thỏ thẻ trên chọc

_ Em... em... – lý trí cuối cùng le lói của nàng hoàn toàn tắt ngúm, giờ đây chỉ còn cuộn trào mãnh liệt dục vọng mê hoặc

_ Dừng, đừng kháng cự anh, em ko thể đâu, đã miêu – Hấn khàn khàn giọng rót vào tai nàng...

Trong căn phòng ấm áp, rung lên những hồi xuân mãnh liệt, 2 trái tim tìm cho nhau một nhịp đập, một hơi thở... và 2 tâm hồn cùng thân thể quyện vào nhau thành một khúc liên hồi ngâm nga nốt nhạc tình...

...

Ánh nắng đầu tiên ấm áp rơi lên người Vương Tử Phong, hấn nhũm mày khó chịu, neho mắt chậm rãi tỉnh lại... những hồi ức mộng xuân ngày hôm qua khiến hấn bất giác khẽ cười, trái tim hấn vô cùng ấm áp... Nhưng lập tức lòng liền chấn động, người bên cạnh hấn ko biết đã từ bao giờ biến mất, chỉ còn một khoảng trống lạnh lẽo, một lượt ánh mắt đảo khắp phòng tìm kiếm, một mảnh dấu vết cũng ko có khiến hấn hít một ngụm khí lạnh... xoay người toan bước xuống giường đi tìm kiếm, bỗng thấy trên chiếc gối bên cạnh đặt một tờ chi phiếu, trên đó còn có một dấu môi son đỏ rực kiều diễm, lập tức hướng về chiếc tủ sắt, chỉ còn trống rỗng một tủ... “Ngọc Bảo Sứ” bảo vật cùng người đã như ko khí mà tan biến... Hấn sững sờ nhìn tấm chi phiếu lại nhìn tủ sắt hồi lâu, khóe môi cong lên một đường quý dị... Đúng là đã miêu của hấn, luôn muốn bức hấn tức đến điên lên mới chịu mà... Ôm nụ cười hứng khởi, hấn rời giường, mang theo kế hoạch mới... kế hoạch... “Phục bắt Tiểu Miêu Ly”...

Bạn đang đọc truyện *Phục Bắt Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hồi Kết

1 tháng sau...

_ Tỷ tỷ, người sao vậy? – Ngọc Anh lo lắng hỏi... _ Tỷ tỷ, người muốn ăn bánh ngọt ko a – Vân Nhi dụ dỗ... _ Tỷ tỷ, người muốn cùng ta shopping a? – Phi Uyên lôi kéo... _ Tỷ tỷ... _ Tỷ... _ Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... Rốt cuộc là thế nào? – Phi Uyên nhìn ko được đầu bức tai hét lên một tiếng_Ko biết, từ khi tỷ thành công mang Ngọc Bảo Sứ trở về đều trở thành cái dạng đó a – Mẫn Thanh nhảm chán lác đầu chịu thua_Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a? – Vân Nhi cũng tò mò đến muốn điên nha_Các người nên để tỷ tỷ nghỉ ngơi a – Ngọc Anh cuối cùng thờ dài khuyên các tỷ muội tha cho nàng...Nàng lười biếng nằm dài trên ghế sofa ko động, bỏ ngoài tai tiếng động của bọn muội muội nàng, chính nàng ko biết mình là bị cái gì, từ lúc rời khỏi Vương gia, mang Ngọc Bảo Sứ về như đúng tâm nguyện, nàng lại ko cảm thấy vui về... Tại sao?... Mọi thứ xung quanh nàng thật trở nên nhảm chán... Ko thể ko phủ nhận, nàng nhớ hấn... nhớ hấn đến chết được, nhưng là nàng ko thể khẳng định là như thế nào với nàng, hấn đối nàng thực có yêu thương... nhưng là hấn chưa có nói qua...Nàng rời đi cũng là muốn cho mình ổn định lại suy nghĩ cùng tâm trạng chính mình... Sau đêm tình hôm đó, nàng tỉnh lại như một cơn mơ, nhưng ko rõ mình đối hấn hay hấn đối nàng như thế nào... nhưng hiện tại... nàng biết... mình đã ko thể quên hấn... nàng... quá yêu hấn... Còn hấn???... Tại sao đến nay vẫn ko tìm nàng?... Có phải hay ko... _ Aiz... – Nàng bắt lực thờ dài một hơi_Mỹ Dung này giờ ngồi một bên ko nói gì khẽ kiểc nhìn nàng mỉm cười nhẹ... Lòng tỷ tỷ nàng là người hiểu nhất... _ Tỷ tỷ, có một đơn đặt hàng lớn khá hời nha, nhất định phải làm– Mỹ Dung cười quý dị hướng nàng nói to _Thật ko? – Bọn muội muội tò mò kinh hô liền phóng đến chỗ Mỹ Dung, cả bọn chau nhau bàn tán hồi lâu “òà” một tiếng vỡ lẽ, cũng mang khuôn mặt gian tà hướng nàng nói to... – Tỷ tỷ, nhất định phải đi chuyến này nha_Nàng uể oải cự mình trở dậy, liếc mắt lơ mơ nhìn chúng muội muội đang hướng nàng cười nham nhở... Uy, các người trông thật đáng sợ a – Nàng nhũm mày nhảm chán kháng nghị_Hì, tỷ tỷ, chuyến này nhất định phải đi, tiền công rất hời nha – Mẫn Thanh nhướn mi hứng khởi lên tiếng_Chúng ta nhất định phải đi a – Vân Nhi ánh gian gian

hướng nàng muốn cười to_ Chúng ta nhất định nhận đơn đặt hàng này – Phi Uyên vỗ tay reo lên hào hứng_ Ân, ta đã nhận lời, tỷ tỷ, người chuẩn bị a – Mỹ Dung xoay người mỉm cười nhìn nàng_ Trông các người cao hứng như vậy hẳn ko tệ – Nàng ngáp dài một cái, ngả lưng dựa vào ghế sô pha, mắt nửa mơ nửa tỉnh lơ mơ hội ý cùng các muội – Thù lao?_ Vũ gia trang Một lời nói ra như sét đánh ngang tai khiến nàng chấn động ko thôi, đầu nàng ong lên như chuông đồng... Mọi bảo vật của cha nàng gần như đã đủ, chỉ còn... chỉ còn... Vũ gia trang... _ Trộm vật gì? Nhận giao hàng tại đâu? Mỹ Dung nhìn một lượt các tỷ muội cười thâm ý hướng nàng nói... _ Trộm tim, giao hàng tại ...Vương gia trang...==

Hậu kí: *Tung hoa*...Hoàn gøy`...hoàn gøy`... *Khóc hụ hụ*. Cuối cùng “Phục Bất Tiểu Miêu Ly” cũng hoàn... Mèo hạnh phúc hết lớn a... Chân thành cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ mèo dù trong hoàn cảnh khó khăn nhất... Sự ủng hộ của các bạn là nguồn động lực cho mèo tiếp tục tiến bước... Rất mong đc tiếp tục nhận đc sự ủng hộ của các bạn trong các tác phẩm khác... Chân thành cảm ơn các bạn *hun gió*

Bạn đang đọc truyện *Phục Bất Tiểu Miêu Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.